

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

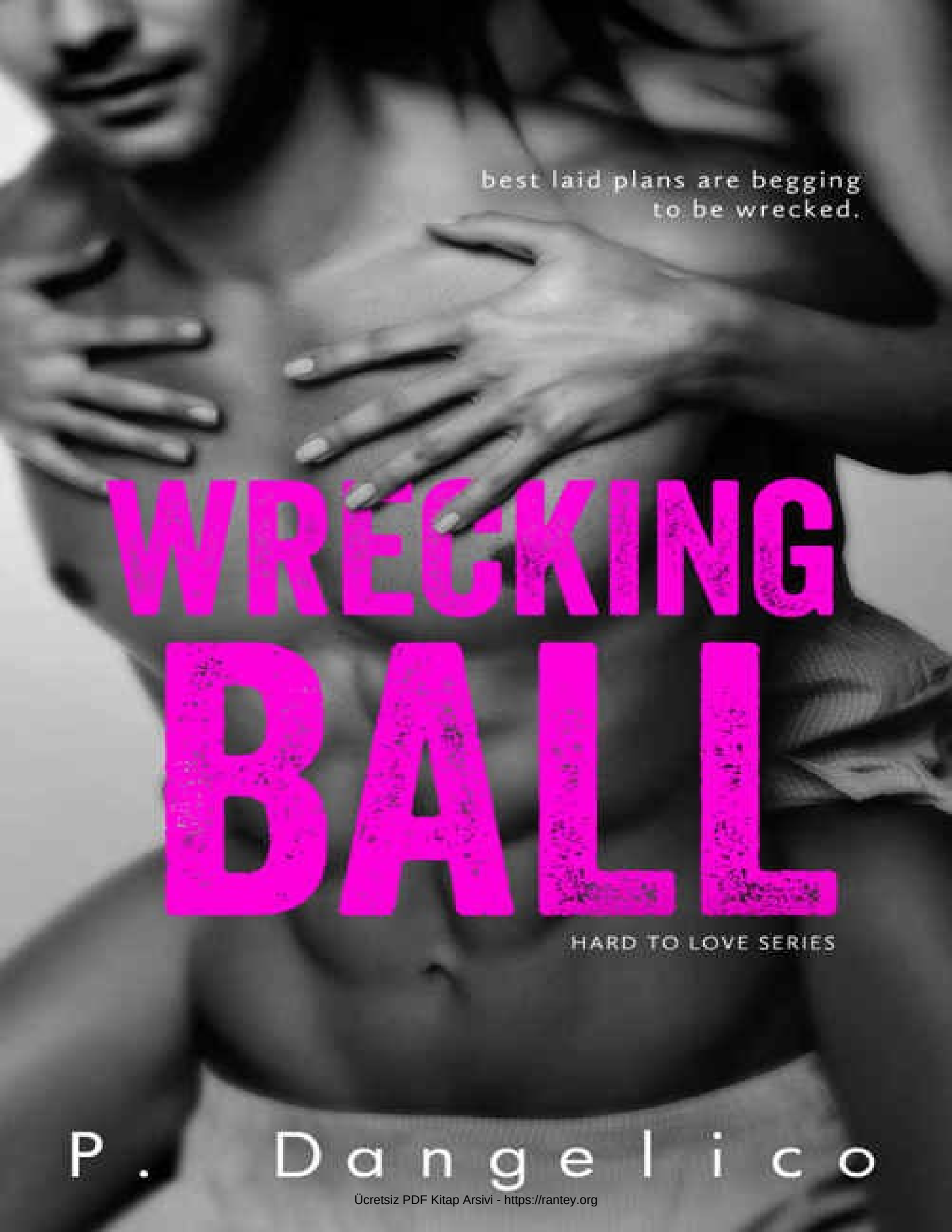
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

best laid plans are begging
to be wrecked.

WRECKING BALL

HARD TO LOVE SERIES

P . D a n g e l i c o

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇARPAN TOP

Sevmesi Zor Serisi 1. Kitap

P. DANGELICO

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca P. Dangelico Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Ederiz](#)

[Yazar Hakkında](#)

Wrecking Ball (Sevmesi Zor Serisi #1)

Copyright © 2017 by P. Dangelico

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

[Posta Listesi](#) - yalnızca yeni sürümler ve promosyonlar

için ISBN: 978-1-5323-1603-6

P. DANGELICO TARAFINDAN DA

Romantik Gerilim

[Bir Milyon Farklı Yol \(Bir Horn Romanı Kitap 1\)](#)

[Seni Kaybetmenin Milyonlarca Farklı Yolu \(Bir Horn Romanı 2. Kitap\)](#) Soğuk Sert Kışlar (Çok Yakında)

Romantik Komedi

Yıkım Topu (Sevmesi Zor #1) Balyoz (Sevmesi Zor #2) İlkbahar 2017 Buldozer (Sevmesi Zor #3) Kış 2017

Babymaker (Moon Over Malibu #1) Yaz 2017 Heartbreaker (Moon Over Malibu #2) 2018

BİRİNCİ BÖLÜM

CBayanlar, Wall Street filminden İncil'miş gibi alıntı yapan bir adamla asla evlenmeyin. Eğer Gordon Gekko onun idol, bavullarını hazırlama zamanı. İnan bana, keşke biri bana haber verseydi.

"Burayı ve burayı imzalayın--" diye talimat veriyor federal savcı olarak da bilinen akbaba, "ve bu dava resmen kapanacak." Bir yığın kâğıdı konferans masasına doğru itiyor. Avukatımın bana uzattığı kalemi alıyorum ve duraklıyorum.

"Çek ve kişisel tasarruf hesaplarımdaki para ne olacak?"

"Pençe geri." En kötü haberleri her zaman yumuşak, cinsiyeti belirsiz ama etkili bir şekilde korkutucu bir sesle verir. Bunu artık çok iyi biliyorum. Ağzının kenarlarında pis bir gülümseme beliriyor. Gözünü kırpmadan bakışım onu bu gülümsemeyi bastırmaya ikna ediyor. Sonra, her zamanki gibi ekleyecek hiçbir şeyi olmayan fazla maaşlı avukatıma soran gözlerle bakıyorum. "Bayan Blake, ne kadar çok şey kurtarırsak, bir hukuk davası açılması durumunda bu sizin için o kadar iyi olur."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyorum, ölçüsüz bir öfkeyle, çünkü üç yıldır bu kâbusu yaşadıktan sonra ne sabrım ne de süzgecim kaldı. "Kocam yatırımcının parasını bizim için hiç kullanmamış olsa da

kişisel kullanım için, sahip olduğumuz her şeye el koyabilir misiniz?"

"Bayan Blake--" dedi çok yumuşak bir sesle. "Ama o sadece zararını karşılıyordu!"

"Bayan Blake-- kocanız bir, iki, hatta üç yıl sonra bırakabilirdi. Ama bırakmadı. Talihsiz ölümüne kadar bu saadet zincirini yürüttü. Ve eğer yaşasaydı, büyük ihtimalle hala devam ediyor olacaktı. Hayatının son beş yılında doğru dürüst bir dolar bile kazanmadı. Tüm bu şeylerin sahibi kim sanıyorsunuz?"

Yemin ederim bir kez daha 'Bayan Blake' derse bu kalemi alıp şah damarıma saplayacağım. Yine de haklı olduğu bir nokta var. Matt'in aldığı yönetim ücretleri, müşterilerine para kaybettirmekten başka bir şey yapmadığı için dürüstçe kazanılmamıştı.

"Dediğim gibi, mağdurların hukuk davası açma ihtimali hala çok yüksek," diye tekrarlıyor ve bu değerli mücevheri sert gözlerinde bir parıltıyla sunuyor.

Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver... şimdi panik atak geçiremezsin.

Yapmak istediğim son şey sadist pislği ödüllendirmek. Odaklanabileceğim rahatlatıcı bir görüntü için zihnimdeki Rolodex'i kontrol ediyorum ve onun yerine kocamın bir anlık görüntüsü gözümün önüne geliyor.

Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes al... nefes al, sürtük, bayılmadan önce nefes al.

Matt'in böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlayamıyorum. Matthew Edward Blake benim lise aşkımdı, hayatımın aşkıydı, yang'ımın ying'iydi. İlk dansımı, ilk öpücüğümü, ilk her şeyimi paylaştığım adamdı. Aynı zamanda yıllardır bana yalan söyleyen adamdı. Ve benim hiçbir fikrim yoktu.

Beni suçlayamazsınız. Savurgan bir hayat sürmedik. Belki pastoral, ama savurgan değil. Ta ki üç yıl önce soğuk bir kış gecesi polis kapıma gelip kocamın arabasının Hudson Nehri'nden çıkarılması gerektiğini söyleyene kadar,

ve hayatımın akışı sonsuza dek değişti.

Bu sadece başlangıçtı. Sırada soruşturma vardı.

Hırs her zaman Matt'in kişiliğinin bir parçasıydı. Bu hiç sorgulanmadı. Parlak nesneleri seviyordu, ne olmuş yani? Matt açgözlü değildi. Çevresindekilere karşı her zaman nazik ve cömertti. Bu yüzden bunu olumlu bir şey olarak görmeyi seçtim. Benim hırslarım farklıydı. İyi bir eş olmak. Üçüncü sınıfıma giren her çocuğun mümkün olan en iyi eğitimi almasını sağlamak. Benim için önemli olan tek şey buydu.

Servet değerindeki beş yüz şirketten birinin CEO'su olmak gibi bir hedefim var mıydı? Hayır. Pulitzer kazanmayı hayal ettim mi? Hayır. Olimpiyatlara katılmayı? Mmmnnno. Ve eğer bu feminist hareketi elli yıl geriye götürüyorsa, öyle olsun.

Bir süre ocuk gelişimi alanında yüksek lisans yapmayı düşündüm. Ta ki Matt sonunda çocuklarımızı yetiştirmekle çok meşgul olacağıma beni ikna edene kadar. İstediği şeyde mantıksız olan hiçbir şey yoktu. Ondan şüphe etmem için bana asla sebep vermedi. Bu nedenle, iyi bir eş olarak erkeğimi destekledim. Sonuçta ben bir takım oyuncusuyum, sonuna kadar sadık biriyim. Matt Connecticut'ta gerçekten karşılayamayacağımız bir ev istediğinde, ben de ona uydum. İhtiyacım olmadiğını ya da istemediğimi söylediğim BMW'yi bana aldığında, sadece cömert davranıyordu.

Her şey güzeldi ama ailem, arkadaşlarım ve hayatımın aşkı vardı. Matt hep daha fazlasını istedi. Hiçbir zaman yeterli olmadı. Onda hiçbir zaman çok yakından bakmayı umursamadığım bir huzursuzluk vardı. Geriye dönüp baktığımda, keşke baksaydım diyorum - bununla yüzleşemeyecek kadar korkak olduğum için sonsuza kadar üzüleceğim - çünkü bir şey göremediğim ama sık sık hissedebildiğim bir kıymık gibi bilincimi iğnelemeye devam ediyor. Ve şimdi o gittiğine göre, her şeyin nerede yanlış gittiğini asla bilemeyeceğim.

"Binayı boşaltmanız için size üç gün süre vereceğiz. Kıyafetleriniz dışında bir şey çıkarırsanız sizi suçlarız" diye bilgilendiriyor akbaba beni. Leşim resmen temizlendi.

Eğer bu şımarık bir romantik komedi olsaydı, hikayenin bu kısmı benim geri dönüşümü anlattığım bölüm olurdu. Spor salonuna gidip domuz gibi terlediğim, gardırobumu ve buzdolabımı temizlediğim ve yeni bir işe girdiğim süper sevimli bir montajla tamamlanırdı. Arka planda Chaka Khan'ın bu yeni benin ne kadar güçlü ve kuvvetli olacağına dair şarkı söylediği kış tekmeleyen bir film müziği çalacak. Spoiler uyarısı: Böyle bir şey olmayacak.

"Kedim ne olacak? Kedimi götürmeme izin var mı? Yoksa o da geri mi alınacak?" Tüm hayatım benim hatam olmaksızın altüst oldu ve sürekli kaynayan öfkem sonunda kaynama noktasına ulaştı.

Sinirini Alaska'dan duyulacak kadar yüksek sesle dışa vuran savcı, salam gibi parmaklarını dikleştirerek "Kedini alabilirsin, başka bir şey alamazsın" dedi.

Lanet kedi benden nefret ediyor. Onu sadece prensip olarak alıyorum.

"Çöpü dışarı çıkardın mı?"

"Evet, anne."

"Sütü aldın mı?"

"İkinci kez soruyorsun--evet, sordum." "Yüzde iki mi? Yağsız değil, değil mi?"

Aman Tanrım... "Evet. Şimdi işimi bitirebilir miyim?"

"Düşmanca davranmanıza gerek yok. Sadece bir soru soruyorum."

Küçük yemek odamızdan mutfığa kadar olan kısa mesafeyi yürürken başını eğiyor ve ellerini sıkıyor. Gözlerini devirdi. Kimse Angelina DeSantis kadar iyi kurban rolü oynayamaz. Rahibe Theresa'yı bile kötü adam gibi hissettirebilir.

Gözlerim babamın Flash'ı desteklemeyen eski dizüstü bilgisayarının ekranına dönüyor, tabii ki bu da onu gezegendeki neredeyse tüm web siteleriyle uyumsuz hale getiriyor. En gizli, arka sokak sitelerindeki iş ilanlarını taramaya başvurdum. 'Happy Day Spa'da on sekiz ile otuz yaş arası kadın masaj terapisti aranıyor' ve 'sadece erkeklere özel bir kulüpte resepsiyonist aranıyor' gibi iş ilanlarının yer aldığı siteler.

Beyler, kıcımın kenarı.

Herkes 'Meşgul ol,' dedi. 'İşine geri dön. Aklını sorunlarından uzak tutacaktır. Dertlerimin başında lanet olası bir iş bulamamak geliyor. Hayatımı yeniden bir araya getirmek şüphesiz uzun ve zorlu bir süreç olacak. Ve hayatımın bir zamanlar olduğu gibi olacağına dair yanlış bir hayal beslemiyorum - skandal ve hırsız kocayı saymazsak tabii ki. Sadece bu kadar umutsuz görüneceğini hiç düşünmemiştim.

Manhattan'daki federal savcılık ofisine yaptığım son ziyaretten sonra eve gittim, cep telefonumu çöp kutusuna attım, yorganın altına girdim ve sanki bunu yaşamak için yapıyormuşum gibi ağladım. Sadece sevgilimi ve en iyi arkadaşımı kaybetmenin değil, aynı zamanda doğru olduğuna inandığım her şeyin ölümünün de yasını tuttum. Tüm o yıllar... tüm o anılar bir yalandı. Kocam, tasarruf hesaplarını ona emanet etmek isteyen herkesten zimmetine milyonlar geçirdi. Bunu yaşadım ve bana hala bir Lifetime filminin kötü konusu gibi geliyor. Ancak ne yazık ki bu bir Lifetime filmi değil, hayatım denen dumanı tüten bir yığın. Bunu kanıtlayacak belgelerim var.

Umutsuzluk kozamdan güzel bir kelebek olarak değil, sağlıklı olandan daha fazla öfke barındıran bir kadın olarak çıktım. Ve bunların hepsi tek bir cinsiyete yönelikti. Sonra çantamı ve kedimi topladım ve BMW'ye çoktan el konulduğu için sarı bir taksiyle ailemin evine gurur kırıcı bir yolculuk yaptım.

Evimi ve işimi kaybetmemin üzerinden dört ay geçti. Ev çok fazla anı barındırıyor; gittiğini görmek beni pek üzmedi. İş ise farklı bir konu.

Hep birlikte. Bu benim vereceğim bir karar değildi. Eğitim departmanı, üçüncü sınıf öğrencilerimin bazı velileri Matt'e yatırım yaptığı için, siktir olup gitmemin ilgili tüm taraflar için en iyisi olacağını düşündü.

"Şansın var mı Punkin?"

Babam nasırlı, yumrulu elini omzuma koyuyor. Annemi seviyorum, gerçekten seviyorum ama ben babamın kızıyım. Elini okşuyorum ve sempatik kahverengi gözlerine bakıyorum. Benimkilerle aynı gözlere. Her ne kadar hala yakışıklı olsa da, Thomas DeSantis, meşhur bokun fana çarpmasından bu yana katlanarak yaşlanmış gibi görünüyor. Son zamanlarda altmış altı yaşından daha yaşlı görünüyor.

Ben tek çocuğum, mucize bir bebeğim. Bu hikayeyi milyarlarca kez dinledim. On yıllık evlilikten sonra, annemle babam gebe kalma umutlarını yitirdikten çok sonra dünyaya gelmişim. Yani tüm umutlarını ve hayallerini tek bir sepete koyduklarını söylemek abartı olmaz.

"Henüz bir şey yok," diyorum, sesim şimdiye kadarki en kötü iyimserlik denemesi gibi garip bir yüksek notaya ulaşıyor.

"Peki ya ajans?"

Sesimin çatlamasından korktuğum için cevap bile veremiyorum. Hızlıca başımı sallamakla yetiniyorum. Psikoloji ve erken çocukluk eğitimi alanlarında çift diploma sahibi olduğum için iyi bir iş bulmakta fazla zorlanmayacağımı düşünebilirsiniz. Sorun şu ki, kocamın işlediği suç Tristate bölgesinde benim yüzümle birlikte çok iyi biliniyor ve başka bir yere, kolayca tanınmayacağım bir yere taşınmayı göze alamadığım için iş bulmak eziyetli bir deneyim haline geldi. Varilin dibini kazımaya başvurdum. Temel olarak, beyefendiler kulübündeki resepsiyonist pozisyonunu düşünmeye hazırım - tabii beni kabul ederlerse.

"Bir şeyler bulacaksın, biliyorum. Başka bir sekretere ihtiyacı olursa Bill'e her zaman sorabilirim."

Bill, babamın işlettiği tesisat işinin sahibi. Aynı zamanda ona amca dememde ısrar eden bir hödük.

Her fırsatta tatil partilerinde göğüslerimi okşuyor.

Hayır, teşekkürler.

Her zaman babamın kendi işini kurması gerektiğini düşünmüşümdür. Mazereti, ticaret okulundan sonra kendisine ilk işini veren Bill'e bunu yapmak istememesiydi. Gerçek şu ki, babam ve ben birbirimize çok benziyoruz. Tercümesi: mutlu olmak için fazla bir şeye ihtiyacı yok ve ihtiyacı olan her şey annemde ve bende var. Bize sürekli söylediği gibi.

"Parayla aran nasıl?"

"İyi baba, gerçekten," diye cevap veriyorum hemen.

Tamamen yalan tabii ki. Yine de bu noktada, onların zor kazandıkları paralardan bir tanesini daha almaktansa üçkâğıda gelmeyi tercih ederim. Annemle babam işçi sınıfından, disiplinli bir şekilde tasarruf eden, olabildiğince 'eski kafalı' insanlar. Kredi kartlarına bile şüpheyile yaklaşırlar. Annemin sonunda pes edip bir ATM makinesi kullanmaya başlaması yıllar aldı. Ve ben hala onun uzaklaşmadan önce on kez iptal düğmesine bastığını görüyorum çünkü bir sonraki kişinin bir şekilde kartsız olarak hesabına girebileceğine inanıyor.

Ekonominin son on yıldaki gidişatıyla birlikte gelirleri artık giderlerini karşılayamaz hale geldi. Son zamanlarda emeklilik fonlarına el atmak zorunda kaldılar. Matt'in işiyle hiçbir ilgim olmadığını kanıtlamak için yaptığım tüm yasal masraflar sayesinde emeklilik fonu yok oldu.

Bu boktan geçit töreninin en güzel yanı, Matt'in aileme bir kez bile onunla yatırım yapmalarını önermemiş olması ve pek çok kişi korkunç kayıplar yaşarken emeklilik fonlarına dokunmamış olması. Masumiyetimi kanıtlamak için o paraya ihtiyacım olduğunu bilerek mi yaptı bunu? Bunu asla bilemeyeceğim. Sonunda herkes kaybetti. Bu yüzden onlardan bana daha fazla borç vermelerini isteyemem. Durum resmen vahim bir hal aldı.

Tam o sırada, bir mucize eseri, cep telefonum çaldı. Bir ay önce anlaştığım ajansın adı yanıp sönüyordu.

Ekran. İlk kez arıyorlar. "Merhaba," diye heyecanla cevap veriyorum.

"Bayan DeSantis?"

Evet, kızlık soyadımı kullanmanın en iyisi olduğunu zor yoldan öğrendim. Blake ismi, benimle mülakat yapan kişi bu ismi nereden duyduğunu söylediğinde tiksinti dolu bakışlara neden oluyor. Tabii ki hepsi en kötü ihtimalle suç ortağı olduğumu varsayıyor. Ya da en azından kocamın neyin peşinde olduğunun tamamen farkında olduğumu. İki devlet kurumu tarafından aklanmış olmamı boş verin. İyi bir avukat tutacak param olmasaydı ne olurdu düşüncesini aklıma bile getirmek istemiyorum.

"Evet?"

"Yarın gelmeniz gerekiyor. Uygun olduğunuz bir iş ilanı çıktı."

Zil kurtardı.

"POZİSYON, mülkte yaşamanızı GEREKTİRİYOR."

İş ve İşçi Bulma Kurumu'ndan Bayan Marsh'ın karşısında oturmuş, sabırla devam etmesini bekliyorum. Kalemi kulağının arkasından çıkarıp, kırçıl saçlarının arasından geçiriyor ve başının yan tarafındaki bir kaşıntıyı kaşıyor. Gözlerim siyah ceketinin omzuna dökülen kepekleri takip ediyor.

"Bu bir sorun olacak mı? Son derece iyi para ödüyor--bunu çok uzun süre düşünmeyin. "

Ona boş boş bakıyorum, bombanın düşmesini bekliyorum, herhangi bir bombanın. Bu iş fırsatı gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor ve yakışıklı ve sevgi dolu kocamın yaptıklarından sonra, yeniden doğmuş bir şüpheliyim. Her şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

"Mülk nerede?"

Gerçek: Vadesiz hesabımda 48.77 dolar var. Eğer mülk Sudan'da olursa, ilk uçakla giderim.

"Alpine, New Jersey."

"Alpine şu anda yaşadığım yerden arabayla sadece on dakika uzaklıkta."

"Eğer mülkte ikamet edemezseniz, sizi dikkate bile almazlar. Ve açıkçası, Bayan DeSantis, kötü şöhretinizin getireceği sorunları görmezden gelmek isteyen bir işveren bulamadık. Kimse başının ağrımamasını istemiyor." Sözlerini omuz silkerek bitiriyor, ifadesi onu kabız gibi gösterecek şekilde gergin.

"O zaman beni neden değerlendirmek istediklerini anlamıyorum?"

"İş, çocuk bakımı ve eğitimi altında listelenmiş. Listemde kalifiye olan tek kişi sensin."

Bu umutsuzca ihtiyacım olan şanslı bir mola. Çocuklar benim tutkum.

"Kim olduğumu biliyorlar, değil mi?" Aylardır umut vaat eden ilk iş ve ben onu vazgeçirmeye çalışıyorum. Birinin suratına yumruk atması lazım. Bayan Marsh fazla çekilmiş, kalemle çizilmiş bir kaşını kaldırıyor.

"Henüz değil," diyor, ince dudaklarının sert kıvrımına suçluluk duygusu yerleşmiş. Ve daha bir dakika önce beslediğim umut bir anda sönüveriyor. "Eninde sonunda öğrenecekler. Kredi kontrolü yaptıklarında. O zamana kadar iyi bir izlenim bırakmış olmanı umuyorum. Ayrıca, dilenciler seçici olamaz." Son birkaç kelimeyi nefesinin altında mırıldanıyor ama ben yine de yakalıyorum.

"Anlamı?"

Cevap vermeden önce derin bir iç çekiyor. "Kulağıma gelenlere göre kimseyi uzun süre ellerinde tutamamışlar. Bunu sizin için yumuşatmayacağım, müşteri çalışılması zor bir adam. Dolayısıyla maaş da öyle."

Ah evet, işte geliyor.

"Gizlilik anlaşması imzalamanız, sıkı bir dizi kurala uymanız ve tam bir fiziksel muayeneden geçmeniz gerekiyor."

"Neden?" Yüzümde dehşete düşmüş bir ifade olduğundan emin olduğum bir ifadeyle soruyorum.

"Bulaşıcı hastalık taşımadığınızdan emin olun."

"Sanırım bu zor kısmı açıklıyor." Doğam gereği son derece yumuşak başı bir insanım; öfke eşığim inanılmaz derecede yüksek. Ve çatışmacı olmama eğilimindeyim. Bu da hatalı olsam da olmasam da bir durumu yatıştırmak için özür dileyeceğim anlamına geliyor. Beni yanlış anlamayın, kolay lokma değilim. Ancak barış arzum her zaman aptalca bir tartışmayı kazanma arzumun önüne geçer. Mesele şu ki, son üç yıldaki olaylar sabrımın bütünlüğünü test etti ve onu önemli ölçüde zayıflattı. Eğer bu adam herkesin önünde küçük düşmek istiyorsa, bu işe yaramayacak.

"Görüşmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Düşüncelerim doğruca beyefendiler kulübüne yöneldi. Kılılı, terli, ağızlarından kürdan sarkan adamların kıcıma bakıp bana 'bebek' dedikleri bir görüntü beliriyor.

"Adres nedir?"

İKİNCİ BÖLÜM

I Kaderin garip bir cilvesi olarak, büyüdüğüm kasaba, ailemin hala yaşadığı kasaba

İş bulma kurumunun bana verdiği adres. Ancak ekonomik olarak birbirlerinden daha uzak olamazlardı. Benim küçük kasabam sadık bir şekilde orta sınıfa yönelik çalışırken, Alpine sürekli olarak Amerika'daki en pahalı ilk iki posta kodu arasında yer alıyor. Bir zamanlar Frick gibi isimler Alpine'i evleri olarak görürlerdi. Şimdi ise Combs, yani Sean, Cece Sabathia ve Chris Rock gibi isimler Wall Street'in en çok kazananlarından bazılarıyla dirsek temasında.

Annemin yirmi yıllık Camry'sini yavaşça sürerken elimdeki kâğıtta yazan ev numarasını boşuna arıyorum. Alpine tipik bir zengin yerleşim bölgesi değil. Burada yaşayan hiç kimse servetinin reklamını yapmaz; herkesin bildiği gibi özeldirler. Geniş malikaneler yüksek duvarların ve yoğun ağaçlıklı arazilerin ardında saklanıyor. Tesadüfen içinden geçerseniz, buranın sıradan bir taşra kasabası olduğunu düşünürsünüz.

Sonunda düz ahşap bir kapının üzerinde doğru numarayı buluyorum ve siyah güvenlik kulübesine doğru sürüyorum, dahili telefona basıp kendimi anons ediyorum. Kapılar yavaşça geri çekiliyor ve malikânenin manzarası ortaya çıkıyor. Evet, burası gerçek bir malikane. Dolambaçlı çakıllı araba yolu

Ormandan ve sert kış çimlerinden, parlak siyah kapısı ve uyumlu panjurları olan büyük beyaz bir çiftlik evine kadar.

Beklenmedik bir şekilde, bu evin benimkine benzediğini fark ettiğimde boğazım düğümleniyor. Tarzı yani, büyüklüğü değil. Bu ev benim üç evimi yutabilir. Ya da bir zamanlar benim olan ve şu anda ABD hükümetinin malı olan şeyi.

Dikiz aynasından yüzümü kontrol ediyorum. Her zamanki gibi dümdüz, siyah saçlarımı topuz yapmışım. Ayrıca her zamanki gibi küçük parçalar dökülmeye başladı. Yaptığım tek makyaj rimel. Ten rengim orta, kolayca bronzlaşıyor, babaminkiyle aynı tonda ve burnumun üzerinde çok belirgin çillerim var. Dolgun dudaklarımla birlikte, makyaj beni bir Broadway sanatçısı ya da bir travesti gibi gösterme eğilimindedir, bu yüzden genellikle maskara ve dudak parlaticısı dışında her şeyden kaçınıyorum. Açık konuşayım, New Jersey'de büyüyen her kadın New Jersey Ev Kadınları gibi görünmez. Şahsen ben kombine biletleri elmaslara, güneş kremi makyaja ve düz ayakkabıları platform topuklara tercih ederim. Ama bu sadece benim.

Gri Theory blazer ceketimi düzeltip fırçaladıktan sonra pantolonumdan bir parça tiftik koparıyorum, zili çalıp Meryem Ana'ya dua ediyorum. Hiçbir şekilde dindar bir insan değilim, ancak bu noktada maaş çekimi güvence altına almak için canlı hayvanları kurban etmekten başka her şeyi denemeye hazırım.

Kapı hafifçe aralandı ve zihnim tamamen boşaldı. Biri kürekleri getirsin. Sanırım kalbim durdu. Josh Duhamel'in görünüşe göre bir doppelgänger var, çünkü tam ona bakıyorum. Bu adam aslında daha yakışıklı olabilir. Rahmi sıkı bir yakışıklılığı var. Neandertalleri mükemmel DNA'ya sahip homo sapienslere dönüştüren türden bakışları var. Uzun kirpikli, badem biçimli kahverengi gözler, şiire ilham verecek kadar simetrik bir kemik yapısını tamamlıyor.

"Bayan DeSantis?" Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve elini uzatıyor. Her nedense beni gördüğü için çok heyecanlı görünüyor. I

orada tepkisiz durur, sessizce uzun süre ona bakar. Kaşları şaşkınlıkla çatılır.

"Ah...evet." Kulağa soru gibi geliyor. Vay canına, umut verici bir başlangıç. Yaptığım gaftan dolayı başımı sallayarak eline uzandım. Şaşırtıcı derecede sert ve nasırlı.

"Mükemmel, içeri buyurun," diyerek girmem için kenara çekildi.

Onu evin içinde takip ediyorum. Tamamen boş, hiç mobilya yok. Sonunda geniş bir oturma odasına giriyoruz, burası da tüm duvarı kaplayan çılgın bir televizyon/eğlence sistemi ve yeni gibi görünen iki koltuk dışında boş.

"Oturun lütfen," diyor Bay Mükemmel DNA. Karşımdaki sandalyeye oturuyor, bacaklarını iki yana açmış, kucağında açık bir dosya, gözlerini dosyaya dikmiş.

Bana adını söyledi de ben mi duymadım? Zihinsel kayıtlarımı karıştırdım ve hiçbir şey bulamadım. "Özür dilerim, adını duyamadım?" Utana sıkıla sordum. Şimdiye kadar gerçekten çok iyiydim.

"Bu gizlilik sözleşmesini imzaladıktan sonra aklınıza gelebilecek her türlü soruyu yanıtlayabilirim," diyor rahat bir gülümsemeyle. Tuhaf ve şifreli ama bunu tartışacak lüksüm yok. Kâğıdı hafifçe taradıktan sonra imzamı atıyorum.

"Ethan Vaughn. Avukatı ve menajeri olarak Bay Shaw için tüm ön görüşmeleri ben yürütüyorum."

"Yani senin için çalışmayacak mıyım?"

"Hayır," diyor ve rahatladığımı fark edince gülümsüyor. Erkeklerle sonsuza dek tövbe etmiş olsam bile, bu adam beni gün boyu duvarlara çarptırabilir.

"Cehaletimi mazur görün, bana verilen tek bilgi bu pozisyonun mülkte yaşamamı gerektirdiği ve çocuk bakımını içerdiği."

Ağzını büzüyor. Kelimelerini dikkatle seçerek, "Bay Shaw sekiz yaşındaki yeğeni için bir öğretmene ve bakıcıya ihtiyaç duyuyor," diyor. O konuşurken nefesimi tutuyorum, şüpheşiz heyecan hafif bir manyaklığa yol açıyor

Gözlerimde parıltı. "Gördüğüm kadarıyla üç yıl üçüncü sınıf öğretmenliği yapmışsınız." Sesinde garip bir tonlama var. Gözleri özgeçmişime yapışmışken onu daha iyi tanımak mümkün değil.

"Evet."

"Kimi işe alacağımız konusunda Sam söz sahibi olacak, ancak son kararı Bay Shaw verecek." Bay Perfect'in yüz ifadesi birden gerildi. "Spor hayranı mısınız, Bayan DeSantis?"

Spor hayranı mı? Bu hafif kalır. Boston College'daki son yılıma kadar softbol oynadım. Ta ki omzum daha fazla dayanamayıp ya kronik ağrıyla yaşayacaktım ya da bırakacaktım. İşin içinde top varsa, ben bir taraftarım... Aklınızı çukurdan çıkarın, ne demek istediğimi anlıyorsunuz.

"Ah, evet... neden?"

Hayal kırıklığına uğramış görünerek derin bir iç çeker. Kahretsin, yanlış cevap. "Çünkü Bay Shaw dediğimde Calvin Shaw'ı kastediyorum."

Bu ismin kulağa neden böyle geldiğini düşünürken kıpırdamadan duruyorum.

Kutsal sıcak bawls. New York Titans'ın oyun kurucusu.

"Bu bir sorun olacak mı?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Hayır," diye cevap veriyorum sesimi biraz daha yükselterek. Çünkü olmayacak.

Şöhretle hiç ilgim yok. Son zamanlarda istenmeyen şöhretten payıma düşeni aldığım gerçeğiyle başlıyor ve bitiyor. Bu basit bir hayatta kalma durumu. Para almam gerekiyor. Eğer söz konusu ünlü İsa olsaydı, Facebook ya da Twitter'da kaç takipçisi olduğuna bakmaksızın onun şmata'sını yıkar ve sandaletlerini parlatırdım. Bu işe, maaşımı kimin ödediğinden daha çok ihtiyacım var. Beyazların üstünlüğünü savunan, pedofil, eğlenmek için yavru köpeklerin kafasına tekme atmayı seven ve IŞİD'le bağlantısı olan biri olmadığı sürece bana uyar. Ayrıca, ben diğer New York takımının sadık bir taraftarıyım.

Açık oturma odasının karşısında, Perfect'in omzunun üzerinden, boynunda bir havlu asılı iri yarı bir adamın

koridorda yürüdüğünü fark ediyorum. İri dediysem, rahatlıkla altı dört boyunda ve tamamı kaslıydı. Bunu biliyorum çünkü terli

Sırılsıklam, beyaz tişört gövdesine boyanmış, her kabarıklığı ve kıvrımı vurguluyor. Saçları koyu, neredeyse siyah ve uzun. Tanıtım çekimlerinde ve şehirdeki reklam panolarında olduğundan çok daha uzun. Ve hiçbir erkeğin takmaması gereken o gülünç erkek topuzlarından biriyle geriye doğru toplanmış. Ayrıca bir asırdan fazladır tıraş olmamış gibi görünüyor.

Duck Dynasty için seçmelere mi katılıyorsun? Yani... sezon dışı olduğunu biliyorum ama Tanrı aşkına... sadece hijyen için.

Havluyla alnını siliyor ve gözlerini açtığında doğrudan bana bakıyor. Odanın öbür ucundan bile, şimdiye kadar gördüğüm en soğuk gri gözler, soğuk ve acımasız. İçimi garip bir his kaplıyor. Sanki parmağımı bir elektrik prizine sokmuşum gibi. Bu hoş bir deneyim değil. Kaşlarımı çatıyorum. Sonra o da kaşlarını çattı. Sonra arkasını dönüyor. Bu hiç iyi değil. Kendimi çok kötü hissediyorum ve bu uğursuz başlangıçtan dolayı biraz sersemlemiş durumdayım.

Yıllar içinde edindiğim haberlerin parçalarını birer birer hatırlıyorum. Shaw içine kapanıklığıyla tanınıyor. Draft edildiğinde medyanın bir numaralı sevgilisiyken, son yıllarda Bay Korunaklı'ya dönüştü. Kendisini rahatsız edenleri terslediği ve imza vermeyi reddettiği biliniyor. Ülkenin en büyük medya pazarında iyi bir görüntü değil. Eğer Titans için bir Super Bowl kazanmamış olsaydı ve taraftarlar tarafından bu kadar sevilmeseydi, acımasız New York medya makinesi tarafından kesinlikle şehirden kovulurdu.

"Tamam, detaylar. Bu işin doksan gün süren bir son kullanma tarihi var." Perfect'in sesi düşüncelerimi aniden durduruyor. Kısa bir süre önce sarhoş olduğum tüm baş döndürücü heyecanın içimden akıp gittiğini hissedebiliyorum. "Hizmetleriniz karşılığında, her şey yolunda giderse, yüz bin dolar alacaksınız."

"Az önce yüz bin mi dedin? Üç aylık çocuk bakımı için mi?"

"Evet," diyor tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle. Ve gözlerimdeki o manyak kıvılcım geri geldi.

"Ancak bir şartla. Üç ödeme yapılacak. Her ayın sonunda bir tane. Yani, Bay Shaw'ın yanında çalışmaya devam edeceksin."

Doğru, o zor biri. Yüz bin için, onunla başa çıkabilirim. Yeter ki benimle evlenmesin... ve bana yalan söylemesin... ve beş yıl boyunca burnumun dibinde bir saadet zinciri işletmesin.

"Anlaştık. Sam'le ne zaman buluşacağım?"

"Hemen şimdi," diyor sandalyesinden kalkarak.

Perfect beni üst katta, bitişiğinde bir oyun odası bulunan büyük bir yatak odasına götürüyor. Sarkık, kumral saçlı küçük bir çocuk, titizlikle birleştirdiği devasa bir Lego tren setinin önünde diz çökmüş durumda. Yanına gidip bağdaş kurarak yere oturduğumda, biraz tanıdık gelen iri gri gözleriyle yukarı bakıyor, sonra ürkekçe bakışlarını aramızdaki dağınık Lego parçaları yığınınına çeviriyor.

"Bunu tek başına mı yaptın?"

Bir kez daha bana kısa bir bakış attı. Sonra omuz silkiyor ve başını sallıyor.

"Harika." Sonraki yirmi dakika boyunca tek kelime etmedik. Ben kullanım kılavuzundaki parçaları arıyorum ve o birleştirirken bunları ona veriyorum.

"Geriye bir tek Cal'la, yani Bay Shaw'la tanışmanız kaldı," diyor neyse ki işverenim olmayacak olan seksi adam. "Oturun, ben de müsait olup olmadığına bakayım," diye ekliyor aşağı indiğimizde.

Orada tam on dakika boyunca sabırla oturup çıplak, fildişi duvarlara bakıyorum. Ayak parmaklarım birbirine vuruyor, dizlerimi birbirine kenetliyor ve tuvalete gitme dürtüsüyle olabildiğince uzun süre savaşıyorum. Beş dakika sonra nihayet pes ediyorum ve bir tane aramaya çıkıyorum. Köşeyi dönerken erkek sesleri duyuyorum. Bir tartışmaya benziyor.

"Hayır." Sesi derin ve pürüzsüz. Hayatımda duyduğum en seksi ses ve bu kelimeyi gelişigüzel kullanmıyorum. Telefon seksini doğuran türden bir ses çünkü

Bu adam sadece alfabeyi ezberden okuyarak birini kurtarabilir.

"Hayır" da ne demek? Kafana halter mi düştü?
Bunu konuşmuştuk."

"Yani hayır, başka birini bul."

"Bir dakikalığına mantıklı ol Cal. Kalifiye olmaktan çok daha fazlası, geçici bir işte çalışmaya istekli ve Sam'in ondan hoşlandığına eminim."

"Sam bir şey mi söyledi?" Sesi anında daha yumuşak ve endişeli.

"Hayır, gerek yoktu. Kendim gördüm, ona tutuldu."

"Onu evimden çıkarın."

Vay canına... Zor mu? Bu adam zor olmaktan çok uzak. O tam bir pislik. Ne kadar dayanabileceğim konusunda ilk şüphelerim oluşmaya başladı. Benden önce kaç kişi oldu?

"Dinleyin, son yedi mükemmel nitelikli aday bir hafta içinde işi bıraktı. Seçeneklerimiz tükendi," diyor Bay Mükemmel. Harika. İhtimaller benim lehime değil.

"O lanet ineği hemen evimden çıkar."

Zihnimde her kelime ayrı ayrı ve yavaşça heceleniyor, ardından kulağımda yüksek perdeden bir çınlama duyuluyor.

Getir. Bu. Sikeyim. İnek. Dışarı. Dışarı. Benim. Evimden. Bzzzzzzzz.

Orospu çocuğu fısıldamaya bile tenezzül etmedi. Benzin okyanusuna bir kibrit çöpü bile atmış olabilir. Son üç yıldır yüzeyin altında kaynayan tüm kızgınlık bir zafer aleviyle tutuştu. Düşünmek için zaman bile ayırmadım, sadece tepki verdim. Yüz bine lanet olsun. Çantamı sıkıca kolumun altına sıkıştırıp çenemi kaldırarak ön kapıya doğru ilerliyorum. Mutfağın önünden geçerken kapı aralığına girip bekliyorum.

İkisi de dönüp bana bakıyor. Yüzüm, FBI ve SEC ile yaptığım sayısız görüşme sırasında mükemmelleştirdiğim soğuk bir kayıtsızlık maskesi.

Perfect'in yüzü düşüyor, yüz ifademi okuyunca birden utanıyor. Shaw irkilmiyor. O buz gibi, cansız gözleriyle bakmaya devam ediyor. Söylemek istediğim milyonlarca şey var, kezzap dilimi ekşitiyor ama sonunda çıkıp gidiyorum. Bu onulmaz pisliğin ne kadar üzgün olduğumu görmesine, sahip olduğum son haysiyet kırıntısını da almasına asla izin vermeyeceğim. Öfkelenmek için harcadığım çabayı bile hak etmiyor. Ama öyleyim, hayal bile edemeyeceğim kadar. O ve hijyenik olmayan sakalı cehenneme gidebilir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"**B** elvedere on the rocks, rum and Coke, top shelf, and two Heinekens," diye bağıriyorum kalabalığın gürültüsü ve Arka planda çalan hip-hop müziğinin yumuşak uğultusu. Amber hemen harekete geçti. Amber Jones, her yönüyle belalı ve Jimmy Murphy'nin yakan top oynarken yüzüme vurduğu beşinci sınıftan beri en iyi arkadaşım. Ben orada küçük bir sürtük gibi ağırlarken, benim yarı boyumda ve kilomda olan Amber Isabelle Jones yan midillisini sıktı, tek kelime etmeden ona doğru yürüdü ve taşaklarına yumruk attı. Ondan sonra birbirimizden ayrılamaz olduk. Başka bir beyden olan kız kardeşim.

O sıcak bir flaş ve ben yavaş yanıyorum. Kıcımlı tekmeleyecek birine ihtiyacım olduğunda, o karnımdaki ateştir. Ve bir çıkıntıdan konuşulmaya ya da bir suç işlemekten alıkonulmaya ihtiyacı olduğunda, ben onun mantıklı sesiyim. Birbirimize mükemmel uyuyoruz. Shaw'la olanları ona anlattığımda, ben daha hikayeyi bitirmeden bir düzine çürük yumurtayla evime doğru yola çıkmıştı. Amber benim hayalini kurduğum her şeyi yapabilecek cesarete sahip. Tanrım, onu seviyorum.

O bir aktris. Şimdiye kadar sınırlı bir başarı elde etti. Ancak güzelliği, zekâsı ve yeteneğiyle büyük başarılarla imza atması sadece zaman ve azim meselesi. Bu arada, o

şehrin en seçkin barlarından birinde barmen olarak çalışıyor. One Maple Street herhangi bir gecede ünlü şovmenler ve yıldız sporcularla dolup taşıyor. Biraz kurnazlık ve yeni müdürle bolca flört ettikten sonra bana kokteyl garsonu olarak birkaç vardiya ayarladı, Tanrı'ya şükür, parasal endişelerimi azalttı - şimdilik.

Cowgate'ten bu yana geçen iki hafta içinde Bay Mükemmel'den bir dizi e-posta aldım. Hem kendi adına, ki buna inandım, hem de Shaw adına, ki buna inanmadım, kapsamlı bir şekilde özür diledikten sonra bana iş teklif etti. Özrünü kabul ettim, ona karşı hiçbir kötü niyet beslemedim; benim için ne kadar çok lobi yaptığını kendim duydum. Ancak, resmi olarak sınıırıma ulaştım. Kırılğan gururum bir dayağa daha dayanamaz. Bunu kesinlikle biliyorum. Bu yüzden teklifini saygılı bir şekilde geri çevirirken iki kere düşünmeme gerek kalmadı. Sonra da yüz bin doları kaybettiğim için bir buçuk gün ağladım.

Ne düşündüğünüzü biliyorum, böyle bir teklifi geri çevirecek durumda değilim. Bir suç işlemem ya da eğilmem gerekmedikçe, ki her ikisini de yapacak kadar çaresiz değilim. Ancak, hayatınızın her parçası parçalandığında, çığnendiğinde veya elinizden alındığında, sanki bir ölüm kalım meselesiymiş gibi geriye kalan yetersiz şeylere tutunuyorsunuz. Sanki haysiyetinizden geriye kalan çok az şeyden vazgeçerseniz, aslında varlığınız tamamen sona erebilirmiş gibi. En azından bana öyle geliyor. Sonuç olarak, 'hayır' deme gücümü talep etmek çok iyi hissettirdi ve son zamanlarda kendimi iyi hissedecek pek bir şeyim yoktu.

İnek. Ugh.

Gerçek: Geceleri başımı yastığa her koyduğumda bu kelime kafamın içinde bozuk para gibi sallanıyor... ve o günden beri her sabah berbat bir ruh haliyle uyanıyorum. Hayır, ben narin bir kar tanesi değilim. Ancak 1.80 boyunda olmam beni bir inek yapmıyor. Kabul ediyorum, okulda softball oynadığım zamanlara göre daha az formdayım ama yine de düzenli olarak spor yapıyorum. Kıvrımlıyım, hep öyleydim. Göğüslerim ve kığım

Liseye başlayana ve erkeklerin hoşuna gittiğini fark edene kadar bundan utanırdım. Daha da önemlisi, Norwood Lisesi'nin en popüler son sınıf öğrencisi Matthew Edward Blake bunu seviyordu. Ve benim için gerçekten önemli olan tek şey buydu. Bazen kendi imajımla mücadele ediyor muyum? Tabii ki var. Özellikle de kot alışverişi yaparken... Bana bunu yapmayan bir kadın gösterin. Ama bir inek? Mmmmno.

Amber sipariş ettiğim içecekleri tepsime dolduruyor. Omzumun arkasından bakarken ela gözleri kısılıyor ve şöyle diyor: "Az önce biri on ikinci masaya oturdu. Lütfen Dağ'a oturduğu masanın rezerve edildiğini bildirin."

Döndüğümde VIP bölümünde oturan iri yarı adamı görüyorum. O bölgedeki masalar her zaman kısaltmalarla anılan insanlar için ayrılmıştır. Bu adam JLo'ya benzemiyor. Perşembe gecesinin yoğun kalabalığından anladığım kadarıyla yalnız ve burası için uygunsuz giyinmiş. Üzerinde buruşuk beyaz bir düğme ve yıpranmış bir kasket var; kavisli kenarı gözlerinin üzerine kadar iniyor. Gözlerim Duck Dynasty sakalına kayıyor ve omurgama bir elektrik akımı çarpıyor, bu his hiç de hoş değil.

İsa, Meryem ve Yusuf...

"Dünyadan Camilla'ya... Cam?" Amber parmaklarını sinir bozucu bir şekilde yüzüme yaklaştırıyor. Ona ters ters bakıyorum ve o da tepsiyi işaret ediyor. Bar tıka basa dolu, üç sıra var ve o haklı, bu saçmalık için zamanı yok.

Korku boğazımda düğümlenirken ve kalbim göğüs boşluğumda neredeyse bir isyan çıkarırken, gözlerim Duck Dynasty'ye dikilmiş halde içki siparişini vermek için masaya doğru süzülüyorum. Tamamen yersiz görünüyor ve bu konuda acı verici bir şekilde rahatsız. Onu burada görmenin ve bunun ne kadar garip bir tesadüf olduğunun şokunu atlatamıyorum. Yine de bu benim hayatım, mükemmel bir bok fırtınası. Her ne sebeple olursa olsun, payıma düşenden fazlasını almaya devam ediyorum.

Yirmili yaşlarının başındaki Manhattanlı profesyonellerden oluşan grubun önüne, tamamen beceriksiz bir moron gibi görünmeden olabildiğince yavaş bir şekilde içkileri yerleştiriyorum. Karşıda

On ikinci masadaki odada, diğerkokteylgarsonlarından biri olan Sarah omzuna dokunup ona bir şeyler söylüyor. Ben rahat bir nefes alırken, o başını ona doğru sallıyor. Sonra Sarah'nın kafası kalkıyor ve kalabalığı tarayışını izliyorum... ta ki gözleri bana gelene kadar. Bana el sallıyor.

Lanet olsun. Bunu hak etmek için geçmiş hayatımda kimi öldürdüm?

Yüzüme hissetmediğim soğuk bir kayıtsızlık maskesi takarak, artık terlemiş olan ellerimi siyah kot pantolonuma siliyor ve yavaşça on ikinci masaya doğru yürüyorum. Sarah yüzümdeki ifadeyi görünce rahat gülümsemesi yüzünden siliniyor. Ona ölümcül bir bakış attım ve o da garip bir omuz silkme hareketiyle karşılık verdi. Sonra topuklarının üzerinde dönüp koşarak uzaklaştı. Lanet olası hain.

Bana bakmıyor, kasketinin kenarı gözlerini saklıyor ve ben de tek kelime etmiyorum. Sanki öğle vakti bir hesaplaşma gibi, zaman sessizlik ve hissedilir bir gerilimle askıya alınmış. Devasa omuzları kamburlaşmış, dirsekleri yıpranmış kot pantolonuna dayanmış ve iri elleri tek bir yumruk halinde kenetlenmiş.

"Bu masa rezerve edildi," diye bilgilendiriyorum onu, sonunda sadede gelmeye karar veriyorum.

"Titans oyuncularını için," diye karşı çıkıyor hiç vakit kaybetmeden. Dolgun dudaklarımın bariz bir kızgınlıkla inceldiğini hissediyorum. Tanrım, bu adamdan hiç hoşlanmıyorum. Sonunda başını kaldırıp bana bakmaya tenezzül ediyor. Soğuk, gri gözleri uygunsuz olduğunu düşündüğüm bir süre boyunca yüzümü tarıyor. Sonra da korkak vücudumdan aşağıya doğru iniyorlar.

Lanet inek... Yakala şu lanet ineği.

Bu sözler kafamın içinde dönüp dururken kulaklarım birden alev alıyor. "Size ne getirebilirim?" Gözlerim tamamen sıkılmış bir ifadeyle uzaklaşıyor. Karşılığında hiçbir şey alamıyorum, tek bir kelime bile. "Alo? Bu ineğin yapacak işleri var," diyorum başparmağımı kendime doğru sallayarak. "Ne. Alabilir miyim? Ne. Alabilirim. Sen?"

Gözlerini benimkilere dikti. Ürkmüş mü görünüyor? Tamam, garip. Yavaşça ayağa kalkıyor, gözlerim yüzünü üzerimde belirene kadar takip ediyor. Yüz ifadesinden ne

anlamam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Şapkasının ve sakalının altından, kayıtsızlıktan acı verici bir rahatsızlığa dönüşüyor. Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokuyor ve büyük omuzlarını silkiyor.

"Sen," diye mırıldanıyor.

"Ne?" Neredeyse bağıracaktım. Belli ki onu doğru duymamışım.

"Senin için geldim."

"GERİ GELDİ," diyor Sarah, on ikinci masada oturan adama doğru başını sallayarak. Yine beyaz düğmeli bluz ve silindir şapka. Bıkkınlıkla gözlerimi deviriyorum. Bunun için hiç havamda değilim. Cuma gecesi kalabalığı her zaman Perşembe'den daha gürültülü ve daha talepkârdır, bu yüzden son iki saattir koşturup duruyorum. Ayaklarım ağrıyor ve bağırmaktan sesim kısılıyor. Bu işi hemen bitirmeye karar verdim. Belli ki dün gece yeterince kaba davranmamışım, çünkü kendisi gibi kaba, hak sahibi bir piçle çalışmam için beni hiçbir şeyin ikna edemeyeceği mesajını almamış.

Bu melodram böyle oynandı. O: "Sana işi teklif ediyorum.

Ben: 'Teşekkürler, ama hayır.'

O: 'Hayır mı? Ne demek hayır?'

Ben: 'İnkâr, reddetme, açıkça reddetme anlamında hayır. Eğer bu kelimeyi daha önce hiç duymadıysanız, sizi tanıştırmama izin verin.

Onu: Başımın üzerinden uzaktaki bir noktaya bakıyor. "Söylediğim şeyi söylememeliydim.

Ben: Yüzümde şaşkın bir ifade. "Ne yaptığın ya da ne söylemediğin umurumda değil.

O: 'Söylememeliydim.' Sonunda gözlerimin içine baktı.

Ben: Evet, o soğuk, cansız bakışta hiç pişmanlık yok. 'Zerre kadar umurumda değil. İçecek bir şeyler sipariş edecek misiniz, yoksa vaktimi boşa harcamaya devam mı edeceksiniz?

Onu: Sessizlik. Sonra, beni öldürmesi gereken bir kaş çatma ve ardından daha fazla sessizlik. Arkasını döndü ve bardan dışarı çıktı.

Ben: Kendinden memnun sırtış.

Yanına gidip elimi kalçama koyuyorum ve ters ters bakıyorum. "Ben burada spor ya da hobi için çalışmıyorum. Bana para kazandırabilecek bir masayı işgal ediyorsun. Şimdi, sana ne getireyim? Çünkü buraya içmeye gelmediysen, gidip müdürle konuşabilirim." Düz burnunun zarif burun deliklerinin açılmasını izliyorum. Bana izin vermek istediğini söyleyebilirim, ama bunun yerine bana dik dik bakmayı tercih ediyor.

"Bana bir şişe şampanya getir," diye mırıldanıyor.

Kredi kartı için elimi uzatıyorum ve arka cebinden çıkardığı cüzdanından siyah bir Amex çıkarıyor. Bara geri dönüyorum ve Amber'ın incecik vücudunu süzen ve uygunsuz teklifler savuran Wall Street'ten birkaç züppeye beş tekila doldurmasını bekliyorum. Onlarla sözlü olarak ileri geri tartışıyor ve ne kadar aşağılayıcı olursa, moronlar o kadar çok yalayıp yutuyor. Anlayın artık.

"Sana iyi vakit geçirtmeme ne dersin tatlım?" diyor bir numaralı moron.

"Erkekler tuvaletinde iki pompalı bir kambur, annen dışında kimsenin iyi vakit geçirme tanımını değildir, Slick. Bu senin ona olan düşkünlüğünü kesinlikle açıklıyor," diye cevap veriyor Amber. İki ila dört numaralı moronlar histerik bir şekilde ikiye katlanır. Takım elbiselileri görmezden gelerek bana dönüyor ve çenesini yukarı kaldırıyor.

"O burada."

"Bunu halletmem gerekiyor mu?" Amber düzenli olarak 1.75 boyunda ve bir hiç olduğunu unutuyor.

"En pahalı şampanya şişeniz hangisi?" Ben soruyorum.

"Krug--4 bin."

Ela gözlerindeki sinsi bakışa bayılıyorum. "Hadi yapalım şu işi."

"Hemen geliyorum," diyor sırtarak. Kendimi zerre kadar suçlu hissetmiyorum.

İçinde buzlu Krug olan kovayı on ikinci masaya götürüp masanın üzerine koyuyorum. Soğuk bakışlarını üzerime dikeyor. Yüzümün yan tarafında oluşan donmayı neredeyse hissedebiliyorum. Sonra, ben onu geri çekemeden bileğimi hafifçe kavırıyor. Bir farkındalık dalgası kolumdan yukarı tırmanıyor ve midemi iğrenç bir çamurla dolduruyor.

"Sam senden hoşlanıyor." Yeğeninden bahsettiğini anlamam bir dakika sürdü.

"Ben de ondan hoşlanıyordum." Tek söylediğim bu çünkü gerçek bu. Sonra--hiçbir şey. O kristal gözler benimkilerde bir şey arıyor. Neyi? Hiçbir fikrim yok. Ama incelemesinin yoğunluğu beni uzaklaştırıyor.

Tam o sırada üç tane çok uzun boylu adam masaya geliyor ve sanki bir Kardashian'ın Nobel Fizik Ödülü aldığına şahit olmuşlar gibi Shaw'a bakıyorlar. Bileğimi çekiştirdim ve o da bıraktı.

"Ne oluyor lan?" der biri. Diğeri "Dostum" diyor. Üçüncüsü de "İmkânı yok," der. Shaw gözle görülür şekilde geriliyor. Shaw'u bu tür bir yerde görmelerinin nadir olduğu izlenimine kapılıyorum. Uzun boylu, ince siyah adam gülmeye başlıyor ve "Stilistin kim dostum? Klan'ın büyük büyücüsü mü?"

Zayıf, siyah adamı hızlıca yukarı aşağı süzüyorum. Pahalı yün gabardin kumaştan kraliyet mavisi bir takım elbise giymiş, vücudunun kabarıklıklarına göre mükemmel bir şekilde dikilmiş. Kusursuz takımını vurgulayan renkli papyonu başka birinin üzerinde aptalca dursa da onun üzerinde harika görünüyor. Kolaylıkla odadaki en iyi giyinen adam o ve bu kalabalıkta bu çok şey ifade ediyor. Buna ek olarak, yapısı, ten rengi ve geniş parlak gülümsemesi de onu yıkıcı derecede yakışıklı kılıyor.

"Kapa çeneni Brandon," diyor somurtkan Shaw. Brandon mı? Bu isim hafızamda bir şeyleri yerinden oynatıyor. Brandon Meriwether, profesyonel köşe oyuncusu.

Üç yüz kilo ağırlığındaki beyaz adam Shaw'ın yanına oturur ve tüm kanepenin altına kalır. Krug şişesini kapar ve pas rengi kaşları altına tırmanır. "Shaw-shank, Jacksonville'li bir kraker için pahalı bir zevkin olduğu kesin." İzin beklemeden kendine bir bardak doldurur.

Shaw'ın gözleri benimkilere kayıyor, tehlikeli bir şekilde parlıyor, ben ise tamamen vurdumduymaz bir ifade takınmayı başarıyorum. "Pahalı mı dedin? Ne kadar pahalı, baba?" Buz gibi bakışları üzerimde kalmaya devam ediyor. James Popovitch, burun topçusu.

Popovitch kırmızı, sakallı çenesini düşünceli bir şekilde kaşır ve "Yaklaşık dört bin dolar" der. Sonra şampanya kadehini kaldırıyor ve boşaltıyor. Ağzımın kenarlarının birazcık kalkmasına engel olamıyorum.

"Buna gücünüz yetmez" diyor üçüncü Titans oyuncusu. Onu hemen tanıyorum; takımın yıldız defans oyuncusu ve Titans tarihinin en sevilen oyuncularından biri olan Grant Hendricks. Kocaman bir ayı pençesini, yani elini sarkık altın sarısı saçlarında gezdiriyor. Yakışıklılığı Iowa mısıрыyla beslenmiş türden. Kurnaz bakışları Shaw'la benim aramda dolaşarak ve durumu değerlendiriyor. Tertemiz kişiliğinin altında yatan alaycı bir gülümseme yakalıyorum. Gri pantolonunu çekiştirerek bacaklarını iki yana açıp diğer adamların karşısındaki kanepeye oturuyor. "Diğerleri gelene kadar burada mı takılacaksın?" Hendricks Shaw'a sorar. Shaw başını sallar ve Hendricks "Hiç sanmıyorum" diye cevap verir.

Birden çok uzun süredir sessiz durduğumu fark ediyorum ve sesimi buluyorum. "Beyefendi, size başka bir şey getirebilir miyim, yoksa hesabı kapatayım mı?"

Hep bir ağızdan, hepsi farklı bir cevap veriyor. Shaw onlara kaşlarını çattı ve bana faturayı kapatmamı söyledi.

"Hemen döneceğim."

Ayağa kalkan Shaw, "Ben de seninle geliyorum." dedi.

"Gerek yok," diye cevap veriyorum arkamı dönüp uzaklaşırken. Omzumun üzerinden kısa bir bakış attığımda beni takip ettiğini görüyorum. Hiç şaşırmadım. Acaba kafasına aldığı darbelerden mi yoksa işitme kaybindan mı?

Barda, barmenlerden birinin kartından para çekmesini beklerken, Shaw'ın kalabalığı Musa gibi üç sıra derinliğinde yarmasını izliyorum. Bana doğru yürüyor ve çok yakınımda duruyor, bunu kasıtlı olarak yaptığını bildiğim kadar yakın. Sonra iri, bronz elini bardaki dirseğimin yanına koyuyor, bana dokunmasına sadece bir nefes kalmış. Dediğim gibi, hiçbir şekilde küçük bir kadın değilim ama yine de şu anda kendimi cüce ve kalabalık hissediyorum. Eğer bir santim daha yaklaşırsa, "kazara" inciklerini tekmelemek zorunda kalabilirim. Yoğun bakışları yüksek boyundan bana doğru yöneliyor. Ben yukarıdan başka her yere bakarken, kalbim anlayamadığım nedenlerden dolayı hızla çarpmaya başlıyor.

"Neye mal olacak?" diye mırıldanıyor o delicesine pürüzsüz bariton sesiyle. Bu adamın böylesine muhteşem bir sese sahip olması hayatın iğrenç adaletsizliğinin bir başka mükemmel örneği. Onun bu ısrarcılığı tüylerimi diken diken ediyor. Son birkaç yıldır kendimi o kadar güçsüz hissettim ki, hayatımın gidişatı hakkında seçim yapma yeteneğim elimden alındı, onun bu tavrı beni kızgınlıktan öfkeye sürüklüyor. İçimdeki şeytanın ortaya çıkması için fazla bir şey gerekmiyor.

"Sende olmayan bir şey, bir zaman makinesi," diyorum ve erkek barmenlerden birinin bıraktığı hesabı ona uzatıyorum. Dosyayı açıyor, adını yazarak imzalıyor ve bana geri veriyor. Başka bir şey söylemeden arkasını dönüyor ve kalabalığın içinde kayboluyor. Duygularını incitmiş olabileceğim için anlık bir suçluluk duygusu kaplıyor içimi. Ancak bunu üzerimden atmam fazla zaman almıyor. Tek yapmam gereken bu adamın ne kadar bencil bir pislik olduğunu kendime hatırlatmak. Dalgınca, imzalı belgenin bulunduğu dosyayı açıyorum ve gözlerim yuvalarından fırlıyor. Dört bin dolarlık banknotun üzerine iki bin dolar bahşış bırakmıştı ve şampanyaya dokunmamıştı bile.

Haftanın geri kalanı olaysız geçti. Shaw'a üstünkörü bir düşünceden fazlasını vermedim. Düşünmem gereken daha acil meseleler var. Yakında başka bir iş bulamazsam ya da daha fazla vardiya alamazsam, sağlık sigortamı ödedikten sonra bir kez daha beş parasız kalacağım. Bu uçurumun kenarında tırnaklarımla asılı kalma hissi, öngörülebilir gelecekte sürekli istenmeyen bir arkadaş olacak ve alkolik olma dürtüsü daha da güçlenecek. İçkiyle başa çıkamamam çok kötü. Genellikle en ufak bir vızıltı bile etkisini göstermeden migrenim tutuyor. Bir kez daha, hayat tarafından kısa kesildim. Aklıma yüz binlik bir görüntü geliyor ve koşmaya karar veriyorum. Değiştirecek param olmayan şeyleri kırmaya başlamadan önce kafamı boşaltmam gerekiyor.

Cansız, boz gri manzara ruh halime uyuyor. Başa çıkmaya hazır olmadığım milyonlarca duyguyu engellemek için bitkinlik noktasına kadar koşuyorum. Arka kapıdan girip Patagonia ceketimden sıyrılmaya çalışırken annemin yemek odasından gelen şuh kahkahasını duyuyorum. Kırk yıldır mutlu bir evliliği olan Angelina DeSantis çekici erkeklerin yanında eriyen bir kadın olduğu için sesinin tonundan evde bir erkek olduğunu anlıyorum. Odaya girdiğimde onu Ethan Vaughn'dan başkasıyla kahve içerken buluyorum. Vay canına. Keten peçeteleri ve güzel kurabiyeleri çıkardı.

"Cami, Bay Vaughn yirmi dakikadır seni bekliyor," diye azarlıyor, sanki randevuyu unutan benmişim gibi. Bay Mükemmel bana dostça bir gülümseme uzatıyor. Sonra o hipnotize edici kahverengi gözlerinin gücünü anneme çevirerek, "Yirmi dakika oldu mu? Sohbetimizden o kadar keyif alıyorum ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıyım."

Annem genç bir kız gibi titrerken ben ağzıma biraz kusuyorum. "Sizi geçireyim Bay Vaughn."

sesimi kısarak duyurdum ve ikisinin de boş bakışlarını üzerime çektim.

"Camilla Ava Maria DeSantis--" dedi kısık bir sesle. Bir anda beş yaşına geri döndüm. "Seni misafirlere böyle davranman için yetiştirmedim."

"O bir misafir değil anne, o bir avukat."

Sanki onu ölümcül bir şekilde yaralamışım gibi elini göğsüne koyuyor. "Bay Vaughn'un Harvard'a gittiğini biliyor muydun?" Koyu mavi gözleri benimkilere dikildi.

Ve hepsi bana geri dönüyor. Onun küçük tuhaflığı. O kadar uzun zamandır bir çiftin parçasıydım ki her şeyi unutmuştum... annemin bana Harvard mezunu bir koca bulma takıntısını. Zihnim bu düşünce çizgisini mantıksal sonuna kadar takip ediyor ve artık bir çiftin parçası olmadığım gerçeğini hemen kavlıyor. Anında soğuk terler tenimi kaplıyor ve nefes almak için çabalıyorum.

Aman Tanrım, panik atak mı geçiriyorum? Boğazımı tıkayan acı yumruğunu yutmaya çalışıyorum ama başarılı olamıyorum. Panik atak geçiriyor olamam... değil mi? Odadan kaçma, yorganın altına büzülme ve ağlama dürtüsü beni ele geçiriyor. Duvarlar üstüme üstüme geliyor. Hava. Havaya ihtiyacım var. Çökmeye başlamadan önce Bay Mükemmel'den kurtulmam gerektiğini biliyorum. Neyse ki yüzümdeki ifadeyi görüyor ve ipucunu anlıyor.

"Zaten çok fazla vaktinizi aldım Bayan DeSantis. Bayan DeSantis, bana çıkışı gösterebilir misiniz?" Cümlesini bitirmesini bile beklemeden ön kapıya doğru yürümeye başladım bile. Bu arada anneme bol bol teşekkür ediyor ve yakın bir zamanda kahve içmek için tekrar uğrayacağına söz veriyor.

Dışarıda soğuk hava göğsüme çarpıyor ve bu şok sinirlerimi biraz yatıştırıyor. Ellerimi sıkıca kalçalarımaya koyarak bir daire çiziyorum, tüm dikkatim her nefesi ölçmeye ve aşırı nefes almamaya odaklanmış durumda.

"İyi misin?" Vaughn'un sesi gerçekten endişeli geliyor. "İyi görünüyor muyum?" diye bağırmaya çok yakınım ama

Angelina'nın gazabına uğramak istemiyorum - meraklı kadının ben konuşurken kulak misafiri olduğundan neredeyse eminim - ve bu kelimeleri ağzımda kilitli tutuyorum. Onu ön basamaklardan uzaklaştırarak, artık onu dinleme mesafesinde olmadığından emin oluyorum.

"Adresimi nereden buldun? Eğer bunu size ajans verdiyse, çok üzülecekler." Dostça tavrı kayboluyor ve beni avukat Bay Vaughn'la tanıştırtıyor, mükemmel kaşları kararlılıkla çatılmış.

"Bayan DeSantis, teklifimizi reddetme nedeninizi anlıyorum, gerçekten anlıyorum, ama sanırım pazarlık için yer var. Eğer teklifimi dinlerseniz--"

Bir elimi kaldırdım. "Dur, hemen dur." Gerçekten dediğimi yaptığında hafifçe eğleniyorum. "Başka birini bul."

"Bunu yapamam," diye cevap veriyor, başı şiddetle sallanıyor. Beni takip ediyordur ve gitmesi gerektiğini anlamıştır umuduyla arabasına doğru yürümeye devam ediyorum. Aksi takdirde, onu kendi içime tıkmaya fazlasıyla hazırım.

"Neden olmasın? Yirmi dört milyon insanın yaşadığı bir bölgede tek nitelikli başvuru sahibi olmam mümkün değil."

"Sam senden hoşlanıyor... Çok fazla insanı kabul etmez." Hızla döndüğümde yüzümdeki ifade onu hemen susturdu. Çocuktan hoşlanmıştım. Bu gerçeği düşünürken bir sessizlik oldu.

"Neden olmasın?"

Vaughn uzaklara bakar ve derin bir nefes verir. "Gizlilik Sözleşmesi imzaladığını unutma," diye uyarıyor. Bu ona ters bir bakış kazandırır. "Cal'la kalmaya geldiğinden beri iyice içine kapandı Bay Shaw ve Cal bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor."

Alaycılığım yüksek ve ani. "Evet, eğer bana karşı davranışları bir gösterge ise nedenini anlayabiliyorum."

Bana dikkatle baktı ve "Sam'in senin gibi birine gerçekten ihtiyacı var" dedi. Ona benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikri olmadığını söylemek istiyorum ama buna izin veriyorum. Onun gitmesine ihtiyacım var ve Harvard eğitilmiş bir avukatla uzun bir tartışma amacıma ters düşecektir.

"Neden doksan gün?" Yapmamam gerektiğini, herhangi bir ilgi belirtisinin sadece daha fazla takip için kapıyı açacağını biliyorum, ancak merak beni öldürüyor.

"Annesi yine rehabilitasyonda. Ne diyorsunuz Bayan DeSantis? Yalvarmak işe yarar mı? Çünkü gerekirse ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmeye hazırım," diye yalvarıyor uzun kirpiklerini kırıştırarak. Bunun benim üzerimde sıfırdan daha az etkisi var - iyi anlamda. Aşırı çapkın erkekler her zaman yumurtalıklarımın büzüşmesine neden olmuştur.

"Bu saçmalık sadece annemde işe yarar, bu yüzden teklifinizi değerlendirmemi istiyorsanız onu saklayın." Yüzüne parlak bir gülümseme yayıldı. "Ayrıca, hiçbir şey değişmedi. Müşterin hâlâ bir pislik ve ben hâlâ kırgınım."

Birdenbire rahatsız görünüyor. "Evet, o konuda... Cal son zamanlarda zor zamanlar geçiriyor."

"Zor bir zaman mı?" Sözünü kesiyorum, ona şüpheyle bakıyorum. "Zor zamanlar mı geçirdi? Hayır, başka bir şey söyleme. Sadece arabaya bin ve bana düşünmem için birkaç gün ver."

Bunu düşünmeye kesinlikle niyetim yok ve aksini düşünmesine izin verdiğim için de hiç suçluluk hissetmiyorum.

"Harika!" dedi ve Audi'sine bindi. "Hiçbir şey için söz vermiyorum."

Dirseği açık olan sürücü tarafındaki camdan dışarı sarkmış bir şekilde geri geri gidiyor. "Yani seni birkaç gün içinde bekleyeceğim?" diye devam ediyor yılmadan.

"Dedim ya, hiçbir şey için söz vermiyorum."

"Tamam. Yakında görüşürüz." Ben daha fazla tartışmadan hızla uzaklaşıyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Oh, bu iyi bir tane," diye neşeyle duyuruyor Amber. Raftan bir Çekim Yasası kitabı çeker ve elinde tutar benim eğitimim için.

"Sevişme şansım yok" eşofmanlarımı giymeye ve günü yatakta kendime acıyarak geçirmeye hazırdım... ve sonra telefonu açtım. Hata yaptım. Büyük bir hata. Amber'ın beni brunch için şehirde buluşmaya ikna etmesi beş dakika sürdü.

Üzüntülerimi büyük bir Fransız tostu siparişi ve iki mimozayla boğduktan sonra, kendimi biraz daha iyimser hissediyorum. Bu yüzden onun evine dönerken kitapçıya uğramaya karar verdik. Hayatımı şu anda içinde bulunduğu küllerden nasıl diriltebileceğim konusunda umutsuzca rehberliğe ihtiyacım var ve bu noktada her şeyi denemeye hazırım.

Amber bana bir kitap uzattığında çeşitli başlıkları taramakla meşguldüm. Başlığını yüksek sesle okudum, "Hayatınızı ve Orgazminizi Nasıl Geri Kazanırsınız." Keşke benim sorunum da bu olsaydı.

"Seksi zamanlar aramıyorum, ahbap. 'Kocanız Bir Dolandırıcıydı, Hayatınız Boktan, İşte Böyle Düzeltebilirsiniz' başlıklı bir kitap arayın."

Kitabı ona geri vermeye çalıştığımda, uzattığım elimi görmezden geliyor. Başka bir kitabı sırtından çekip çıkarıyor. "Bu bende yok. Bu nasıl bende olmaz?"

Yarı tazı yarı İtalyan burnum bir koku alıyor. "Ambs, Parker'dan haber almadın, değil mi?" Parker Ulysses Gregory, POS'un her yerinde. Aynı zamanda eski nişanlısı ama bu benim anlatacağım bir hikâye değil.

"Hayır," diye cevaplıyor bana bakmadan.

Orgazm kitabı rafa geri dönüyor. "Madem bunların hepsi sende var, neden senden ödünç almıyorum?" Karşılaştığım sessizlik üzerine ona doğru bakıyorum.

"Sen resmen aklını mı kaçırdın? Eğer bir tanesini kaybedersen ya da iade etmeyi unutursan, bu dostluğumuza onarılamayacak kadar zarar verir... hayır, bunu göze alamam."

"Sana hiç ne kadar tuhaf olduğunu söyledim mi?" "Her zaman."

Kollarım yeni kitaplarımla dolu, ödeme yapmak için sıraya giriyoruz. Dikenli kızıl saçları ve koyu bordo dudakları olan orta yaşlı bir kadın yanımızdan geçip gidiyor. Aniden durdu ve yüzünü bana döndü.

"Seni tanıyorum." Kadının sesi, önümüzde bekleyen diğer herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek. Endişe beni sarıyor, derimin her santimetrekaresinde soğuk ter tabakası oluşuyor. Amber yaklaşmaya başladığında olduğum yerde donup kalıyorum. "Yaptığın şey için cehenneme gitmelisin." Kadının ağzından tükürükler saçılırken geri çekiliyorum. Yüzüm aniden yanmaya başladı. Siyah boyalı bir tırnağını bana doğrultuyor. "O zavallı insanların parasını çaldın, yazıklar olsun sana."

Amber kitap yığnını benden alıp vitrindeki masanın üzerine bırakıyor. Sonra parmaklarını benimkilere geçirdi. "Öyle mi? Oraya gittiğinde neden bize bir yer ayırmıyorsun, seni köhne sürtük." Sonra elimden tutup beni mağazadan dışarı sürüklüyor, elim boş ama yüreğim buruk.

"NASIL HİSSEDİYORSUN?" Bir hafta sonra Amber hâlâ ellerini ovuşturuyor ve kocaman gözlerinde endişeyle beni izliyor.

"Mağdur edildik. Başka ne var ki?" Arka taraftaki çalışan dolaplarından paltolarımızı aldık.

"Bu gece bende kalmak ister misin?"

"Hayır. Feribota bineceğim. Angelina'nın Camry'si bende." "Ange nasıl?"

"Şehit, yani yılın annesi dalında Oscar'a aday gösterildi," diye cevap veriyorum sinsi bir sırıtışla. Amber kıkırdıyor çünkü detaylandırmama gerek yok. Annemi iyi tanıyor; neredeyse benim evimde büyüdü.

Annemle aramızdaki bu sürtüşme ne zaman başladı bilmiyorum. Belki babam tüm boş zamanını benim softbol kariyerimi takip ederek geçirmeye başladığında, belki de hep vardı ve yıllar içinde giderek büyüdü. Ne olursa olsun, annemin her zaman gizli, pasif agresif bir yeteneği vardı, sanki bir şeylerde hatalıymışım gibi hissettiriyordu, sanki sürekli onun beklentilerinin altında kalıyormuşum gibi.

"Ona bağılıyor."

Tam olarak neyi kastettiğini biliyorum. "Evet, bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Shaw geçen gece gerçekten pişman görünüyordu. Bugünlerde alabileceğim her mikroskobik tatmin parçasını alacağım. O iyi gelişmiş kışın rahatsızlık içinde kıvrınmasını izlemek erken Noel gibiydi. Çalışanların girişinden çıktık ve Mart ayının alışılmadık derecede soğuk havasıyla iliklerimize kadar üşüyerek birbirimize sokulduk.

"Biraz baştan çıkmadın mı?" Ela gözleri üzerimde, sabırlı ve nazik.

Ben metaneti bambaşka bir seviyeye taşıyan uzun bir kadın soyundan geliyorum. Ailem benim için ne kadar kötü şeyler olduğunu asla göremedi. Elimden geldiğince onları en kötüsünden korumaya çalıştım. En derin ıstırabımı Amber'a saklarken, onlar için kendimi bir arada tuttum. Verilen zararın büyüklüğünü bilen tek kişi o.

Hâlâ taşıdığım öfke ve suçluluk duygusunu bilen tek kişi o.

"Yüz bin dolar kimi cezbetmez ki... Aileme borcumu ödeyebilirdim," diyorum hüznle. "Ama gerçekten ne kadar dayanabilirdim ki?"

"Keşke onunla biraz sohbet etmeme izin verseydin." Yüzündeki sinsi ifade beni kıkırdatıyor... ve duraksamama neden oluyor. Amber sevdiği insanları korumak söz konusu olduğunda makul sınırlar tanımıyor.

Sokağın köşesinde Amber taksi çağırmak için kolunu kaldırdı. Ben de tam ters yöne, otobüs durağına doğru yürümek üzereydim ki siyah camlı beyaz bir Range Rover önümüze çıktı. Meraklı bakışlar attıktan sonra ikimiz de çantalarımızdan biber gazlarını çıkarıyoruz. Siyah cam aşağı kayıyor ve şüphelerim doğrulanıyor.

"Seni bırakabilir miyim?" Shaw'ın lazer odaklı bakışları doğrudan bana yöneliyor ve sanki beynime bir buz kıracağıyla kazıyormuş gibi hissediyorum. Ben de ters ters bakmak istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Ama göz temasını koruyamıyorum. Bir korkak gibi, önce başka tarafa bakıyorum.

"Hayır," diye tersliyorum, sinirlenerek. "Erkek arkadaşına düşünmek için birkaç güne ihtiyacım olduğunu söyledim." Hissettiğimden daha büyük bir cesaretle, daralmış gözlerimle ona bakıyorum. Kafası karışmış görünüyor. Az önce her ne söylediysem kafasından geçmiş gibi görünüyor - belli ki çok fazla sarsıntı geçirmiş.

"Seni bırakayım. Hava soğuk."

Sanki burnumdan sarkan sümükleri fark etmemişim gibi. Amber'ın altın rengi kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşıyor.

"Hey sikik, inek hayır dedi." Amber bunu söylerken başparmağını bana doğru uzattı. Hakkını vermeliyim, gerçekten. Benim gözlerim yemek tabağı kadar büyükken, o gözünü bile kırpmıyor.

Bu işin nereye doğru gittiğini görebiliyorum ve Amber'ı hapisten kurtarmamla ilgili olabilir de olmayabilir de, bu yüzden kolundan tutup onu köşeye doğru çekiyorum. Onu kavriyorum

Shaw'a doğru boynunu uzatmaya çalışırken gözlerini üzerimde tutmak için mücadele ediyorum. "Amb--Ambs bana bak. Sorun yok. Harika iş çıkardın. Şimdi işler çirkinleşmeden bir taksiye bin."

"Bu adam etrafta dolanırken seni otobüs durağında bırakamam." Ona bir kez daha kuşkulu ve kaçamak bir bakış fırlattı. "Ondan cinayetle ilgili bir his alıyorum."

"Tehlikeli biri değil, sadece sinir bozucu. Biber gazım ve telefonum yanımda," diye teminat veriyorum ona, her ne kadar gerekemeyeceğini bilsem de. İsteksizce başını sallıyor ve arabasından bizi dikkatle izleyen sakallı adama bir kez daha bakmak için dönüyor. Adam çenesini ovuşturuyor ve Amber'a onu kızdıracağı kesin olan dört parmaklık bir işaret yapıyor. Tam o sırada, şans eseri bir taksi önümüzde duruyor. Son yolcu da iner inmez onu içeri ittim.

"Eve döndüğünde bana mesaj at ki seni küçük parçalara ayırıp duvarına tıkmadığını bileyim," diye bağılıyor tüm Yedinci Cadde duysun diye. Taksi uzaklaşırken el sallıyorum. Sonra derin bir nefes alıp Range Rover'ın açık olan sürücü tarafındaki camına doğru yürüyorum.

Kasketini çıkarmış ve siyah saçları yine o gülünç topuzun içinde. Bu adamla ilgili her şey tamamen itici. Ona bakarken yüzümde bir çatıklığın oluştuğunu hissedebiliyorum.

"Ne istiyorsun?" Kızgınlığımı gizlemek için hiçbir şey yapmıyorum. "Saat sabahın ikisi. Bütün gece koşturdum ve yorgunum."

"Üç kez özür diledim," diyor, çenesi kırılma tehlikesiyle karşı karşıya. Evet, gerçekten samimi. Birinin bu adama bu senaryoda yaralı taraf olmadığını söylemesi gerekiyor.

"Çünkü senin için çalışmamı istiyorsun. Çünkü Tristate bölgesindeki diğer tüm nitelikli adayları zaten kaçırdınız ve şimdi ben sizin son umudunuzum. Zor iş Bay Shaw. Bu sefer kazanamayacaksınız. "Ben kazandım, sen kaybettin." Bağırmaya başladığımı fark ettim. Kaşları, gözlerini daha da solgun gösteren iki siyah çizgi, yukarı kalkıyor. Sonra hiç beklenmedik bir şey oluyor. O soğuk,

Acımasız gözleri hilale dönüşür ve içinden bir kahkaha patlar.

"Çetin ceviz?" Kahkahası derin ve zengin ve bu beni çok rahatsız ediyor, zaten zedelenmiş egomu bir kez daha incitiyor ve buna tahammül etmeyi reddediyorum. Sabrım resmen tükendi.

Dişlerimi sıkarak, "Eleştirmek istemem ama sen çekilmez bir pisliksin!" diyorum ve yürüyüp gidiyorum. Üç adım atıyorum ve kocaman, sıcak bir elin üst kolumu kavradığını hissediyorum. Ani bir tepkiyle dönüp fısıldayarak "Sakin bana dokunayım deme" diyorum.

Anında elini bıraktı ve teslimiyetle ellerini havaya kaldırdı. Sonra onları kot pantolonunun ön ceplerine sokuyor ve rahatsız olduğunda takındığını gördüğüm bir duruşla kocaman omuzlarını silkiyor.

Saat gece yarısını çoktan geçmiş ve bir cadı memesinden daha soğuk olmasına rağmen, şehrin sokakları insanlarla dolup taşıyor. Yanımızdan geçerken merakla dönüp adımlarını bozmadan bizi izliyorlar. Onların tüm dikkatini çekmek için ünlü ya da değil, dağ gibi bir adam ve kulaklarından dumanlar çıkan bir kadından çok daha fazlası gerekiyor. Biri gereğinden fazla oyalanıyor.

"Burada görecek bir şey yok," diye homurdandım. Bakışlarım seyirciyi kaçmaya ikna ediyor.

"Özür dilerim," diyor. Sesi yumuşak, tonu ciddi. Dikkatim hemen ona dönüyor. Neredeyse kulaklarıma inanamayacaktım. Boynunun arkasını ovuşturuyor, gözleri benimkilerden kaçıyor. "Gerçekten çok özür dilerim, kötü bir gün geçiriyordum." Son birkaç kelimedede hafif bir güneyli tınısı var. "Gerçekten zor durumdayım... yeğenim..." Sesi kesiliyor. Gözleri tekrar bana dönüyor, aniden sıcak ve araştırıcı. Ve tanıştığımızdan beri ilk kez ondan nefret etmiyor olabilirim.

Orada garip bir şekilde duruyoruz, o başka tarafa bakana kadar on acı verici dakika boyunca birbirimizi inceliyoruz. Kıçım donuyor ve üzerimde bir ceket var - onun ü z e r i n d e sadece bir düğme var. Yanağının içini ısırarak şöyle dedi,

"Sana yüz bin doları peşin ödesem, üç taksitte değil. Üç gün ya da üç ay sonra istediğin zaman çekip gidebilirsin ve para yine sende kalır." Bana bakmıyor, onun yerine yanımızdaki binanın tuğla duvarına bakmayı tercih ediyor. Annemle babama emeklilik fonlarının yarısını geri verdiğimi zihnimde canlandırırken, soluduğu sıcak havanın etrafında bulutlar oluşturmalarını izliyorum. Omuzlarım yenilginin ağırlığı altında çökmeye başlıyor, suçluluk duygusu gururumun bağırsaklarını kemiriyor. Onu bir kez daha geri çevirecek gücüm yok.

"Beni batı yakasındaki feribota götürebilirsin."

Başını çeviriyor ve gözleri benimkilere çarpıyor, bunun teklifine zımni bir onay olup olmadığını sorguluyor - ki aslında öyle. Tek kelime etmeden yavaşça arabasının yolcu tarafına doğru yürüyorum. Tam arkamda bir güm, güm, güm sesi duyuyorum ve aniden dönüyorum. Yüzüm neredeyse onun göğsü olarak da bilinen duvara çarpacaktı.

"Tanrım," diyorum ona herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda dokunma düşüncesinden yarı dehşete düşerek. Şaşırtıcı bir şekilde sessizliğini koruyor, dikkatli bakışlarını benden hiç ayırmıyor. Ben elimi kolumu uzatmadan arabanın kapısını açtı. Ona bakmadan ya da teşekkür etmeden arabaya kayıyorum ve kemerimi bağliyorum çünkü bir parçam bir kez daha kaybetmiş olmanın acısını çıkarıyor. En iyi anım değil, biliyorum ama yorgunum, üşüyorum ve kendime olan saygımın son parçasından da vazgeçmiş gibi hissediyorum. Şu anda iyi davranamam... Yapamam.

Arabaya bindi ve çalıştırdı. Ona bakmaya cesaret edemiyorum. Tanrı korusun, onu kına yakarken bulursam bir sonraki telefon ilçe hapishanesinden gelir. Araba sıcak ve sessiz; rahat, lüks bir koza. Ve kuşkusuz seyahat etmek için feribot otobüsünden çok daha iyi bir yol. Burnumun buzları çözüldüğüne göre, hafif erkeksi bir koku bir anda burnuma çarpıyor. Bana kocamı hatırlatıyor.

Matt'le ilgili anılarım, birbiriyle çelişen duyguların itme ve çekme gücüyle karmaşıklaşıyor. Onu ne kadar özlediğim, ne kadar

Ona olan kızgınlığım, hala taşıdığım suçluluk duygusu ve ezici utanç. Birden gözyaşlarımın eşiğine geliyorum ve yanağımın içini derimi kıracak kadar sert bir şekilde ısıyorum. Rahatsızlığıma ek olarak, Batı Yakası Otoyolu'nda yavaşça ilerliyor. Acaba bilerek mi? Bunu ona kesinlikle yakıştıramıyorum.

"Sam senden hoşlanıyor," diye ağzından kaçırıyor. Sürekli bunu tekrarlıyor. Ama anlıyorum. Sam üzerinde anlaştığımız tek konu gibi görünüyor, güvenli bir konu.

"Ve ondan hoşlanıyorum, bunu yapmayı düşünmemin tek nedeni de bu."

Topuzlu kafası bana doğru dönüyor. "O zaman yapacak mısın?"

Daha fazla tartışmanın anlamı yok. "En iyi kararıma rağmen, Bay Shaw, bunu yapacağım."

Devasa omuzlarının sarktığını fark ediyorum. Koltuğunda daha derine yerleşiyor, büyük bir eli kalçasını ovuşturuyor. "Güzel."

"Bazı önemli şartlarla." Tepkisini izlemek için koltuğumda biraz döndüm. Onu dümdüz karşıya bakarken buldum, ifadesi derin bir donukluk içindeydi... Belli ki en kötüsüne hazırlanıyordu. "Bir hakaret daha edersen, biraz daha aykırı bir söz söylersen giderim." Bunun üzerine biraz fazla hızlı bir şekilde başını sallıyor. Bir günden fazla dayanabileceğinden şüpheliyim, yine de haklı olduğumu kanıtlamasına izin vereceğim. "Ve taşıdığım gün tüm meblağın çek hesabımda olmasını istiyorum." Bu konuda bana kızmasını bekliyorum ama onun yerine kısa bir baş sallama daha alıyorum. "Ve One Maple'daki Perşembe ve Cuma gecesi vardiyalarımın devam etmesini istiyorum."

"Hayır." Açıklama yok, sadece sert bir hayır.

"Evet. Senin geçmişini göz önünde bulundurduğumda ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum ve sahip olduğum tek güvenilir işi kaybetmek istemiyorum. O iki vardiyayı tutacağım." Öfkeli bir nefes üflüyor. Direksiyonu daha sıkı kavlıyor.

"İyi," diyor dişlerini sıkarak. Vay canına, bu acı verici görünüyordu. Bunu kabul ettiğine göre gerçekten çaresiz olmalı.

Feribot terminaline yanaşırken arabayı park etti. Dışarı fırlayıp kapı kolunu çekmeye hazırım. Kapı kilitli. Çek, çek, çek. Hala kilitli. Gözlerim ona kaydı. Gergindi. Yanılıyor olabilirim ama biraz gergin olduğunu bile söyleyebilirim.

"Seni ne zaman bekleyebilirim?" Kanla imza atana kadar beni rehin tutmayı mı planlıyor?

"Yarından sonraki gün." Madem karar verildi, neden erteleyelim ki? Kısa bir baş sallaması daha alıyorum. Kapıların açılma sesi beni harekete geçirdi. Arkama bile bakmadan, bir anda dışarı çıktım. Kapıyı çarparak kapatırken sessiz bir "Teşekkür ederim" sesi duyuyorum. Ne dediğini anladığımda çoktan uzaklaşmıştım. Her neyse. Umursamayacak kadar yorgun ve çökmüş durumdayım.

"Onunla yaşamak zorunda mısın? Ama o bir bekar." Şaşkınlık içinde mutfak masasının karşısındaki Angelina'ya bakıyorum. Bir an için ciddi olup olmadığını merak ediyorum. Sonra hatırladım. Annemin, evlenmeden önce Matt'le yaşamamın ailemizin adına kara bir leke sürmediğini kabul etmesi tam bir yıl sürmüştü. Tabağıma iki tavuk pırzola daha koyup mideye indiriyorum.

"Sanırım öyle. Emin değilim... kimin umurunda." Yardım için babama bakıyorum. Gözlerime cevap vermedi. Korkak herif.

"Önemsiyorum," diyor.

"Merak etme, onurum tehlikede değil." Homurdanmamak için kendimi zor tutuyorum. Shaw'la aramızdaki husumeti açıklamaya hiç niyetim yok çünkü annem bunu bir şekilde benim suçummuş gibi gösterecek.

"Neden hep böyle alaycı olmak zorundasın?"

"Anne, ev çok büyük. Muhtemelen orada fazla kalmayacak, bu adamlar sezon dışında çok seyahat ediyorlar. Ayrıca orada yaşayan sekiz yaşında bir çocuk var." Ondan mümkün olduğunca uzak durmaya niyetliyim.

Benim hakkımda ne hissettiğini bilmek çok zor. Bunu kendime saklıyorum.

"Çocukla tanıştın mı?" Babam sonunda sohbete katılmaya karar verdi. Partide hoş geldin Tom.

"Evet, çok sevimli. Çok sessiz... utangaç. Annesi rehabilitasyonda."

Annemin gözleri yumuşadı ve gülümsedi. "Zavallı bebek, onu akşam yemeğine getir." Annem her şeyin yemekle düzelebileceğine inanıyor. Onun için ne pişireceğini düşünürken aklından geçenleri neredeyse duyabiliyorum.

Angelina, Matt'le evlendiğimiz günden beri torun için peşimi bırakmıyor. Hep zamanımız olduğunu düşündük... ama şimdi birdenbire iştahım kaçtı. Fırında patlıcanı tabağımın etrafına itiyorum.

Keder her birey için benzersiz bir şekilde şekillenir. Benim için, günlük hayatın gürültüsünün altında yatıyor ve beklenmedik anlarda ortaya çıkıyor. Ve nazik bir dürtmeden de bahsetmiyorum, daha çok suratıma kör edici bir tokat gibi... şu anda olduğu gibi. Hiçbir zaman çocuk sahibi olamayacağım aklıma geldi ve bu acı dayanabileceğimden çok daha fazla. Çünkü yeniden aşık olmak ve evlenmek benim için olasılıklar dünyasından o kadar uzak ki, bunun gerçekleşebileceği herhangi bir senaryo hayal edemiyorum.

"Elbette," diye homurdanıyorum. "Bir sürprizim var," diyorum konuyu değiştirmek için çaresizce. Annemle babam gözlerindeki dehşetle bana bakıyorlar. "Sakin ol, bu sefer iyi bir sürpriz." Şüphe bir süre daha devam ediyor. "Bu hafta benden yüz bin dolarlık bir çek alacaksınız."

Mutlu görünmüyorlar. Yüz bin dolar yüzlerini güldürür sanırsınız.

"Bu nasıl bir şaka böyle?" diyor annem.

"Bu bir şaka değil. Bana önden yüz bin dolar ödeyecek."

"Bebek bakıcılığı için mi?" diyor, ses tonu şüphecilikle dolu. Babama kısa bir bakış atıyorum ve onu bir mumya gibi hareketsiz buluyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Bu işin keyfini kaçırmak da anneme kaldı. "Sam'e bakmak ve onu evde eğitmek için. Ben bir öğretmenim, unuttun mu?"

"Yüz bin," diye tekrarlıyor babam. Sonunda yüzündeki ifadeyi tanıyorum... rahatlama. Parasını geri alacağı için rahatlamıştı. Ve o anda Shaw'un teklifini kabul ederek doğru şeyi yaptığımı anlıyorum.

"İş sadece üç aylık." İkisinin de kafası karışmış görünüyor. "Sanırım Sam dışarı çıktığında annesiyle yaşamaya geri dönecek. Ondan sonra bana ihtiyacı kalmayacak."

"Üç aylık iş için yüz bin dolar mı?" diye soruyor babam. Sesi çok uzaklardan geliyor, ses tonunda tam bir şaşkınlık var.

"Evet." Babamın kırmızı şarabından küçük bir yudum almasını izliyorum, yüzü okunmuyor. "Ne düşünüyorsun baba?"

Hiç vakit kaybetmeden, "Titans taraftarı oldum" diyor. Bu çok şey ifade ediyor. Babam hayatı boyunca diğer NY takımının sıkı bir taraftarı oldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"W eşyalarının geri kalanı burada mı?"

Bay Etiquette elleriyle kapı aralığında duruyor. Kalçalarının üzerinde, beyaz bir tişört giymiş, terden sıırıslam olmuş, su birikintisi bırakmamasına şaşıyorum. Hoşnutsuzlukla başımı kaldırıyorum ve alına derin bir v çizildiğini görüyorum. Kaşlarının siyah çizgileri ve topuz yaptığı saçları arasında bana bir Samuray savaşçısını ya da Karanlıklar Prensi'ni hatırlatıyor.

Bakışlarım vücudunda üstünkörü bir gezinti yapıyor. Resimler bu adamın hakkını vermiyor. Şahsen çok daha heybetli görünüyor. Özellikle de bu kadar yakından. Gözlerim tekrar yüzüne doğru yükseldiğinde, kısık gözlü, gri bir parıltı bana doğru yöneliyor. Hiçbir şey değişmemiş. Bu adamın etrafına girer girmez, tüylerim diken diken oluyor.

Beni içeri almak için zar zor kenara çekiliyor. Meme ucu neredeyse gözüme batıyor, bu çok yakın durduğunun açık bir işareti, ama kişisel alanımdan çıkıyor mu? Hayır. Yemin ederim yaptığı her şey beni sinir etmek için düzenlenmiş. Yanından geçmek zorunda kaldığımda, ona herhangi bir şekilde dokunmamak için kürek kemiklerimi kapı pervazına sürtüyorum. Bu samimiyetine karşılık, havayı koklayıp vücut kokusu arayarak onu ödüllendiriyorum ve sadece sabun ve deodorant alsam bile yine de yüzümü buruşturuyorum.

Neredeyse tam zamanında, bana en tehditkâr bakışını fırlattı - hiç şüphesiz beni dondurmak için. Tüm bunlar on dakika içinde gerçekleşti. Eğer bu bir gösterge ise, burada uzun süre kalmayacağımdan eminim.

"Hepsi bu kadar," diyorum omuz silkerek. Onu kışkırtmalı mıyım? Muhtemelen hayır. Ancak onunla ilgili bir şey içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyor, bunu saçmalıklara karşı toleransımın önemli ölçüde azaldığı gerçeğiyle birleştirin, genel olarak erkekler için ama özellikle de kendini beğenmiş zorbalar için, ve kötü davranmamı sağlayın.

Gözleri bavullardan bana dönüyor. Alnı kırıışmış ve gözleri beklentiyle beni izliyor, sanki detay vermemi bekliyormuş gibi. Tabii ki açıklamıyorum. Bu adamın tek bilmesi gereken adımı, paramı nereye havale edeceğimi ve temiz bir sicilim olduğunu bilmek. Sonunda kendine geldi.

"Beni takip edin." Ben onlara uzanamadan, görünüşte ağırlıksız olan bavullarımı kapıyor ve beni boş eve doğru götürüyor.

"Dekorâtörünüz kim? Buraya yaptıklarına bayıldım." Buna cevabı yarım yamalak bir homurdanma oluyor. Hiç duraksamadan üst kattaki büyük yatak odasına doğru ilerliyor.

Vay canına. Yani...vay be.

Nötr tonlarda güzelce dekore edilmiştir. Büyük boy yatak bayıltmaya değer. Buna zarif mobilyaları ve duvardaki büyük düz ekran televizyonu da ekleyince Ritz'e taşınmış oldum. Buna alışabilirim - ne kadar süre kullanacağım henüz belli değil.

"Sam nerede?"

"Koridorun sonundaki oyun odasında. Yerleşmek mi istersin, yoksa onu şimdi görmek mi?" Çantalarımı yere bıraktıktan sonra kapıya doğru yürüyor ve beklemeye başlıyor. Ne kadar rahatsız görüldüğünü fark etmedim değil. Ne tuhaf biri.

"Onu şimdi görmek istiyorum, lütfen."

Shaw'u koridorda takip ederken başka bir kapının önünden geçiyoruz ve o da eliyle işaret ederek "Benim odam" diyor.

Sanki umurumda. Hangisinin onun olduğunu bilmem için tek neden kaybolması ve çürüyen organik madde kokusunun yayılması. Ve o zaman bile umursayacağımdan emin değilim. Sam'in oyun odasına girmeden önce devasa terli trisepsine dokunuyorum. İğrenç.

"Dinle, arabam olmadığını söylemeyi unuttum." Onunla göz göze geldim. Çekilmez herif bana mutfak zemininde gezinen bir hamamböceğiymişim gibi bakıyor. Sabit durarak başka tarafa bakmıyorum - bunun için kendime çakıyorum. Sadece on beş dakika geçti ve ben çoktan yoruldum.

Acı dolu bir iç çekişten sonra, "Benimkilerden birini kullanabilirsin. Sabah sigorta şirketini arayacağım."

Sam içeride, bir başka karmaşık Lego eserinin önünde diz çökmüş duruyor. Yanına gidiyorum ve yere, onun yanına çöküyorum. Kafasını kaldırmadan bana inşa ettiği köyün talimat kitapçığını uzatıyor. Shaw'un gözleri üzerimde. Sırtımda bir delik açtıklarını hissedebiliyorum. Omzumun üzerinden bir bakış attığımda onu kapının pervazına yaslanmış, kollarını önünde kavuşturmuş halde buluyorum. Baktığı gerçeğini gizleme zahmetine girmiyor. Pislik. Dikkatim Sam'e dönüyor ve sonraki bir buçuk saat boyunca hiç konuşmadan çalışıyoruz.

"MERCEDES?"

"Sı?"

"Dün yaptığım beyaz fasulye çorbasını bulamıyorum," diyorum devasa buzdolabını karıştırırken. "Dün akşam hazırladığım patates ve çalı fasulyesi salatası da yok. Ve Whole Foods'tan aldığım çilekleri de bulamıyorum."

Mercedes, Shaw'un kahyası/emlak müdürü/sırlarının koruyucusu. Mülkte yaşayan diğer tek kişi o ve ben gelmeden önce Sam'e göz kulak olması için görevlendirilmiş. Shaw evi temiz tutma konusunda okb seviyesinde titizdir. Gerçekten, bir kişi için çok büyük bir ev, ama

Görünüşe göre Karanlıklar Prensi sevgili Mercedes'inden başka kimseye güvenmiyor. Çok çalışmış ve yorgun olan Mercedes'in, benim eve taşındığımı gördüğünde muhtemelen evdeki en mutlu kişi olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Dolayısıyla, Mercedes ve ben anında kaynaştık.

Bana şaşkın bir bakış attı. Aklıma hemen Shaw geliyor. Yemeğimi çöpe attığını öğrenirsem onu uykusunda öldüreceğime yemin ederim.

"Taze domates soslu bucatini yapıyorum, biraz ister misin?" Mercedes bana kızının evine yemeğe gideceğini söylüyor ve kısa bir süre sonra oradan ayrılıyor.

Buzdolabında, ona ait tüm yemek kaplarını bir kenara ittim. İkinci gün, yemeklerinin hazırlandığını ve teslim edildiğini öğrendim. Yüz milyon dolarlık vücudunda "iltihaplanmaya" neden oldukları için tüketemediği saçma bir içerik listesine sahip bitki bazlı bir diyet. Domates yok, mantar yok, asla. Patlıcan yok. Biber yok. Ve Tanrı zeytinyağı ile yemek pişirmenizi yasaklıyor. Kısacası, gezegendeki her İtalyan mahvolmuş durumda. Bendeniz de dahil. Ve liste uzayıp gidiyor. Kahve yok, kafein yok, şeker ve undan bahsetmiyorum bile. İyi. Her neyse. Neden sürekli huysuz olduğunu şimdi anlıyorum.

Bu gece akşam yemeği için taze domates sosu ve bucatini yapıyorum. Süper kıskırtıcı. Tezgâhta oturan Sam bir süre dikkatle beni izliyor. Ta ki ben ondan mutfakta bana katılmasını isteyene kadar, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle olgun asma domateslerini parçalamama yardım etmeye devam ediyor. Sadece birkaç gün içinde açılmaya başladı bile. Sonunda ondan yumuşak da olsa sesli bir evet ve hayır cevabı alıyorum ve açıkçası kaydettiğimiz ilerlemeden daha mutlu olamazdım.

Makarna piştikten ve süzüldükten sonra, Sam oturabileceğimiz bir mutfak masası olmadığı için tabakları ve kapları ada tezgahına yerleştirirken ben de sosu hazırlıyorum. I

Annesinin evindeki rutinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ancak çok fazla aile yemeği olmadığından şüpheleniyorum.

"Sam, annemin gelmiş geğmiş en iyi çikolatalı keki yaptığından bahsetmiş miydim?" Yediği makarnadan başını kaldırıp parlak gözlerle bakıyor ve gerçek bir 'hayır' diyor.

"Bir ara akşam yemeği için ailemin evine gitmek ister misin?" Hevesle başını sallaması kalbimi acıtıyor.

Shaw mutfağa doğru yürüyor, yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyor. "Camillia Blake de kim?" Pislik herif gerçekten de adımı yanlış telaffuz etti.

Anında Sam'in tüm tavrı değişir. Kabuğuna geri çekiliyor. Bu da beni çok sinirlendiriyor. Ben küçülen bir menekşe değilim. Ve New Jersey'de büyüdüm. Bağıran ve maço kabadayılık taslayan erkekler beni rahatsız etseydi, yıllar önce bir süngerli odaya kapatılırdım. Ancak, bu hırlayan, kıllı canavarın bir çocuğun bakış açısından ne kadar korkutucu göründüğünü hayal edebiliyorum.

Dilimdeki prangaları atıyorum çünkü yüz bin zaten banka hesabımda güzelce duruyor ve bu zevkli altın külçe her zaman zihnimin ön saflarında yer alıyor.

"Bu ben oluyorum, Calvin." Kaşları atıldı. "Yine de ismimi bozmamanı tercih ederim. Camilla diye telaffuz ediliyor. Yoksa bu beyninin aynı anda işleyemeyeceği kadar çok bilgi mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ofisim," diye tersledi ve cevap beklemeden mutfaktan ıktı.

Sam'in iri gri gözleri endişeyle bana kayıyor. Parmaklarımı kestane rengi saçlarında gezdiriyorum ve gülümsüyorum.

"Yemeğini ye ve amcanla konuşmam biter bitmez kitap okuyalım." Sam'in yüzündeki şüphe, Shaw'ı yarına kadar yumruklamak istememe neden oluyor.

Ofisine girdiğimde Shaw kocaman ellerini kalçalarına dayamış ayakta duruyordu. Hayatımda ilk kez, bir el tarafından vurulmanın nasıl bir his olduğunu düşündüm.

O büyüklükte ve midem bir takla atıyor. Hemen hücum oynuyorum.

"Üç gün içinde başardığım tüm zor işleri geri aldın." Kırmak için gidiyorum ve agresif bir şekilde onu işaret ediyorum. "Öfkenizi hissettiğinde hemen kendini kapatıyor. Yoksa kafana o kadar çok darbe aldın ki farkına bile varmadın mı?" Ses tonum onu tekrar topuklarının üzerine oturtuyor. Nasıl cevap vereceğinden emin görünmüyor. "Ya bir psikiyatriste görünmeni, ya yoga yapmanı ya da ilaç almanı öneririm. Başka bir deyişle, sakinleş." Metanetime şaşırdı. Görev tamamlandı. Gitmek için döndüm.

"İşimiz bitmedi. Kredi kontrolü yaptım," diyor gayet sakin bir şekilde. Dönerek kollarımı iri göğüslerimin altında kavuşturuyorum. Gözleri göğsüme kayınca, bunu tüm erkeklerde görülen istemsiz bir refleks olarak değerlendirip hemen bırakıyorum çünkü Tanrı biliyor ya, bir ineğin memelerini çekici bulması mümkün değil. Dikkati doğrudan elindeki kâğıda yöneliyor.

"Burada diyor ki--"

Eskiden hayatım olan şeyin kömürleşmiş kalıntılarını karıştırmasına ve külleri üzerinde dans etmesine asla izin vermeyeceğim.

"Evli olduğum yazıyor. Dul olduğumu. Sahip olduğum her şeye ABD hükümeti tarafından el konulduğunu ya da haczedildiğini söylüyor. Şu anda hiçbir şeye sahip olmadığımı söylüyor. Saygınlığım dışında. Ve bu, Bay Shaw, rızam olmadan benden alınamaz. Burada yazmayan şey, kocamın zimmetine milyonlarca dolar geçirirken ne yaptığına dair hiçbir bilgim olmadığını kanıtlamamın sahip olduğum her kuruşa mal olduğudur. Ayrıca, öğretmenlik yaptığım Connecticut bölgesinden kovulmadan önce çok iyi bir öğretmen olduğumu da söylemiyor." Onun boş bakışları karşısında devam ediyorum. "Eğer söylediklerimle ilgili bir sorunun varsa, bavulumu toplayım. Ama Sam'den hoşlanıyorum. Ve ona yardım edebileceğimi düşünüyorum, bu yüzden kalmak istiyorum."

Bir şey söylemesini bekliyorum. Ve bekledim... ve biraz daha bekledim. Onun beni yakından incelemesi altında terlemeye başladım.

"Ne kadar
sürecek?" "Ne
kadar, ne?"

"Ne zamandır dulsun?"

Bu soru beni şaşırttı. Genelde insanlar kocamın zimmetine ne kadar para geçirdiğiyle ilgilenirler. Sanki miktar bir şekilde onun ne kadar büyük bir pislik olduğunu belirliyormuş gibi.

"Üç yıl."

Başını sallayarak ellerini eşofmanının ceplerine sokuyor ve büyük omuzlarını silkiyor. Pantolonu tehlikeli bir şekilde aşağı iniyor. Gözlerim istemeden de olsa, tişörtünün etek ucunun altında, pantolonunun bel bandının hemen üzerindeki düz bronz ten şeridine ve koyu renk saç izine takılıyor. Tanrım, iç çamaşırı giymemiş. Gözlerimi tekrar yüzüne dikmeye zorluyorum. Garip.

"Benim için başka sürprizlerin var mı?" diye mırıldanıyor sessizce.

"Hayır."

Daha fazla sessizlik.

"Sam'in benden korktuğunu mu düşünüyorsun?" Bunu söylerken çıplak ayaklarını inceliyor, masasının arkasına yarı oturmuş ve kenarını kavırıyor. Aynı hızla kollarını önünde kavuşturuyor. Geniş göğsünün kesik kasları belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor. Tişörtü gevşekçe sallansa bile yırtık pırtık olduğunu söyleyebilirim.

"Senin öfkenden korkuyor." Bu onun dikkatini çekti. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "O çocuğun hayatı şimdiye kadar nasıldı bilmiyorum ama annesi rehabilitasyondaysa, her şeyin gökkuşağı ve tek boynuzlu atlardan ibaret olamayacağını rahatlıkla varsayabilirim. Onun yanındayken duygularınızı kontrol etmek için bilinçli bir çaba göstermelisiniz... bu aynı zamanda tansiyonunuza da iyi gelecektir."

Bu bana onun kendine özgü kaş çatmalarından birini kazandırıyor. "Başka bir şey var mı?" diye huysuzca soruyor.

"Evet, biraz mobilya satın alabilirseniz iyi olur." Bir onay mırıltısı aldım. Beklediğimden daha iyi gitti. "İşimiz bitti mi?"

Başımı bir kez daha salladıktan sonra çıkışa yöneliyorum, ayaklarım beni olabildiğince hızlı bir şekilde kapıdan dışarı taşıyor. Ona daha fazla şikâyetle bulunması için zaman vermek istemem. Her küçük patavatsızlığın çetelesini tuttuğunu söyleyen bir bakışı var.

Sam yemeğimizin geri kalanında sessizdi. Sustuğunda onu sorularla zorlamamayı ve kendi hızında çözmesine izin vermeyi çoktan çözdüm. Ben ortalığı toparladıktan sonra, tabii ki aile odasında mobilya olmadığı için üst kata çıkıyoruz ve onun yatak odasında birlikte televizyon izliyoruz. Bir sitcom. Ve işe yarıyor. Küçük çocuk kıkırdamalarının odayı doldurması uzun sürmüyor. Onu yatağına yatırdıktan sonra, "Kutu Araba Çocukları" kitabımı çıkarıyorum.

"Cam," dedi kısık bir sesle. Birlikte geçirdiğimiz ilk gün bana Cam demesi için ısrar ettim, Bayan DeSantis anlaşılmamız için fazla resmi gelmişti. Tüm arkadaşlarımın bana Cam dediğini ve onu arkadaşım olarak gördüğüm için onun da Cam demesinin sorun olmayacağını açıkladım. Ayrıca, saygısızlık edecek ya da çıkar sağlayacak bir çocuk değil.

"Evet." Ciddi gri gözlerinin benimkilerle buluşmasını sabırla bekliyorum.

"Kalıyor musun?"

"Sen olduğun sürece kalacağım." "Söz mü?"

"Evet," diyorum ve yüzünde kısa bir gülümseme belirmesini izliyorum. Küçük bir çocuğu gülümsetebildiğim için hissettiğim başarı duygusu gülünç. Yatağında yanına oturup, o uykuya dalana kadar kitap okuyorum.

ALTINCI BÖLÜM

Berşembe günü oldukça rahat bir rutine oturduk. Kahvaltıdan sonra ders planına başlıyorum ve Sam ve ben öğle yemeğine kadar çalışıyoruz. Öğle yemeğinden sonra daha yaratıcı konuları keşfediyoruz. Bazı günler sanat. Diğer günler müzik. Öğleden sonra erken saatlerde ikimizin de biraz temiz havaya ihtiyacı oluyor ve hava güzelse parka gidiyoruz.

Söz verdiğim gibi, Shaw bana kullanmam için bir araba ödünç verdi. Bu iyi gitti... göz devirmeyi ekleyin. Pahalı araba koleksiyonu yüzünden kendimi kaybetmemi bekliyorsa, sonsuza kadar beklemek zorunda kalacaktı. Arabalar zerre kadar umurumda değil. Düzgün çalıştığı sürece sorun yok. Altı kapılı garajının içinde, sanki MTV Cribs'in bir bölümündeymişiz gibi beni birbiri ardına egzotik spor arabaların önünden geçirdi.

Shaw bir Yukon XL'i göstererek, "Bunu sürebilirsin," dedi. Yüzündeki ifade... hevesli demeye dilim varmıyordu. Benden ne yapmamı bekliyordu? Dizlerimin üzerine çöküp bu benzin canavarını kullanmak için ayaklarını mı öpmemi?

"Daha küçük bir şeyiniz yok mu?"

Sorduğum soru üzerine gözlerini kısarak bana tiksintiyle baktı. "Üzgünüm hanımefendi, bu sabah elimizde hiç pudra kalmadı." Sonra bana anahtarları fırlattı ve dışarı çıktı.

Söylemeye gerek yok, son birkaç aydır annemin Camry'sini kullandıktan sonra, bu canavar kamyonu sürmek

Deneyimi deniyorum. Akla gelebilecek her türlü yükseltme ile tamamen donatıldı. Bu yüzden üzerinde bir çizik olabileceği için gergin olduğumu ve ehliyetimi dün almışım gibi etrafta dolaştığımı söylemek yetersiz kalır.

Saat beşte, One Maple'a zamanında varmak için otobüs durağına doğru yola çıkmam gerekiyor. Shaw'u aramaya çıkıyorum ve ilk durağım onun devasa büyüklükteki spor salonu oluyor. En üst düzey spor aletlerini saymaya başlamayacağım bile. Takım tesislerinin bu kadar donanımlı olduğundan bile emin değilim. Boş. Hah.

"Alo?"

"Burada," diye cevap veriyor o derin, pürüzsüz ses.

Sesi kaynağına kadar takip ederek spor salonuna bağlı odalardan birine bakıyorum ve...oopsy. Shaw yüzükoyun yatıyor - bir el havlusunu arkasındaki belirgin kalçaların üzerine örtmüş gibi. Kollarından biri kadar ağırmış gibi görünen minyon bir sarışına masaj yaptırıyor. Başımı hızla dışarı eğiyorum ve ellerimi yanaklarıma koyuyorum. Yüzüm yanmış gibi hissediyorum.

"Umm, ben gidiyorum--sadece hatırlatıyorum," diye bağıriyorum, konuşurken sırtımı ona dönüyorum.

"Bana neyi hatırlatıyorsun? Nereye gidiyorsun?" Sonra bir ses duyuyorum, "Ahhh, Natalie sakın ol."

"İşe gidiyorum. Sam'in yemeği ocakta. Sadece onun için ısıt. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Sessizlik. "Alo?"

"Oraya nasıl gidiyorsun?" diye soruyor huysuzca. Ve bir kez daha, kesinlikle sebepsiz yere sinirlenmiş görünüyor.

"Otobüs. Gitmem gerek. Saat iki gibi evde olurum." Gitmek için döndüğümde birden arkamda iri bir cisim hissettim.

"Dur bakalım." Sesi çok yakın geliyor. Döndüğümde, hafif bronz tenli bir duvar ve yaydığı ısı patlamasıyla karşılaşıyorum. İçgüdüsel olarak donup kaldım. İffetli biri değilim, hiç değilim ama bakabileceğim güvenli bir yer yok. Estetik olarak konuşursak, vücudu bir sanat eseri.

Mükemmellik. Kasları kalın ve belirgin, 1.80'lik boyunun ağır kemikleri mükemmel bir şekilde orantılı.

Gözlerim yere düşüyor ve giydiği havlu parçasını çadırlayan çok büyük bir uzantının görüntüsüyle karşılaşıyorum. Hay Allah. Ve sert bile değil. Neredeyse kız arkadaşı için üzüleceğim... ya da kız arkadaşları için. Kim bilir, ya da kimin umurunda.

Bakışlarımı kaldırıyorum. Yüz ifadesi değişmemiş ama yine de gözlerinde bir gülümseme olduğuna yemin edebilirim. Yüzüm yine yanıyor. Yanaklarımdan yayılan sıcaklıkla yumurta bile pişirebilirsiniz. Nötr oluyorum ve ileriye, ince siyah saçlarla dağılmış, görünüşe göre beni suskunlaştırma gücüne sahip olan göğsüne bakıyorum.

"Oraya nasıl gidiyorsun?" Ha? Onun var olmayan vücut yağları üzerine yaptığım bilimsel çalışmadan sıyrılıyorum. "Ee?"

Sesi tekrar yüzüne bakmamı sağlıyor. "Otobüs." "Seni ben götüreceğim."

"Ne? Hayır, hayır, hayır," diyorum başımı hararetle sallayarak. "Buna gerek yok. Hareket etmeliyim, yoksa otobüsü kaçıracam."

Elleri şimdi kalçalarında, kaşlarının arasına derin bir v harfi kazınmış. "Sana yüz bin dolar yatırdım. Sana tek parça halinde ihtiyacım var. Git Mercedes'e Sam'e göz kulak olmasını söyle." Bir cevap beklemeden uzaklaştı. Omzunun üzerinden, "Benimle garajda buluş," diye seslendi.

Bir yatırım. Doğru. Bu bencil pisliğin kendi çıkarı dışında başka birinin çıkarı için bir şeyler yapabileceğine bir an bile inanmak deliliğin doruk noktasıydı. Ofis olayından bu yana birbirimize iki kelime bile etmedik ve şimdi George Washington Köprüsü üzerinden Manhattan'a otuz dakikalık yolculuk için onunla aynı arabada oturmak zorundayım. Sorun şu ki, tartışacak zamanım yok.

On beş dakika sonra, yanında durduğum Range Rover'a doğru yürürken onu yerden yerken görüyorum. Üzerinde Titans marka bir kapüşon ve eşofman altı vardı.

yine iç çamaşırı giymiş gibi görünmüyor. Ve şimdi gözlerim emin olmak için iki kez kontrol etmek istiyor.

Ön koltukta, kendimi yola bakmaya zorluyorum. Gözler ileride, gözler ileride, lanet olsun! Bunu hiç denedin mi? Evet, asla işe yaramıyor. Gözlerim solumdaki adamdan başka her yerde dolaşırken, Rover'ın yan aynasında kısa bir süre için kapıların kapandığını görüyorum.

"Çürük yumurta."

"Ne?" Sesinin araya girmesiyle irkilerek "Ne?" diyorum.

"Biri kapıya çürük yumurta atmış." Sesimin çatlayıp vandalın ben olduğumu ele vermesinden korktuğum için sessiz kalıyorum. "Muhtemelen hoşnutsuz bir hayran," diye ekliyor kayıtsızca.

"Bu berbat." Sesim garip bir şekilde yüksek ve gür. Lanet olsun, az önce 'berbat' mı dedim? Beni izlediğini hissetmeme rağmen onunla yüzleşmeye cesaret edemiyorum. Koltuk altlarım kadınlara yakışmayacak bir şekilde terlemeye başladı. Altımda biraz hava dolaşımı sağlamalıyım, işe keçi gibi kokarak gidemem.

"Burası sıcak mı?"

"Hayır. Vardiyan ne zaman bitiyor?"

Bir göz attım ve onu ileriye bakarken buldum. İlk kez profilinin ince çizilmiş olduğunu, burnunun düz ve ince olduğunu fark ediyorum. Kim bilir geri kalanı nasıl görünüyordu, çünkü tüm o sakalların altında gömülü kalmıştı - resimlerden edindiğim belli belirsiz bir anı dışında.

"Bir."

Bana kaba bir şekilde söylediği gibi bu onun yararına olsa bile, beni götürme zahmetine katlandığı için ona hak vermeliyim. Bu onun için ciddi bir rahatsızlık. Ve dürüst olmak gerekirse, yerde hala kar varken otobüs beklerken kışımın donması düşüncesi hiç de cazip değil.

"Ben seni alırım."

"Hayır, hayır, kesinlikle olmaz." Hâlâ bana bakmıyor. Yolculuğun geri kalanında da başka bir şey söylemiyor. Arabadaki sessizlik gergindi. İkimiz de bir şey yapmıyor ya da söylemiyoruz.

Kulübün çalışan girişine yanaşana kadar bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmadı.

"Teşekkürler," diyorum, kendimi garip hissederek. Yani, karşımda yanında olmaya bile tahammül edemediğim bir adam var, bu duygu açıkça karşılıklı ve birdenbire bana işe kadar şoförlük mü yapıyor? Hâlâ önüne bakıyor, başını sallıyor. Bu küçük baş sallamalar onun tercih ettiği iletişim şekli gibi görünüyor. Her neyse. Bir dakika sonra kapıdan çıkıp kulübe giriyorum, içimi huzursuz bir his kemiriyor.

"NE YAPTI?" Amber'ın gözleri kocaman, narin yüz hatlarını yutuyor.

"Beni buraya o getirdi." Barın arkasından bir bardak daha aldım ve sildim. "Benim çıkarım için değildi. Yatırımını koruyor."

"Bunu o mu söyledi?" Ambers'ın sesi tiksintiyle doludur. Hızlı ve etkili bir şekilde hareket ederek barı servis için hazırlıyor.

"Evet."

"Ne dangalak ama. Ange, senin gibi nazıkçe yetiştirilmiş genç bir bayanın, onaylanmış bir bekârla yaşaması karşısında çok mu sinirlendi?" Kullandığı aşırı dramatik İngiliz aksanı beni kıkırdatıyor.

"Kesinlikle öyle. Ancak Tom parasını geri aldığı için gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı, bu yüzden Angelina'nın vermeye hazır olduğu her şeyi alacağım." Merakım bir anda depreşti. "Öyle mi?"

"O ne?"

"Onaylanmış bir bekar."

"TMZ'ye göre öyle." Gözlerimi devirdiğimde, "Ne? Seçmeler arasında öldürecek zamanım vardı. Görünüşe göre boşanma kötü olmuş."

Tüm dikkatim onda. "Ve?"

"Az önce bana attığın o göz devirmeye ve kendini beğenmiş bakışa ne oldu?"

"Amber," diye homurdandım.

"Çocuk yok, boşanma çekişmeli geçti, iki yıl sürdü. Söz konusu olan yüz milyon olduğu için bu hiç de şaşırtıcı değil. Mahkeme dışında açıklanmayan bir meblağa anlaştılar."

"Ne kadar süredir evliydi?"

"Sekiz yıl." Otuz üç yaşında olduğunu biliyorum çünkü SportsCenter'ı izlerken analistlerin Titans'ın ona beş yıllık bir sözleşme daha önermesinin yararlarını tartıştıklarını hatırlıyorum. Shaw genç yaşta evlendi, benim gibi.

Gecenin geri kalanı sorunsuz geçti. O kadar meşgulüm ki Shaw'a başka bir şey düşündürmüyorum. Bir dizi profesyonel sporcu ve müzik endüstrisi patronu da içeride olduğu için bahşişler durmadan akıyor. Gece yarısına doğru masalarımın çoğu hesaplarını kapattı ve kalabalık azalmaya başladı.

Barın arkasındayım, birkaç hesabı kapatıyordum ki uzun boylu, iri yarı bir adam gevşek adımlarla bara yaklaştı. Adam Film yıldız Kalite yakışıklı--ve Genç. En fazla yirmi üç. Kalın, kahverengi saçları özenle düşünülmuş gibi kısa kesilmiş ve dağınık. Bana gülümsüyor ve yüzüne yayılan beyaz sırtış iki gamze oluşturuyor. Evet, hiç etkilenmedim.

"Selam güzelim," diyor güneyli aksanını ç ı k a r a m a d ı ğ ı m bir sesle. Ve şimdi etkileniyorum, anında sinirleniyorum. Yaltaklanma hissi belkemiğime doğru kayıyor. Yabancılardan gelen evcil hayvan isimlerinden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur. Bana tatlım, bir tanem ya da şekerleme dükkanındaki başka bir şey derse Tanrı yardımcısı olsun.

Aile.

"Size ne getirebilirim?" Ben tamamen iş adamıyım.

"Bir iddiayı çözmeme yardım edebilirsin," diyor, göğüslerime bakarak. Neredeyse hiç görünmüyorlar. Siyah kot pantolonumla birlikte siyah, esnek bir balıkçı yaka giyiyorum; One Maple'daki herkes için kıyafet kuralı. Ama dar, D'lerimi mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor. Boş boş bakıyorum, yüzümde onu devam etmeye davet edecek bir eğlence yok. Yine de bu kalın kafalı güzel çocuk belli ki zekâdan yoksun çünkü devam ediyor. "Puerto

Rikolu, değil mi?" Omzunun arkasına bakıyorum ve arkadaşlarının beklentiyle bana baktığını fark ediyorum.

"Hayır."

"Gamzeli, içiyor musun yoksa güzel kışın barımda yer mi kaplıyor?" Amber barın birkaç metre aşağısından bağıyor. Otuz yaşlarında, pahalı giyimli, terfi kutluyor gibi görünen bir grup kadının önüne iki kozmos koyuyor, ellerini bir havluya kuruyor ve çenesini ona doğru kaldırıyor. Herkes dönüp Gamzeli'ye bakar.

Alt dudağımı ısıyorum, yüz ifadesine gülme isteğimle savaşıyorum. Belli ki geri çekilmiş ve bu sivri dilli, ateşli küçük sarışınla ne yapacağını bilmiyor. New York'a hoş geldin Gamzeli. Bir grup kadın Dimples'in yanaklarının pembeleşmesini izlerken kıs kıs gülüyor.

"Bir tur daha," diye mırıldanıyor sonunda.

"Harika. Neden o tatlı, sıkı çöreklerinizi masanıza geri götürmüyorsunuz, ben de siparişinizle hemen geliyorum." Çikolata kahvesi gözleri bana kayıyor ve iki parmakla yavaşça selam verdikten sonra uzaklaşıyor.

Otuz yaşlarındaki kadınlardan biri "Geri dönün tatlı çörekler, sizi eğlendireceğiz" diye bağıır ve diğerleri sarhoş kahkahalar atmaya başlar.

Sonraki bir saat boyunca hızlıca çalışıp barı ve istasyonlarımızı temizliyoruz. İtiraf etmeliyim ki meşgul olmak işe yarıyor gibi görünüyor. Evimdeki olaydan beri panik atak geçirmedi ve Matt'le ilgili anılar, etrafta koşuşturup fiziksel olarak yorulduğumda kolayca uzak tutuluyor. Amber yanıma yaklaşarak, "Eve otobüsle mi döneceksin?" diye sordu.

Başımı sallıyorum ve o da bana gitmemi, geri kalanını kendisinin bitireceğini söylüyor. Sam'in kahvaltısını hazırlamak için yedide kalkmam gerektiğinden, tartışmadan gitmeye hazırlanıyorum. Kulübün kapısından dışarı adımımı atar atmaz onu görüyorum. Beyaz Range Rover, siyah renkli camlar, siyah jant kapakları. Ellerimi ceketimin ceplerine sokmuş yürürken sürücü tarafındaki cam aşağı kayıyor.

"Hazır mısın?" Sesi tınısız, ifadesi sıkılmış.
Derimin altında geziniyor. "Ne zamandır buradasın?"

"Uzun sürmez. Hava soğuk, içeri gir." Bu soğuk meselesinin onun için büyük bir mesele olduğunu hissediyorum. Ben kemerimi bağlayana kadar, o Altıncı Cadde'ye doğru hızlanmaya başladı bile.

"Bu soğuk meselesinin senin için büyük bir mesele olduğunu hissediyorum." Bu onun hoşuna gitmiyor, aptallığım o kadar korkunç ki bir cevap bile vermeyi gerektirmiyor. Bunun yerine, kendine özgü buz gibi bakışlarından biriyle beni olduğum yere mıhlıyor. "Bunu yapmaya devam edemezsin. Orada çalışmaya devam etmek niyetindeyim ve beni her hafta oraya götüremezsin." Yine hiçbir şey anlamadım. Sessizlik devam ediyor. "Senin bir hayatın yok mu? Alışverişe götüreceğin ya da seks kaseti yapacağın bir kız arkadaşın ya da her ne yapıyorsanız--" Sözlerim keskin, sinirli bir nefesle kesildi.

"Sen hiç susmaz mısın?"

Tamam, belki biraz fazla ileri gittim. Ama benden "hayır, teşekkürler" cevabını alamaması beni deli ediyor. Yolun geri kalanında tamamen sessizlik içinde ilerliyoruz. Aramızda sadece birkaç metre var ama farklı gezegenlerde de olabiliriz. Ya da daha doğrusu, keşke öyle olsaydık.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Who would want to fuck a werewolf?" Gözlerim Penny Dreadful'un son bölümüne yapıştı. "Ugh, can Kokuyu hayal edebiliyor musunuz? Bekle, bir yere gitme," diyorum Amber'a ve cep telefonumu diğer omzuma yerleştirip Ben ve Jerry'nin kurabiye hamurlu dondurmasını rahatça yiyebiliyorum.

"Ben yapardım, işte o. Josh Hartnett'e benzeyen bir kurt adamı kesinlikle sikerdim."

Shaw'un misafir yatağını düzelten büyük boy yatağımın püsküllü başlığına yaslanıp sözlerini dikkatle değerlendiriyorum. "Uzun saç mı kısa mı?" Her zaman senkronize bir şekilde, ikimiz de "Uzun saç" diye ekliyoruz.

"Hazır başlamışken bir ayıyla da yatardım - en azından şu şekil değiştiren aylardan biriyle," diye devam ediyor düşünceli bir duraksamadan sonra.

"Peki ya vampirler?"

"Tabii, neden olmasın. Peki ya sen?"

"Kesinlikle evet. Güzel, şehvetli ve yaşlılar. Yatakta ciddi hareketleri olmalı. Sence de öyle değil mi?" Birlikte, "Alexander Skarsgård" diyoruz.

"Gezegendeki mevcut tüm kanallara sahip olduğundan bahsetmiş miydim? Sadece bu bile sözlü tacizini telafi eder."

En iyi arkadaşım olarak da bilinen deli, "Sadece su şişesine birkaç göz damlası damlat," diyor.

"Elbette, mahkum 2267. Bu sadece bir efsane değil, aynı zamanda birini gerçekten bu şekilde öldürebilirsiniz."

"Gerçekten mi? Yazık," diye ekliyor Amber iç çekerek.

Midem biraz bulanıyor ve çizgiyi resmen geçtiğimi anlıyorum. Çok fazla B&J dondurması diye bir şey var. "Ambs, gitmeliyim, süt ürünleri acil durumu."

Telefonu kapattıktan sonra, kalan dondurmayı tekrar dondurucuya koymak için mutfağa gidiyorum. Üzerimde sadece ince salon pantolonum ve sütyensiz beyaz atletim var ama saat on biri geçiyor ve Duck Dynasty genellikle sekiz buçuk gibi odasına çekiliyor. Cuma gecesi, onu dışarıda beni beklerken buldum. Beni içeri bıraktı, hiçbir şey konuşmadık. Beni eve bıraktı, hiçbir şey konuşmadık. Onunla tartışmanın anlamsız olduğunu kabul etmeye başladım çünkü sonunda her zaman istediğini yapıyor.

Sam'in odasının önünden geçerken içeri bakıyorum ve onu mışıl mışıl uyurken buluyorum. Yatmaya her hazırlandığında, yüz ifadesindeki bir şey bana bunun her zaman böyle olmadığını, onun yaşında bir çocuk için çok fazla uykusuz gece geçirdiğini söylüyor ve annesine kızmaktan kendimi alamıyorum. Babasının nerede olduğu ise henüz çözemediğim bir gizem.

Merdivenlerden inmeye devam ediyorum ve geniş ve iyi düzenlenmiş mutfağa giriyorum. Gerçek bir şef mutfağı ve evin en sevdiğim bölümü. Fildişi özel dolaplar, calacatta oro mermer tezgah. Ortada büyük bir ada var, bir tarafında lavabo ve ocak, karşısında gaz ocağı, diğer tarafında ise dört kişilik oturma yeri var. Mutfak ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?

SubZero buzdolabının kapısının ardına kadar açık olduğunu ve arkasında uzun boylu bir adamın durduğunu fark ettiğimde zaten içerideydim, neredeyse adanın yanında duruyordum.

Adımlarım gıcırdayarak durdu. Çok sessizce ve çok, çok yavaşça, adımlarımı geri çekmeye başlıyorum.

aynı şekilde girdim. Elimden gelse onunla aynı odada olmak istemiyorum. Onunla ilgili her şey beni rahatsız ediyor. Genelde bana yönelttiği soluk, duygusuz bakışlarından huysuz tavırlarına kadar. Hepsi beni utandırıyor. Ve açıkçası şu inek olayını henüz atlatamadım. Beni neden rahatsız ettiğini, onun ne düşündüğünü neden umursadığımı bilmiyorum ama ediyor. Bu da beni sonsuza kadar kızdırıyor.

Sadece birkaç adım sonra güvendeyim. Birden kapı kapanıyor ve elinde akşam yemeği için yaptığım makarna primavera'dan kalanları tuttuğunu görüyorum.

Bir dakika bekle.

Bir çatal dolusu soğuk makarnayı, benim makarnamı ağzına atıyor ve gözlerini kapatıyor. Yüzündeki ifade tam anlamıyla orgazmik. Hangisi daha büyüleyici bilmiyorum; tek bir duygusu olduğunu, öfke duyduğunu ya da hiç duymadığını bildiğim adamın bir tabak soğuk makarnayla kafayı bulmuş gibi görünmesi mi, yoksa pişirdiğim yemeklere sanki biri sıçmış da sifonu çekmeyi unutmuş gibi açıkça burun kıvrıldığını gördüğümde onu "anti-inflamasyon" diyetinde hile yaparken yakalamış olmam mı? Sonra kaçırdığım tüm yemekleri hatırlıyorum - kokusu onu rahatsız ettiği için attığını düşündüğüm yemekleri.

Tüm vücudu farkındalıkla sertleşiyor. Ve bir anda, üzerinde sadece bir çift yıpranmış, eskimiş boxer külot olduğunu fark ediyorum.

Yüce Tanrım, lütfen aleti dışarıda kalmasın. İyi olacağım, söz veriyorum.

Yavaşça dönüp bana bakıyor, iki kez göz kırpmıyor ve iç çekiyor. Hayatımda duyduğum en yenik, en acınası iç çekiş ve kahkahalara boğulmamak için dudaklarımı dişlerimin arasında kıvrırmak zorunda kalıyorum. Gözleri sütyensiz atletime kayıyor ve eğlencem azalıyor, yüzümden düşüyor. Ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyorum - inek. Neredeyse yüzde yüz eminim ki üzümlerinin kabuğunu soyan ve protein alımını ölçen kadınlarla çıkıyor.

yüksük. Vücudumu onun yargılayıcı bakış açısından gördüğümde iğneler boynumu tırmalıyor. Bu arada vücudu, herhangi birinin tanımına göre, mükemmel.

Beni dikkatle izledikten sonra kaseyi tezgâhın üzerine bırakıyor. "Devam et."

Ha? Bir şey mi kaçırdım? "Pardon?" "Zafer dansın. Beni yakaladın."

O zaman gerçekten utandığını anlıyorum ve şu anda intikam kulağa ne kadar tatlı gelse de, pislik olmak bana onun kadar doğal gelmiyor. Sonrasında sadece daha kötü hissedeceğim.

Çok hızlı hareket ederek yanından geçip dondurmayı tekrar dondurucuya koyuyorum. Gözlerinin üzerimde olduğunu anlamak için bakmama gerek yok; gözlerinin beni üçüncü derece yaktığını hissedebiliyorum.

"Senin için ısıtmamı ister misin? Diyetini mahvedeceksen, doğru dürüst yap bari."

Tanrım, az önce "üfle" mi dedim?

Cevap vermeden, çok çekingen bir şekilde kaseyi bana uzatıyor. Elleri sadece büyük değil, aynı zamanda parmakları uzun ve eklemleri düzgün, tırnakları temiz ve kısa. Çok güzel elleri var. Sonra serçe parmağını tam olarak düzeltemediğini fark ediyorum.

Gaz ocağını kısıyorum ve dolaptan düz bir tava çıkarıyorum. Makarnayı içine attıktan sonra üzerini kapatıyorum. Cesaret edip baktığımda, 1.80'lik muhteşem gövdesini mermer tezgahın kenarına yaslamış, parmaklarını da kenarın etrafına dolamış olduğunu görüyorum. Alçakgönüllülükle arası pek iyi değil. Çırlıçıplak olması zerre kadar umurunda değil gibi görünüyor. Görüş alanımdaki ince boxer'ları pek bir şey gizlemiyor.

Bakmayacağım. Bakmayacağım. Bakmayacağım. Tabii ki bakacağım.

"Parmağına ne oldu?"

Serçe parmağını kaldırıp esnetiyor. "Kırdım - hemen yaptırmadım ve bu şekilde iyileşti." Bakışlarım onunkilere yöneliyor ve dudaklarının köşesini hafifçe kaldırmış, açık ve sıcak bulduğumda şaşıyorum.

"Bu senin fırlatan elin mi?"

"Hayır," diye cevap veriyor, başı yavaşça sallanıyor.

"Neden hemen hazırlamadın?" Makarnayı kontrol edip ocağı kapatıyorum, odaya tereyağı ve krema kokusu yayılıyor. Makarnayı bir tabağa koyduktan sonra ona vermek için dönüyorum ve onun yoğun, gözlerini kırpmayan bakışlarıyla karşılaşıyorum. Onun yanındayken zaten rahatsız oluyorum ve bu kadar dikkatle incelenmek, zaten parçalanmış egomdan geriye kalanları korumak için bir armadillo gibi kıvrılmak istememe neden oluyor. O dondurma şu anda mideme pek iyi oturmuyor.

"Para yok." Tezgâha oturdu ve gece yarısı yemeğine hararetle daldı.

"Bu ne anlama geliyor?" Soru istemeden dilimden yuvarlanıyor. Şu anda aldırıyor gibi görünüyor, ben de öyle yapıyorum.

"Üniversitede kırdım, acil servise gidecek param yoktu. Askere alınana kadar bir dolarım bile yoktu. " Ben bu bilgileri özümserken dikkatle beni izliyor. İkinci sırada askere alındığını biliyorum. O para beş parasız bir genç adam için büyük bir talih kuşu olmalı. "Ayrıca dört kaburgam kırıldı, bir böbreğim yırtıldı, bir mcl yırtıldı ve bildiğim kadarıyla iki beyin sarsıntısı geçirdim. Ve bunlar günlük çarpma ve çürükleri saymıyor."

İsa, Meryem ve Yusuf. "Görünüşe göre savaşa gitmişsin. Emekli olmayı hiç düşündün mü?"

Sanki az önce annesine fahişe demişim gibi kaşlarını çatıyor. "Cesedimi sahadan taşımak zorunda kalacaklar."

Bu düşünce sarsıcı bir düşünce. Bir panik atağın başlangıcını hissediyorum. "Böyle söyleme, şaka olarak bile." Şimdi boş olan tabağı ondan alıp dönüyorum ve lavaboda tabağı ve tencereyi yıkamaya başlıyorum, hızla çarpan kalbimi dizginlemeye çalışırken agresif bir şekilde fırçalıyorum. A

Büyük, sıcak bir el kürek kemiğimin açıkta kalan derisine değiyor ve nefesim kesiliyor. Kaskatı kesiliyorum ve sıcaklık aynı hızla kayboluyor.

"Ben--" demek istemedim.

"Sorun değil," diye araya giriyorum, aniden bu konuşmayı bitirmek için sabırsızlanıyorum. "Yapmadığınızı biliyorum Bay Shaw."

"Bu kadar yeter."

Ellerimi bir kâğıt havluya kurulayıp dönüyorum ve onu içeri alıyorum... aramızda sadece birkaç metre var. Yine tezgâha yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, ön kollarının üzerinde şişkin bir şekilde duruyor. Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ne öneriyorsun?" Zayıf bir gülümsemeyle soruyorum, konunun değişmesiyle keyfim yerine geliyor.

"Bana Cal demen... Sana ne demeliyim?"

İnek mi? Evet, bu doğru. Orada durmuş, bu akşamdan önce bana söyleyecek tek bir güzel kelimesi olmayan bir adamın berrak gri gözlerine bakarken aklıma gelen ilk kelime bu. Ve kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki ne düşündüğümü tam olarak biliyor çünkü ağzının kenarlarının kalkmak istediğini görüyorum. Ondan yayılan tüm o... her ne ise onun huzurunda durmak... erkeklik mi? Erkeklik mi? Boğazımı temizlemek için acil bir ihtiyaç hissediyorum.

"Cam ya da Camilla. Kesinlikle Camillia değil."

"Pekâlâ Cam, lezzetli yemek için teşekkür ederim," diyor sessizce. Sonra adanın etrafından dolaşıp merdivenlere doğru ilerliyor. "Hepinize iyi geceler."

Yatak odama dönmeden önce tam yirmi dakika boyunca orada duruyorum. Bunun nasıl olduğunu henüz anlayamıyorum ama umarım bir arkadaş edinmişimdir.

BİR ARKADAŞ EDİNEMEDİM. Yakınından bile geçmedim.

Huysuz tavrı hâlâ hayatta ve iyi durumda. Ve her zaman evde, her zaman. Bu ev muhtemelen 10.000 metre kare civarında. Matematiksel olarak konuşursak, ondan kaçmak benim için kolay olmalı. Ama öyle değil. Neden biliyor musunuz? Çünkü o her zaman evde! Kahvaltı hazırlamak için kalkıyorum, ofisine girip çıkıyor. Öğle yemeği hazırlıyorum, spor salonuna girip çıkıyor. Akşam yemeği hazırlıyorum, ofisine girip çıkıyor. Anlamıyorum. Ev hapsinde mi? Çoğu adam sezon dışında seyahat eder, tatile çıkar. Shaw? Hayır, o evinde.

Öğle yemeği için kızarmış domuz pirzolası yaptım. Neyse ki Sam seçici bir yiyici değil. Şimdiye kadar onun için pişirdiğim her şey onun onayını aldı. Tam yemek için adaya oturduğumuzda, sabah sporundan sonra yeni duş almış olan Shaw'ın mutfığa girip buzdolabını açtığını görüyorum. 'İltihaplanmaya ölüm' yiyecek kaplarını çıkarıp tezgahın üzerine yerleştiriyor. Sam'e bakıyorum ve yemek yerken amcasıyla göz teması kurmaktan kaçınarak bakışlarını kaçırdığını fark ediyorum. Shaw'un gözleri önce benim tabağıma, sonra da kendi kaplarına kayıyor.

"İstersen biraz daha yaptım." Ocağın üzerindeki kapalı tencereyi gösteriyorum. Kararsız görünüyor. Ancak gözleri tabağıma döndüğünde, içimde gülme isteği uyandıran bir açlık var. Sanki bir şeker hastasına bir kutu Krispy Kreme çöreği teklif etmişim gibi. Asla alamayacağım bir yanıt beklemeden ocağa gidip ona bir tabak hazırlıyorum ve kaplarla birlikte Sam'in koltuğunun yanına koyuyorum. Sonra kendiminkine dönüyorum. Shaw yavaşça oturuyor ve yemeğini yemeye başlıyor.

Sessizlik boğucu.

Çoğu gün öğle yemeği sırasında Sam öğleden sonraki ders planı hakkında sohbet eder. O tatlı, meraklı bir çocuk. Bana söylediğine göre tek çocukmuş. Annesi hakkında fazla konuşmadık; bu hassas konuda onu sıkıştırmak için henüz çok erken. Ama artık trenleri, bir şeyler inşa etmeyi ve hayvanları sevdiğini biliyorum. Yaşına göre uzun olmasına rağmen çok atletik olmadığını biliyorum - şüphesiz Shaw geninden kaynaklanıyor. Okumayı seviyor ama en sevdiği ders matematik. Ve tabii ki doğuştan içe dönük. Bu yüzden

şasırtıcı değil.

yanında oturan huysuz kıllı devden korktuğunu söylüyor. Bugün tamamen dilsiz. Bu ikisi arasındaki uçurumun nasıl başladığını bilmiyorum ama köprü kurmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyorum.

"Tık, tık," diyorum ofisinin açık kapısından. Shaw düz ekran televizyonda izlediği maç görüntülerini durduruyor. Masa sandalyesini arkaya yatırmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış, ayaklarını masanın kenarına dayamış. Başını bana çeviriyor ve gözlerinin utanmadan vücudumun enine boyuna çalışmasını izliyorum.

Benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü bilmeseydim, bu bir sorun olmazdı. Ama biliyorum. Kulaklarım aniden yanmaya başladı. Egzersiz kıyafetleri giyiyorum. Siyah tayt ve vücudu saran teknik bir tişört. Seksi değil, hiçbir şey dışarı sarkmıyor. Daha önce bu kıyafetleri giyerken hiç utanmamışken şimdi bir adam yüzünden utanıyor olmam kanımı kaynatıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Sıcak bariton sesi, başka biri olsa külot yakıcı bulacağım sesi, onda 'kara tahtaya çivi çakma' seviyesinde sinir bozucu. Ses tonunda bir suçlama var, bunu söyleme biçiminde alaycı bir şey var. Kollarımı kavuşturuyorum çünkü kavuşturmazsam spor ayakkabımı çıkarıp kafasına fırlatabilirim. Bu canavarla gerçekten arkadaş olabileceğim fikrine nereden kapıldım?

"Striptiz kulübüne, vardiyam için. Nereye gidiyor gibi görünüyorum?"

"Hava karardığında koşuya çıkacağım."

Ne? "Saat beş buçuk," diye belirtme ihtiyacı hissediyorum.

"Ve dışarısı karanlık. Tehlikeli bir durum. Spor salonunu kullan," diyor ve oyun görüntülerinin oynatma düğmesine basıyor, dikkati ekrana dönüyor. Ofisine giriyorum ve masasının önündeki koltuğa oturuyorum.

"Güvenliğim konusundaki takıntınızı takdir ediyorum Bay Shaw--" Takıntı kelimesini duyunca alaycı, yan bir bakış atıyor. Sonra gözleri oyuna dönüyor.

"Calvin."

"Calvin... Willie, her neyse." Başını çevirip tekrar bana baktı, yüz ifadesi gerçekten şaşkıncı.

"Willie?"

"Robertson. Moda idolün."

Siyah kaşları iniyor, tekrar iniyor, göz kapakları ağırlaşıyor. Çok ileri gitmiş olabilirim ama artık bıçak kemiğe dayandı.

"Willie Robertson'a benzediğimi mi düşünüyorsun?"

İneğe benzediğimi düşünüyorsun, diye bir cümle geçiyor aklımdan ama neyse ki ağzımdan çıkmıyor. Dudakları seğiriyor ve tekrar seğiriyor. Sonra hafifçe yukarı kıvrılıyorlar. Sakalını okşuyor.

"Sakalımı sevmiyorsun."

"Eminim burayı evleri olarak gören haşereler bayılıyordur." "Buraya bunun için mi geldin?"

"Sam hakkında konuşmamız gerek." Yüzündeki hafif eğlence ifadesi birdenbire kayboldu ve rahatsız oldu. "Ne olmuş ona?"

"İkinizin arasında bilmem gereken bir şey mi oldu? Senin yanında içine kapanıyor ve senin süper çekici kişiliğin dışında başka bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Hiçbir şey olmadı," diyor. Kaslarının nasıl gerildiğini kaçırmıyorum. Ayakları masadan savrulup güm diye yere çarpıyor, duruşu artık savunmacı. Kafam karıştı. İçgüdülerim bana bu hikâyede daha fazlası olduğunu söylüyor, yine de üzerine gitmiyorum. Shaw'un yüzündeki sert ifadeyi tanıyorum. Tıpkı Sam'in matematik denkleminde sorun yaşadığında takındığı ifadeye benziyor.

"Tanrım, siz ikiniz bazen birbirinize çok benziyorsunuz." Shaw buna şaşırmış görünüyor. "Eğer bu hafta meşgul değilsen

parkta bize katılmanı istiyoruz. Ya da belki onunla bir top atarsınız?" Kayıtsızca öneriyorum.

"Hayır," diye tükürdü. Bu da ne demek oluyor? Reddetme gücü dikkatimi çekiyor. Gözlerim tekrar yüzüne kayd. Yine öfkeyle bakıyor.

"Neden?"

"Sana ona öğretmenlik yapman için para veriyorum, psikiyatristçilik oynaman için değil. İşini yap ve kendi işine bak." Televizyonu tekrar açıyor ve bakışlarımı görmezden geliyor. Tanrım, bu adamla başa çıkmak için mutluluk hapına ihtiyacım var. Adam haklı. Ben psikiyatrist değilim. Ama onun kesinlikle bir psikiyatriste ihtiyacı var.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MDiğer doğa Nisan ayına girdiğimizi ve baharın geldiğini henüz anlamadı. Hava soğuk ve yağmur birkaç gün boyunca istikrarlı bir şekilde aşağı iniyor. Gergin enerjimi atmak için duyduğum acil ihtiyaç beni kafese kapatılmış bir hayvan gibi evde volta atmaya itti. Ta ki spor salonunu kullanabileceğimi söylediğini hatırlayana kadar.

Saat üç civarında, Sam yeni bir Lego setiyle meşgulken, ben kırk dakikalık bir koşuya çıkmaya karar verdim. Spor salonuna nefesimi tutarak giriyorum ve salonu bomboş bulduğumda nefesimi veriyorum. Gerinip koşu bandında beş dakikalık bir ısınma hareketinden sonra hafif hafif koşmaya başlıyorum. Kings of Leon yeni marşım olan 'Comeback Story'yi söylüyor ve ben de biraz koşucu kafası yaşamaya başlıyorum. Rahat bir tempoda koşmaya başlamıştım ki iki uzun boylu adam içeri giriyor, duruyor ve bana bakıyor. Çifte bakış beni kamçıladı.

Shaw ve antrenörü. Lanet olsun. Adımlarımı bozmadan sıkıca gülümsüyorum ve terli yüzümü bir el havlusuyla siliyorum.

Kendimi bir atlet olarak görüyorum. Hayır, yakın zamanda bir Ironman triatlonu yapmayacağım. Ancak koştuğum zaman bunu gösteriş için değil, zindelik için yapıyorum. Bu yüzden aniden zıplayan etlerimin farkına vardığımda damarlarıma büyük bir öfke pompalanıyor. Göğüslerimin inip çıktığını, inip çıktığını hissedebiliyorum. Kalçalarım artık

İki et parçası birbirine sürtünüyor ve popom sanki kendi posta koduna sahipmiş gibi hissediyor. Bu pisliğin ne düşündüğü kimin umurunda, diyorum kendi kendime ve Kings of Leon'a konsantre olmaya çalışıyorum. Öyle bir şansım yok. Odanın diğer ucuna kaçamak bakışlar fırlatmak zorunda kalıyorum, gözlerim sanki güvensiz bir ergenmişim gibi makineden makineye geçerken onları takip ediyor.

Eğitmen neredeyse Shaw kadar uzun ve sıradan bir şekilde yakışıklı. Yanından geçerken bana sıcak olmayan dostça bir gülümseme veriyor, ben de karşılığında kabız bir gülümseme daha veriyorum. Shaw ben yokmuşum gibi davranıyor, ki bu benim için gayet iyi. İnan bana, ben de onun var olmamasını isterdim.

Duvara gidiyor ve müzik açılana kadar düğmelere basıyor. Tanımadığım bir country western şarkısı. Sonra minderlere doğru yürüyor ve gerinmeye başlıyor. Kısık seslerle konuşuyorlar, duyamadığım bir şeyler söylüyorlar ve bu beni geriyor... ve şimdi paranoyaklaşıyorum. Kendime gelmem lazım.

Sesi açarak hızımı artırıyorum, normalde koştuğumdan çok daha sert koşuyorum çünkü aniden ortaya çıkmaları zaten hissettiğim gerilimi daha da artırdı. Gözlerim bir Shaw'a bir Shaw'a kayıyor. Bench press hareketleri arasında bana kaşlarını çatarken yakalıyorum onu. Harika bir şey. Antrenmanına izinsiz girdiğim için kızgın. Bu adamla kazanamam.

Yirmi dakika sonra, kalçalarım yanıyor çünkü ASLA BU HIZDA KOŞMAM. Kime daha çok kızdığımı bilmiyorum, benim için maaş çekinden başka bir şey ifade etmeyen bir adamdan bu kadar kolay korkan bir aptal olduğum için kendime mi, yoksa böyle bir pislik olduğu için ona mı?

Sonunda bir duvara çarptım ve yorucu olimpiik maraton hızımı rahat bir yürüyüşe düşürdüm. Sakinleşme zamanı. Yorgunluk zihnimin neyse ki bir nanosaniyeliğine sessizleşmesini sağlıyor. Shaw spor salonunun bitişiğindeki tuvalete giriyor ve ben antrenörle yalnız kalıyorum. Koşu bandım kapandığında Shaw için bir sonraki makineyi kuruyor.

Shaw'un beni yargılayan bakışları olmadan, matın üzerine doğru koşuyorum ve esnemeye başlıyorum. Sırt üstü uzanıyorum.

antrenörün yüzü üzerimde süzölüp görüş alanıma girdiğinde ayaklarım yere basıyor. Havada süzölüyor, duyamadığım bir şeyler söylüyor çünkü kulağımda Kanye West'in 'seni öldürmeyen şey güçlendirir' şarkısı var ve ben saçmalık ama neyse diye düşünüyorum. Kulaklıklarımı çıkardım ve ona sorgulayan bir bakış attım.

"Hamstringlerini esnetmek için yardım ister misin?"

Kahretsin, umarım bana asılmıyordur. Gözlerinde bir işaret arıyorum ama bulamıyorum. "Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler."

Odanın öbür ucundan gelen gür bir ses "Steve, sana beni eğitmen için para ödüyorum, yardımcıma asılman için değil" diye bağırdığında kelimeleri zar zor söyleyebildim.

Yardım mı? Yardım mı? Steve bana bakıp başını sallıyor ve 'evin efendisiyle' ilgilenmem için beni yalnız bırakıyor. Resmen işim bitti. Bu adamın ya da herhangi bir erkeğin benim hakkımda ya da görünüşüm hakkında ne düşündüğü umurumda bile değil. Çok yorgunum, hayatta çok hayal kırıklığına uğradım, artık umursamayacak kadar hayal kırıklığına uğradım. Ve bu son derece özgürleştirici. Bir anda omuzlarımdan tonlarca yük kalktı. Bir hafta sürecektir bir Charley atı alsam bile umurumda değil. Zaten ağrıyan bacaklarımı esnetmeyi bitirmeden kalkıp topallayarak dışarı çıkıyorum. Belki de Kanye her şeye rağmen haklıdır. Belki de daha güçlüyümdür.

Amber barı silerken, "Kabul etmelisin ki, o biraz seksi," diyor. Bütün masalarım boş. Kulüp bu gece alışılmadık derecede sakindi. Saat neredeyse bir ve ben eve gitmeye hazırım. Eve mi? Shaw'un evi hakkında böyle düşünmem çok garip.

"Birkaç hafta önce katıldı. Şimdi seksi mi oldu?"

Benedict Arnold.

"Ted Bundy de öyleydi. Bu iki şey birbirini dışlamaz."

"Dürüst olmak gerekirse, bunu göremiyorum," diyorum başımı sallayarak. "Demek istediğim, tuzakları çok güzel, ama ben sadece

tamamen boktan kişiliğinin ötesinde."

"Saat on ikide uzun bir bardak su," diye mırıldanıyor Amber, ağırlaşmış gözleri omzumun üzerindeki bir noktaya yapışmış. "Bu gece vibratörümü patlatacağım."

Açıkça cinsel ilgi duyduğu nesneye bakmak için dönüyorum ve tanıdık bir gamze setiyle yüz yüze geliyorum. Bara doğru yürüyor ve tam önümüze oturuyor. Amber'ın ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrılıyor ki bu tek bir anlama geliyor: sorun. Bara yaslanıp elimle çenemi destekliyorum ve havai fişekleri izlemek için yerleşiyorum.

"Gamzeli, sana ne getirebilirim?" diye şarkı söylüyor. Aslında bu adam zararsız görünüyor. Ona iyi huylu bir şekilde gülümsüyor.

"Jäger, lütfen," diye ağır bir iç çekişle cevap veriyor. Yumuşak, kahverengi gözleri aramızda gidip geliyor. "Siz hanımlar bu gece nasılsınız?"

"Tatlı yanakların biraz çökmüş gibi, ne oldu?"

Sahte bir alkışla shot bardağını kaldırıyor, geri deviriyor, boşaltıyor ve boş bardağı bardağa çarpıyor. "Bilmek ister misin?"

"Ben bir barmenim. Bir rahipten daha fazla itiraf duyuyorum." "Terk edildim. Bana güvenmediğini söyledi. Bu kadar uzakta yaşamasına sadık," diye açıklıyor kederli bir şekilde. "Söz konusu küçük hanım ne kadar uzakta?"

"Tennessee."

"O haklı mı?" diye sordum. Alnında inatçı bir kırılganlık belirliyor. Başını sertçe sallıyor. "Sen biraz çapkınsın, Gamzeli."

"Harper," diyor göğsünü sıvazlarken. Dimples'in bu gece birden fazla içki içtiğine dair bir his var içimde. "Justin Harper. Ve bu sadece benim, bunu şimdiye kadar yeterince iyi bilmesi gerekirdi." Garip bir nedenden ötürü ona inanıyorum. "Hiçbir şey kastetmiyorum."

Amber dikkatle Justin'in kederli hikâyesini dinlerken, ben de dolaptan eşyalarımı almak için çıkıyorum. Justin kapatıyor

barın önünden geçerken onun hesabını ödedim.

"Ben çıkıyorum," diyorum ve Amber başıyla onaylıyor. Omzuma bir dokunuş hissettiğimde kapıya giden yolu yarılamıştım.

"Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?" Justin Harper rahatsız görünüyor. Şüpheli bakışlarım onu gülümsetiyor. "Sadece bir dakika. Söz veriyorum," diyor ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak.

"Peki," diye homurdanıyorum, yorgun ve eve gitmek için endişeliyim. "Beni dışarı çıkar." Gecenin soğukunda kapıdan çıkarken, "Sadece geçen hafta için özür dilemek istiyorum. Haddimi aştım ve saygısızlık yaptığımı düşünmeni istemem." Yüzüne bakıyorum ve beni gülümseten tatlı, mahcup bir ciddiyetle karşılaşıyorum. Bu hoş bir sürpriz oldu.

"Özrün kabul edildi."

"Harper, burada ne halt ediyorsun?"

O ses, o lanet ses yaklaşıyor. Shaw'ın arabasından indiğini görmek için sola dönüyorum. Harper'ın kafası tamamen karışmış görünüyor. Bakışları Shaw'dan bana doğru gidip geliyor. Bize doğru yürürken Shaw homurdanıyor, "Hazır mısınız?"

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Harper tereddütlerle soruyor.

Ben "Ben yardımcıyım" diye cevap verirken Shaw da "Onu nereden tanıyorsunuz?" diye soruyor.

"Mola. Onu nereden tanıyorsun?" Shaw'a sordum.

"Tennessee'yle takas ettiğimiz yeni açık oyuncu." Dünya ne kadar da küçük. Shaw bakışlarıyla genç Harper'ı öldürüyor.

"Justin, seninle tanışmak bir zevkti. Shaw, hadi gidelim," diyorum, beni takip edip etmediğini görmek için arkama bakma zahmetine bile girmeden.

Range Rover'da, Shaw'ın hâlâ Harper'la konuştuğunu görmek için boynumu eğiyorum. Parmağıyla genç adamın yüzüne saldırgan bir şekilde işaret ediyor. Göz devirme. Bir dakika sonra, emniyet kemerini takmış ve yüzünde aynı kaş çatma ifadesiyle caddede ilerliyor.

Eski ben sessiz kalırdı, bir dalgalanmaya neden olmazdı. Ancak şimdi her şey değişti. "Artık bunu yapamam." Başını hızla bana doğru çeviriyor, yüzünde korkuya benzer bir ifade beliriyor ve vücudu geriliyor. "Her gün, kızgın bir eşek arısı yuvası kadar hoş biriyle yaşayamam. Hayat çok kısa!"

Oturduğu yerde biraz kıpırdanıyor. Yüz ifadesi dalgınlaşıyor, yüzündeki öfke çizgileri yumuşuyor. Derin bir nefes aldıktan sonra sessizce, "Özür dilerim... Son zamanlarda aklımda çok şey var" diyor.

Vay canına. Yani, vay canına. Özür mü? Gerçek bir özür mü? Ve acısının kaynağı olmadığını kabul etti. Belki onun için hâlâ umut vardır. "Neden streslisin?" İnsanlara yardım etmek, eğer gücüm yetiyorsa, engelleyemediğim ya da inkâr edemediğim bir içgüdü. Bu asla değişmeyecek. Eğer bu konuda biriyle konuşmak isterse, çok iyi bir dinleyiciyim-ancak gerçekten cevap vermesini beklemiyorum.

"Bir kere, sözleşmem bu sezondan sonra sona eriyor."

Daha fazla dürüstlük. Artık resmileşti. Cehennem dondu. "En iyi dönemindesin ve geçen yıl toplam QBR'de ilk beşe girdin."

Kısa bir süre bana bakıyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanırım bu sözleri söyleyenin ben olduğumdan ve son on saniye içinde bir şekilde bizimle gezintiye çıkan başka bir rastgele kişi olduğumdan emin olmak için.

"Futbol mu izliyorsun?"

Alınmalı mıyım? Sadece profesyonel futbolun büyük bir hayranı değilim, istatistikleri de en az bir erkek kadar iyi ezberleyebilirim. Seçmelerin üç gününü de izlerim ve son dakika haberleri için birkaç günde bir Bleacher Report'u kontrol ederim. Bunu bilmesine gerek yok çünkü Titanların ya da onun hiçbir zaman büyük bir hayranı olmadım ve bunu kişisel bir hakaret olarak algılayabileceğine dair küçük bir şüphem var. Ona sinsi bir gülümseme verdiğimde, kaşları anlayışla alçalıyor.

"Kimin formasını giyiyorsun?"

"Bunu bilmek bana, merak etmek sana düşer," diyorum, yüzündeki kızgın ifadeye kıkırdayarak.

"İlk üç," diye düzeltiyor Bay Alçakgönüllü.

"Brady'nin altında," diye karşı çıkıyorum. Yüzü sahte bir öfkeyle buruşuyor.

"Bir yıl önce benden iki yaş büyüktü." Buna gülüyorum. Ben gülüyorum. Kutsal inek, gerçekten birlikte gülüyoruz. Şey-- teknik olarak o gülmüyor. Ama yüzünde bir gülümseme hayaleti var. Ve bu iyi hissettiriyor. Çok iyi.

Ona doğru bakıyorum ve yüzü değişmiş. Sakallı bile olsa, tüm o endişeyi bıraktığında çok daha genç görünüyor. Düşünceli bir yoğunluk bir erkekte ancak kendi hayatınız sizi düşünceli ve yoğun yapan şeylerle dolu değilse seksidir.

"Gerçekten endişeli misin? Bir Super Bowl kazandın ve bir diğerinde yer aldın, bilmem kaç kez ligin MVP'si seçildin... Bu takım için vazgeçilmezsin."

Gözlerini tekrar yoldan ayırıp bana bakmak için dönüyor. Yakışıklı yüzünün yerçekimine iyi uyum sağladığını fark ediyorum. Evet, yakışıklı. İlk defa bir anlığına görebiliyorum.

"Kimse vazgeçilmez değildir," diyor sessizce. Aramızda anlamlı bir sessizlik oluşuyor.

"Calvin." Adı dudaklarımda kulağa hoş geliyor - ve garip bir şekilde tanıdık. Mırıltılı bir ses çıkarıyor ve dumanlı gri gözleri benimkileri tutuyor. "Seninle anlaşmazlığa düşmek istemiyorum. Bu yıl başıma gelmeyen kalmadı ve ben..." Ne söylemeye çalışıyorum? Bana merhamet et mi?

"Anlıyorum," diyor. "Üstüne gitmek istememiştin."

"Yakında yakandan düşeceğim. Ateşkes ilan edebilir miyiz?"

"Evet," diyor yavaşça başını sallayarak. Bundan sonra aramıza rahat bir sessizlik yerleşiyor. Eve dönüş yolunun geri kalanında kendimi gülümserken buluyorum. Garaj yoluna girdiğimizde sessizliği bozan Calvin oluyor.

"Cumartesi günü takım sponsorluğunda bir etkinlik düzenleyeceğim. Sence Sam gitmek ister mi?"

"Bence ona sorarsan buna bayılır. Sana tapıyor, biliyorsun." Hâlâ gülümsemiyor. "Gidip ailemi göreceğim."

"Gelmek istemiyor musun?" diye rahatça soruyor, daha çok bir ifade olarak çerçevelenmiş bir soru gibi.

ŞOK olduğum için hemen cevap vermediğimde, bunu hayır olarak algılıyor. "Sorun değil." Zaten kızgın. Tanrım, bu adam çok gergin.

"Tanrım, cevap vermem için bana bir şans ver. Soruyu hırıldayarak sormamana alışmaya çalışıyorum." Dudakları yukarı kıvrılmak istiyor. Öyle olduğunu biliyorum. Bu adamı gülümsetmek değerli bir uğraş haline geliyor. Bu yüzden cevap veriyorum, "Gelmeyi çok isterim."

Öğle yemeği vakti Shaw ortaya çıkıyor. Son zamanlarda bu daha sık oluyor gibi. Hoşgörü/nefret ilişkimizde kırılğan bir yumuşamaya ulaştık. Sormaya bile zahmet etmedim. Taze ızgara sebzeler ve biberiye serpilmiş kavrulmuş Yukon patatesleriyle birlikte kızarmış gibi görünen ama gerçekten pişmiş tavuğumdan bir miktar tabağa koyuyorum ve bu iki erkeğin iyi bir yemek yerken birbirlerinin etrafında rahatlayabilecekleri umuduyla Sam'in yanına bırakıyorum.

Belki de gerçekten annemin kızıyım.

Shaw'a şöyle bir bakınca tavuk yüzünden orgazm olduğunu anlıyorum ve keyfim yerine geliyor. Ağzını açana kadar bunun huysuzluğumu dindireceğini düşünüyordum.

"Cumartesi günü takım tesislerinde katılacağımız bir etkinlik var."

Soru değil, "Hey, nasılsın Sam?" değil.

Hayır. Bir emir. Daha fazla tartışmaya yer bırakmayan, zaten tamamen korkmuş olan sekiz yaşındaki bir çocuğa verilen bir emir. Eğlenmek için ne yapıyor? Yavru kedileri boğmak mı? Şimdi sinirlendim.

"Amcanın demek istediği Sam, katılması gereken bir takım etkinliği var ve senin de onunla birlikte gitmeni çok istiyor. Hasta çocuklara yardım edecekler. Gitmek ister misin?"

Görüş alanımın periferisinde Shaw'un alnına kazınmış derin v harfini görüyorum. Genelde yaydığı tüm o sıcak duygular Sam'in başının üzerinden bana yöneliyor ve ben bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Bu arada, telepatik olarak onu tersliyorum. Sam, amcasına bir kez bile bakmadan ve kalbimi kıran küçük bir sesle, "Geliyor musun?" diye soruyor.

"Elbette. Sen nereye ben oraya." Gözleri parlıyor ve bana kısa bir baş selamı veriyor. Shaw'un alt dudağı (sürpriz bir şekilde) hoşnutsuzlukla gergin görünüyor, ancak akıllıca sessiz kalmayı tercih ediyor. Artık soğumuş olan öğle yemeğıme dönüyorum. Yemeğın geri kalanı acı verici bir sessizlik içinde geçiyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

TCumartesi günkü etkinlik yerel bir çocuk hastanesi yararına düzenleniyor. Çocuk kuruluşları genellikle Titans'ın sahipleri olan Davis'lerin hayırseverlik çabalarından yararlananlar, ne yazık ki tek oğullarını kanserden kaybetmiş olmalarından kaynaklandığını düşünüyorum. Shaw bana çocukların ve oyuncuların yarışması için karnaval benzeri oyunlar düzenleneceğini, bu nedenle rahat giyinmemi söyledi. Sam ve ben mutfakta bekliyoruz, ben koyu renk tasarım kot pantolonum, siyah v yaka yün kazağım ve bir çift siyah babetimle - ne giyeceğimi bilmediğimde tercih ettiğim kıyafetim - ve Sam de güzel bir mavi düğme ve hakiler giyiyor.

Hazırlıklı olmadığım şey ise merdivenlerden inen manzara. Üzerinde ustalıkla yıpratılmış bir kot pantolon, mavi beyaz kareli düğmeli bir gömlek ve muhtemelen küçük bir servete mal olmasına rağmen yıpranmış ve kullanılmış gibi görünen İtalyan derisi bağcıklı botlar vardı. Cidden mi? Barneys vitrinindeki bir mankeni soymuş gibi görünüyor. Sakalını da kesmiş. Süper kısa ve düzgün. Kısacası görünüşü için benden daha fazla zaman harcamış gibi görünüyor. Bu çok zor değil; moda tutkunu değilim, genellikle klasiklere bağlı kalırım. Solgun gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözümü alamıyorum.

Güzel erkekler bana hiç çekici gelmemiştir. Sağlam yakışıklılık benim tercih ettiğim tarzdır. İşçi sınıfı kahramanları için her zaman özel bir fetişe sahip olmuştumdur. Ellerini nasıl kullanacağını bilen, eve terli ve biraz kirli gelen ve "Önce elimi yüzümü yıkayayım" gibi şeyler söyleyen erkekler için. Kocamın beyaz yakalı olması ironikti - bir psikiyatrist bu konuda bir gün geçirirdi ama konunun dışına çıkıyorum. Ve şimdi Shaw'un neden benim için bunu hiç yapmadığını hatırlıyorum. Eğer biraz daha az kaba olsaydı, kaşları sürekli çatık olmasaydı, çoğu kadından daha güzel olurdu.

O iri, gri gözler, göz kalemi sürmüş gibi görünecek kadar kalın ve siyah kirpiklerle çerçevelenmiş. Ya ince burnu ve şehvetli dudakları? Bu konuda söyleyebileceğim tek şey, güçlü bir çenesi ve keskin elmacık kemikleri olduğu için şanslı olduğu, yoksa bir Disney karakteri olurdu.

Öfkeyle bakıyor olmalıyım çünkü "Ne?" dedi.

"Saçını kestirsen ölmezsin." Hâlâ erkek topuzu şeklinde. Bu bana yarım kılıklı bir homurtu kazandırdı. Hijyenik olmayan sakal gitmiş, iğrenç kişilik gitmemiş. Üzerime hızlıca bir göz atıyor ve ağzı sızlıyor.

Eğer bu tavus kuşu kıyafetlerimi eleştirmeyi aklından bile geçiriyorsa.

"Hadi gidelim."

Arabada Sam'in arka koltukta izlemesi için bir video açtım. Shaw sessizliğini koruyor, gözleri önündeki yolda. Bir zamanlar olduğu gibi beni rahatsız etmiyor. Artık onun böyle olduğunu biliyorum.

"Sam'in katılmasını beklediğiniz bir şey var mı?

Resimler? Bilmem gereken bir şey var mı?"

Tamam, gevezelik ediyorum. Gergin olduğumda bunu yapma eğilimindeyim ve şimdi aklıma geldi ki, halkın içinde olacağız, büyük olasılıkla etrafımız gazetecilerle çevrili ve birileri beni tanıyabilir. Saçmalık. Çifte saçmalık. Shaw'ın gözleri arabanın zeminine sinirli bir şekilde vuran bacağıma kayıyor.

"Biz ayrılmadan önce teneke kutuya vurmadın mı?"

Büyüleyici. "Evet, yaptım."

"O zaman sorun ne? Gergin misin?"

Ne kadarını açıklayabilirim? Hiçbir fikrim yok. "Evet," diye cevap veriyorum, gerçeği söyleyerek. Detaylandırmamı bekliyormuş gibi bakıyor. Karanlıklar Prensi'nin, aldatıcı bir şekilde Beyaz Atlı Prens'e benzeyen bu temiz tıraşlı versiyonuyla zor zamanlar geçiriyorum.

Şu anda beni izliyor. Onun delici bakışları ve benim yıpranmış sinirlerim arasında çözülmeye başlıyorum. Göğsüm sıkışıyor. "Bana öyle bakmayı kes. Bu kabalık," diye çıkışıyorum ve kaşlarının alnına tırmanışını izliyorum. Sam'in dinlemediğinden emin olmak için geriye doğru bir bakış attıktan sonra, "Birinin beni tanımasından korkuyorum," diye fısıldıyorum.

"Ne olmuş yani?"

"Bu yüzden beni tanıyanlara kötü davranışlar ilham etme eğilimindeyim." Yüz ifadesi sertleşiyor. O güzel yüz hatlarıyla bile birden tehlikeli görünmeye başladı.

"Ne tür bir davranış?"

Derin bir iç çekiyorum ve oksijen alımımı azaltıyorum çünkü şu anda ihtiyacım olan son şey hiperventilasyon ve bunun gerçekleşme ihtimali gerçekten çok yüksek.

Bu konuda konuşmaktan nefret ediyorum, herhangi biriyle. Çok utanç verici. Birinin iki gün boyunca evimin önünde beklediğini ve çöpü dışarı çıkardığımda üzerime tükürdüğünü ona anlatmak istiyor muyum? Yerel marketimde üzerime portakal fırlatıldığı için aylarca sadece market alışverişi yapmak için bir saat uzağa gitmek zorunda kaldığımı açıklamak istiyor muyum? Hayır. Gerçekten istemiyorum.

"Bağırıp çağırıyor, küfrediyor, bazen itip kakıyor," diye mırıldanıyorum. Sessizlik devam edince, şans eseri ona doğru bir bakış atıyorum. İleriye bakıyor, çenesi kilitlenmiş, ağzı acımasız bir çizgiyle gerilmiş. Yolun geri kalanını sessizlik içinde, gergin bir atmosferde tamamlıyoruz. Sanırım kendi tabutuma son çiviye çakmış olabilirim. Muhtemelen yeğeninin etrafında böyle bir şey olabileceği için kızgın ve ben de onu suçlamıyorum. Arabayı park ediyor ve ben tam dışarı fırlayacakken bileğimden tutuyor.

"Artık bu konuda endişelenmene gerek yok."
Bu da ne demek şimdi? Ben daha sora ma dan
arabadan indi.

KAPALI ALAN UYGULAMA TESİSİNİN İÇİ, tüm saha karnaval temalı oyunlar ve yiyecek stantlarıyla kaplı. Takımda yer alan pek çok oyuncu, çoğu kalabalık aileleriyle birlikte antrenmana katılıyor. Kaçının küçük çocuğu olduğunu fark ettiğimde, okullar kapanana kadar hâlâ şehirde olmaları mantıklı geliyor. İçeri girer girmez Sam'in gözleri kocaman açılıyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Sam, neden amcanla birlikte dolaşmıyorsun, böylece seni takımdaki diğer oyuncularla tanıştırebilir?"

Bu soruya, Shaw'un onu kızdıracak bir şey yaptığımda ya da söylediğimde, ki bu sıklıkla oluyor, bana attığı kaşların karbon kopyası olan küçük bir çocuk kaşıyla cevap veriyor.

Shaw uzaklaşmaya başlar. "Gidelim, Sam."

Sam peşinden koşuyor, ayaklarını sürüklüyor, omuzları çökmüş. Onu ittiğim için kendimi kötü hissediyorum.

Sonraki bir saat yavaşça geçti. Gazeteci ve fotoğrafçılardan uzakta bir köşeye saklanıp Shaw ve Sam'i uzaktan izliyorum. Birbirleriyle pek konuşmuyorlar ama bu, taşındığımdan beri birlikte geçirdikleri zamandan daha fazla. Sanırım bu kutlanacak bir şey.

"Kimden saklanıyorsun?" Yan tarafa bakıyorum ve Ethan Vaughn'un kalabalığı şüpheyile taradığını görüyorum.

"Hiç kimse... Peki ya sen?" Bana verdiği bıkkın ifade yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor.

"Kısa boylu esmer, gür sesli. Bu tarafa doğru geldiğini görürseniz bana haber verin."

"Beni durmadan rahatsız ediyorsun ve şimdi de sana yardım etmemi mi bekliyorsun?" Hafifçe eğlenerek söylüyorum.

"Angelina nasıl bu arada?"

"Aşık oldum. Kupa kutuna bir kalp daha ekle." Bu yorum karşısında kaşları garip bir şekilde çatılıyor. Güzel gözleri benim izlediğim yolu takip ediyor, doğruca Sam'e gidiyor.

"Onun için iyi olacağını biliyordum," diyor, o çikolata gözleri zaferle parlıyor.

"Bu konuda ne biliyorsun ki?"

"Cal senden övgüyle bahsediyor. Sam'de harikalar yarattığını söylüyor." Ne dedi? "Kahretsin, devam et."

"Neyle gideceksin?" Ben daha tek kelime edemedi Vaughn kolunu boynuma doluyor ve bana daha da yaklaşıyor.

"Vaughn, eğer elini göğüs bölgemden çekmezsen, bütün parmaklarını tek tek kırarım," diyorum asi üçüncü sınıf öğrencilerime kullandığım ses tonuyla.

"Omzumun üzerinden bak ve gittiğinden emin ol," diye fısıldıyor. Gülümsemeye çalışarak omzunun üzerinden bakıyorum ve koca memeli esmerin başını eğmiş, somurtarak bize baktığını görüyorum. Arkasında, Shaw'ı bir an için görebiliyorum.

"Ne yapıyor... aaaaaahhhh." Vaughn, kulağını sıkıca kavramış kızgın bir dev tarafından benden uzaklaştırıldı.

"Ona zarar veriyorsun, kes şunu." Shaw bıraktı. Vaughn kiraz kırmızısı kulağına yeniden hayat vermekle meşgulken elini kaldırıp kulağını inceliyorum. "Hayatta kalacaksın."

"Kahretsin, Cal. Neyin var senin?" Vaughn kızgın görünüyor. Bunun Shaw için bile garip bir davranış olduğunu hissediyorum.

"Benim bir sorunum yok. Senin neyin var?" Shaw karşılık verir. Ethan gözlerini kıсар. Orada büyük bir şaşkınlık vardır.

"Sam nerede?" Birden endişelenerek sordum. Arkasını işaret edince Shaw'dan bir homurtu duyuyorum. Sam orada dikilmiş, kararsız ve garip görünüyordu. "Aferin sana kahraman." Etraflarından dolanarak Sam'in elini tutuyorum ve uzaklaşıyoruz.

"OH CRUD. Beni yine yendin," diyorum hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak. Sam o kadar yüksek sesle kıkırdıyor ki bir daha duymak için on oyun daha atmam gerekebilir. Son yarım saattir fasulye torbası fırlatma oyunu oynuyoruz.

"Oynayabilir miyim?"

Derin sesi duyunca Sam de ben de arkamızı döndük. Shaw'un hiç bu kadar rahatsız görüldüğünü görmemiştim.

Ellerini pantolonunun ön cebine sokmuş, oyun parkında yakar top takımına seçilecek son çocuk gibi dikiliyor. Sörf yaptığımız mutlu havayı bozmasına izin mi vermeliyim, yoksa onu geri çevirip ileride daha fazla soruna mı yol açmalıyım? Shaw'a uyarıcı bir bakış atarak, "Benim sıramı alabilirsin." diyorum. Sam'in yüzünde beliren endişeli ifadeyi kaçırmıyorum.

Kısa bir süre sonra heyecanı bir iki kademe azalmış olsa da Sam hala eğleniyor gibi görünüyor. Bir yanımin şaşırdığını inkâr edemem. Shaw'un bu kadar çaba göstermesini beklemiyordum. Belki de onun için hâlâ umut vardır-- gerçi oyunların en az yarısını kazanmayı başardı, yani jüri hâlâ kararını vermedi. Pislik. Umarım bu ikisi köşeyi dönmüştür.

Sam beni şaşırtarak, "Şimdi sıra sende," diyor. Shaw'a bakıyorum ve küstah herifin yüzündeki kendini beğenmiş ifade omurgamın dikleşmesine neden oluyor. Yani oynamak istiyor, öyle mi? Bana uyar. Şampiyonluk kazanan bir softbol takımında atıcı olduğumu söylemeli miyim? Bu küçük güzelliği kendime saklayacağım.

Onuncu oyunda Sam açıkça bana tezahürat yapıyor ve kahkahadan iki büklüm olmamak için kendimi zor tutuyorum. Shaw'ın kulaklarından duman çıkıyor. Super Bowl MVP'si bir kız tarafından gölgede bırakılmayı sevmiyor anlaşılan. İkimiz de kazandığımızdan değil; o bana yumuşak davranmayı bıraktıktan sonra bile başa baş gidiyor.

"Bir tane daha, yoksa işin bitti mi?" Alay ediyorum ve o soğuk gözlerin daralmasını izliyorum. "O öldürücü bakışlar bende işe yaramıyor, Calvin." Adını dudaklarımda duymak onun seğirmesine neden oluyor. Gülümsemek istiyor, bunu biliyorum ama yine de... hiçbir şey yok.

"Bir resim, Bay Shaw?" Döndüğümüzde devasa bir fotoğraf makinesiyle donanmış bir fotoğrafçının çekim yapmaya hazırlandığını görüyoruz.

Calvin, "Şimdi değil," diye cevap verir.

"Sadece kısa bir tane," diye ısrar ediyor fotoğrafçı ve fotoğraflarımızı çekmeye başlıyor. Calvin'in tüm vücudu kaskatı kesiliyor. İyi kısımları hariç yani.

"Takım tesislerinden ömür boyu men edilmek istemiyorsanız, son üç resmi silmenizi öneririm." Sesi ölümcül derecede sakın ve yüzü donuk bir maske. Bu onun oyun yüzü değil, yıllar boyunca onu izlediğim yüzlerce maçtan iyi tanıdığım bir yüz, bu yüz kötü niyetli. Fotoğrafçı bu ciddi tehdidi akıllıca algıladı. Yavaşça başını sallıyor ve dijital kamerasının ekranını taramaya başlıyor. Yaklaşarak bana ekrandaki son fotoğrafları gösteriyor. Görüntülerimizin olmadığını onayladıktan sonra ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Havalı mıyız?" diye sorar genç adam

Calvin'e. "İyiyiz."

Fotoğrafçı gider gitmez Calvin'e dönüyorum. "Bu da neydi şimdi?"

Bakışları havaya fırlattığı ve yakaladığı pufta kalıyor. "Fotoğrafı çektiğinde yüzündeki ifadeyi gördüm." Sonra onu bırakıyor ve bana bir kez daha bakmadan uzaklaşıyor.

Tüm bu aksiyon Sam ve beni acıktırdı. Yiyecek standlarına doğru ilerleyerek birkaç sosisli sandviç ve içecek bir şeyler almaya karar veriyoruz. Sonra yemek için alanın sakın bir tarafında boş bir piknik masası buluyoruz.

"Sizinle burada tanışmak ne güzel," diye dostça bir ses yükseliyor. Omzumun üzerinden baktığımda Justin Harper'ın bize doğru geldiğini görüyorum. Çarpık, kaygısız sırtışı benim de yüzümde bir gülümsemeye neden oluyor.

Yüzü de. Bize ulaştığında uzun bir bacağını bankın üzerinden geçirip üzerine oturuyor.

"Sam, bu Justin Harper, Titans'ın yeni geniş alıcısı. Justin, seni Sam McCabe ile tanıştırmak istiyorum, Calvin Shaw'ın yeğeni," diyorum, son birkaç kelimeye büyük vurgu yaparak.

"Memnun oldum Sam." Harper elini uzatıyor, Sam gülümseyerek elini sıkıyor ve Justin'in neşeli tavırlarından anında etkileniyor. Justin bana doğru eğilerek, "Sana bir sorum var," diye fısıldıyor. Tüm vücudum en kötüsüne hazırlanıyor. Biraz mahcup bir ifadeyle, "Arkadaşın bekâr mı?" diye soruyor.

Amber hakkında soru sorduğunu anlamam bir anımı alıyor. Bunun yol açtığı gülümseme neredeyse yüzümü ikiye ayırıyor. "Gamzeler-- peki ya ağladığın kız?"

Yüzünü sevimli bir kaş çatmayla buruşturuyor. "O zaten başka biriyle çıkıyor, lanet olsun."

"Bundan emin misin?"

Amber'ı kendimden daha çok seviyorum ama o daha kendisinin öğle yemeği olduğunu anlamadan Amber onu yutup tükürecek. En azından ona kendini kurtarması için bir fırsat vermem gerektiğini hissediyorum.

Kuvvetle başını sallıyor, açık kahverengi bakışlarında heves parlıyor.

"Bu senin cenazen" diye düşünüyorum, "Evet, o bekar" diye cevap versem de.

"Gidiyoruz," diye bağılıyor derin bir ses.

Justin gözlerini kısıyor ve ikimiz de o yöne doğru dönüyoruz; çevredeki diğer otuz küsur insanla birlikte. Birkaç metre ötede duran Calvin dikkatli bir kayıtsızlık ifadesiyle beni izliyor. Karşısında uzun boylu, gözlüklü ve elinde bir iPad tutan çekici bir kızıl var. Kadın onunla konuşmaya çalışıyor, yüz ifadesi kararlı ama adamın ona dikkat etmediği çok açık. Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş, vücudu

sıkıldığını gösteren bir dil. Tipik. Tanrı korusun, biz ölümlülerden biriyle muhatap olmak zorunda kalırsa.

"Gidiyoruz dedim."

Onun derdi ne böyle? Bir aşağılanma patlaması boynumu işaretliyor.

"Her zaman bu kadar eğlenceli midir?" Justin'in, banktan kalkıp Calvin'e doğru yürümeye başlayan Sam'den dolayı bunu gizli tuttuğunu söyleyebilirim.

"Özür dilerim Justin. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diyorum Sam'in peşinden giderken.

Gözleri Calvin ve benim aramda dolaşıyor. Genç Harper'ın yüzündeki sinsi ifade duraksamama neden oluyor. "Seni bir ara öğle yemeğine götürmeme ne dersin?" diye bağıyor, sahanın yarısının şahit olabileceği kadar yüksek bir sesle. Bu beni kelimenin tam anlamıyla durdurdu. Cevap vermekle kaçmak arasında kalıyorum ve B seçeneğini, yani kaçmayı seçiyorum. Calvin'in yanından hızla geçerek Sam'in elini tutuyorum ve eğitim alanının çıkışına doğru ilerliyorum.

Eve dönüş yolunda hepimiz sessizdik. Range Rover garaja park edildikten sonra Calvin bir daha görülmemek üzere evin içinde kayboluyor. Sonunda Sam ve kendim için pizza sipariş ettim. Sam de benim kadar yorgun görünüyor, bu yüzden yemekten sonra erkenden yukarı çıkıp yatmadan önce birlikte televizyon izliyoruz.

Zihnim günün olaylarıyla dolup taşıyor. Duştayken Ethan'ın sözleri bir anda aklıma geliyor. Calvin senden övgüyle bahsediyordu. Övmek mi? Evet, belki de deli gibi. Başıma vuran sıcak suyun verdiği tatlı his bile bu itirafın kulağa biraz olsun mantıklı gelmesini sağlayamıyor. Calvin'in benim hakkımda nötrden daha iyi bir şey söyleyebileceğine inanmak için hayal gücümü oldukça zorlamam gerekirdi.

Saat on bir civarında telefon çaldığında ve Amber'ın yüzü cep telefonu ekranında belirdiğinde, dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum. "Senin için çok heyecanlıyım.

Bu senin için çok heyecanlıyım.

harika şeyler. Bunu hissedebiliyorum." Büyük bir sabun markası için ulusal bir reklam filmi çekti ve onun adına daha fazla mutlu olamazdım. Muhteşem yüzü televizyonu olan her eve girecek.

"Meh, göreceğiz," diye cevap veriyor.

"Ne zaman bu kadar alaycı oldun?"

"Brad ve Angelina'nın boşanacağını öğrendiğimde."

Açık kapımda aniden uzun bir kas duvarı belirdi. Gerçekten mi? Adam çıplak. Tüm niyet ve amaçlar için, adam çıplak. Erkeklerden sonsuza dek uzak durmaya yemin ettiğimi bir kez daha kayda geçireceğim ama yine de gözlerimi ondan ayırmam mümkün değil. Vücuduna hayranlıkla bakarken ağzım kupkuru oluyor ve sıcaklık ensemden geziniyor. Bunu basit biyolojiye, kadın ve canlı olduğum gerçeğine bağlıyorum. Bakıyor, o inatçı soğuk gözleri yemekle meşgul olduğu kâsenin üzerinden bana sabitlenmiş.

"Amber, seni sonra ararım. Kapımı karartan bir adam var." Cevap veremeden telefonu kapattım.

Utanç verici derecede eski ve yırtık bir çift boxer külottan başka bir şey giymeden kapı çerçevesine yaslanıyor. O trapezius kasları, benim kendi kişisel kriptonit markam, tam teşhirde. Yemin ederim her şeyi görebiliyorum. Tanrım, bacaklarının arasındaki o şeyle nasıl yürüyor ki?

Çok belli etmeden yatakta doğruluyorum ve çarşafı yavaşça uyuduğum beyaz atletin üzerine çekiyorum. Buradaki Bay Alçakgönüllünün aksine, göğüslerimin tamamen ortada olmasını önemsiyorum. Siyah, erkeksi bir kaşın hafifçe kalkması bana bunu fark ettiğini ve eğlenceli bulunduğunu söylüyor.

"En azından makarnayı ısıttın mı?"

"Hayır."

"İsteseydin senin için yapardım."

Omuz silkme. İşte bu, tek omuz silkme. Gözlerim belinin altına odaklanıyor. Teknik olarak, benim için göz hizasında, yani bu da var. Ve eğer bacaklarının arasındaki kütüğün neredeyse gözlerimin içine girmesiyle ilgili bir sorunu yoksa, o zaman

Neden görmemiş gibi davranmak zorundayım? Bir yabancının, benim önümde utanmazca, neredeyse tamamen çıplak olması beni çok rahatsız ediyor. Ağzımı bir saniye daha kapalı tutamam.

"Yeni pamuğa karşı alerjiniz var mı?"

"Hayır."

"O zaman neden sert bir rüzgâr eserse parçalanmayacak bir iç çamaşırı giyemiyorsun?" Tanrım, yine mi "esmek" kelimesini kullandım? İçim sızlıyor. Yemeğini yavaşça çiğniyor ve yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmayan bakışlarını dikmeye devam ediyor. Yarım asır sonra, bu ani ziyaret için hâlâ bir açıklama bekliyorum.

"İç çamaşırlarıma mı bakıyordun?" İşte yine sorgusuz sualsiz gidiyor.

"Calvin."

"Hmm."

"Ne istiyorsun?"

"Yarın mobilya alışverişine gidiyorum." "Tebrikler."

"Sen geliyor ile Ben." Ayakta uzakta gelen kapı çerçevesinden, gitmek için döner. "Sam de."

ONUNCU BÖLÜM

"[bu parçaya bayıldınız, değil mi?"

Hayır, bence köpek bokuna benziyor ama kimse bana sormuyor. Tavus kuşunun işe aldığı otuzlu yaşlarının başında, yüzünde sürekli bir gülümseme olan çekici bir kadın olan dekorasyon danışmanı, danışmanlık işini pek de iyi yapıyor gibi görünmüyor. 'Tavus kuşu' diyorum çünkü bugün üzerinde şık tasarımcı kıyafetlerinden biri daha var. Siyah kaşmir bir kapüşonlu sweatshirt, tasarımcı elinden çıkma kot pantolon ve bu gezegendeki hiçbir motorcunun alamayacağı motorcu çizmeleri.

Ağır, koyu renkli ahşap sehpaye, yüzünde gördüğüm en küçümseyici ifadeyle bakıyor. Ona göre, muhtemelen ilgisizlik gibi görünüyor.

"Beğenmedin mi?" diye soruyor kırılgan, gergin bir gülümsemeyle. Tekrar kolunu okşuyor, muhtemelen bugün onuncu kez; sekizde saymayı bıraktım. Adam ona ters ters bakıyor ve kadın bakışını kaçırıyor. Her seferinde kıs kıs gülme isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. Ya tanıdığım en inanılmaz aptal kadın ya da tartışmasız en kurnaz.

Boğazımı temizleme sesimi duyan Calvin bana doğru uzun, ağır göz kapaklarıyla dolu bir bakış atıyor. Sonra gözleri, gözlerinde ciddi bir özlemle ona bakmamak için elinden geleni yapan kadına geri dönüyor. Bunu nasıl yapıyor? İzin verin açıklayayım, gözlerini zorla açarak

Açık. Üç dakikadır göz kırptığını görmedim ve bu rahatsız edici, düpedüz ürkütücü aslında. Dediğim gibi, bana uzun uzun baktıktan sonra ona dönüp "Hayır" dedi.

Günün büyük bir kısmı böyle geçti. Şu anda gözleri ve ağzı düz çizgilerle çizilmiş ve silah doğrultulmuş bir Emoji'yim - ve su tabancasından bahsetmiyorum. Dördüncü mağazadan da elimizde hiçbir şey olmadan çıkarken sabrım tükeniyor, Sam sıkılmış ve sinirli görünüyor ve kimse huysuz bir sekiz yaşındaki çocukla alışveriş yapmak istemiyor.

"Calvin, yakında bir şey almazsan gidiyoruz," diye tıslıyorum dekoratörünün duyamayacağı şekilde. "Onu nereden buldun bu arada?"

"Barry." Boş bakışlarım devam etmesini sağladı. "Menajerim."

"Her neyse - Sam ve ben bir şeyler atıştırmaya gidiyoruz." Bir an için yüzünde endişeye benzer bir şey belirliyor... aslında tam olarak endişeye benziyor. "Bir şey almadığın zaman köşedeki Pain Quotidien'de buluşalım. Tanrı aşkına, Patriots'la oynamıyorsun, bunu zorlaştırmayı bırak."

Son kısım bana en iğrenç bakışını kazandırdı. Omzunun üzerinden bakıyor ve ben de bunu gitmem için bir işaret olarak algılıyorum.

"Madison, işimiz bitti. Kız arkadaşım ve yeğenim acıktı."

Ve adımlarım cırtlak bir şekilde durdu. Kız arkadaşın mı? Kız arkadaş mı? Bu ne lan?

Madison, Manolo Blahniks'lerinden şok olmuş gibi görünüyor. Bu yeni bilgiyle donanmış gözleri beni çok daha ayrıntılı bir şekilde inceliyor. Yüzündeki şaşkın ifade beni eksik bulduğunu gösteriyor.

Onu suçlamıyorum. Tarafsız bir bakış açısıyla, gülünç derecede yetenekli bir profesyonel sporcu olmasaydı bile, süper model yakışıklılığı onu benden tamamen farklı bir lige, hatta belki de farklı bir güneş sistemine yerleştiriyor. Ve bu çok açık gerçek beni zerre kadar rahatsız etmiyor.

Hiçbir zaman o ligde olmak istemedim. Kim neden istesin ki? Radarın altında uçmayı severim. Hiçbir zaman ünlü olmak ya da gezegendeki bir çift gözü olan her kadının arzuladığı bir erkeği sevmek gibi bir arzum olmadı. Hayır, teşekkürler. Yani Matt çekiciydi ve çekici, şakacı kişiliği onu daha da çekici kılıyordu ama bu kalibrenin yakınında bile değildi ve bu benim için sorun değildi.

Yüzümde muhtemelen şimdiye kadarki en şaşkın ifadeyle Calvin'e dönüyorum ve karşılığında aldığım tek şey gözlerini hafifçe kısmak oluyor, ki bunun -bunu bilmem tuhaf- onunla çelişmemek anlamına geldiğini biliyorum. Madison'ın cevap vermesini beklemiyor. Güneş gözlüklerini taktı ve kapıdan çıktık.

Köşedeki kafe brunch servisi yapıyor. Hızla yemek yiyoruz. Yanınızda şehrin en ünlü sporcularından biri oturuyorsa, sanki buna hakları varmış gibi imza almak için masayı dolduran uzun bir insan kuyruğuna güvenebilirsiniz.

Fotoğraflar çekildi. Eller sıkılır. Shaw'un kapıdan her çıkışında nelere katlanmak zorunda kaldığını yeni yeni anlamaya başlıyorum ve içimi bir acıma duygusu kaplıyor. Arada bir meraklı bakışlarla karşılaşıyorum ama kimse kim olduğumu soracak kadar ileri gitmiyor. Ispanaklı yumurta beyazı omletinden ancak birkaç ısırık alacak vakti olmasına rağmen Calvin şikayet etmeden her birini imzalıyor. Hakkını vermeliyim ki otuzuncuya geldiğimde ben de huzursuzlanmaya başlamıştım.

Sam ikinci çikolatalı kruvasanını yemekle meşgul. Tüm bu süre boyunca gözleri amcasının üzerindeydi. Yüzündeki hayranlık dolu, tapınma dolu ifade kalbimin acıyla sıkışmasına neden oluyor. Keşke Calvin de görebilseydi. Calvin'in çocuklardan hoşlanmadığı çok açık. Bu henüz çözemediğim bir bilmece çünkü tüm huysuzluğuna rağmen Calvin temelde iyi bir insan. Bu onun için bile karakter dışı görünüyor.

Sam yemeğini bitirir bitirmez gitmeye hazırlanıyoruz. Tam kapıdan çıkmak üzereyken bir adam imza almak için Calvin'e yaklaşıyor. Konuşmakta zorlanıyor, Calvin'e imzalaması için bir peçete uzatırken elleri titriyor. Bu adamın nesi var, derdi ne bilmiyorum. Ama her neyse, önemsiz değiller. Ya Calvin? Bu adama gösterdiği sabır ve içten sıcaklık... Evet, bu şimdiye kadar tanık olduğum en şaşırtıcı şey.

İki adamın sessizce futbol stratejisini tartışmasını dinlerken, kalbim göğsümün içinde genişlemeye başlıyor, ta ki dayanamayacağım bir acıya dönüşene kadar. İçimde bir şeyler çatırdayarak açılıyor ve gözlerimden süzülen yaşların yüzümden aşağı yuvarlanmaması için var gücümle mücadele etmem gerekiyor.

O ana kadar, Sam'in hatırı için Calvin'e tahammül etmekte çok iyi bir iş çıkarıyordum. Ondan hoşlanmamamın verdiği bir rahatlık vardı. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama kendi yargılarıma güvenememek beni gerçekten mahvetti. Ve şimdi bu adam hakkında inandığım her şeyi de yeniden değerlendirmek zorundayım.

Biz çıkarken Sam küçük elini benimkine koyuyor. Diğer tarafımda Calvin'in gözlerinin kafatasımda bir delik açtığını hissedebiliyorum. Nemi olabildiğince çabuk temizliyorum.

"Sorun nedir?" Calvin sorar. Tercih ettiği huysuz ses tonunda teselli edici hiçbir şey yok.

"Hiçbir şey," diye geveliyorum. Sam ne yaptığımı açıkça görebiliyor ve sırrımı saklıyor. "Neden hiç mobilyan yok?" Dikkatini dağıtmak umuduyla soruyorum.

"O aldı."

"İki yıldır mobilyasız mısınız?"

"Üç," diye düzeltiyor. Kalabalıktan omuzları ve başıyla önde yürüyor ve yanından geçtiği her kadının ve bazı erkeklerin daha iyi görebilmek için başlarını çevirmelerini izliyorum. Bekleyen Town car'a dönerken, bütün bir şehir bloğunu kaplayan bir Restoration Hardware'in önünden geçiyoruz.

Calvin içeri girdi ve bana doğru bakmadan, "İhtiyacımız olanı seç" dedi.

Biz mi? Neye ihtiyacımız var? Tam on dakika boyunca nasıl tepki vereceğimi bilemeden öylece durdum. Bakışlarım görmezden geliniyor. Gözleri cep telefonuna takılı kalırken, doğruca çift kişilik kaz tüyü koltuğa yöneliyor ve koca gövdesini oturtuyor.

"Calvin?" Hiçbir şey. Mesajlaşmaya devam ediyor. "Calvin, ne sevdiğini bilmiyorum," diyorum daha sert bir şekilde. Kafasını kaldırmadan, "Ne istersen sipariş et," diyor, "bir de bunlardan," diye ekliyor oturduğu sandalyeyi işaret ederken. Nutkum tutuldu. Ama yine de bunu bana çok yapıyor.

Eve vardığımızda Sam yeni inşa ettiği Lego köyü üzerinde çalışmak için oyun odasına kayboluyor, Calvin ise spor salonuna gidiyor. Ailemin evine uğramayı düşünüyorum ama gitmeden önce bugün olanlarla yüzleşmem gerektiğini biliyorum. Bunu aklımda tutarak, bana kız arkadaşım diyen adamı aramaya gidiyorum. Düşüncesi bile beni hiperventilasyonun eşiğine getirdi.

Spor salonunda, onu TRX egzersizinin ortasında buldum. Yaklaştıkça, giydiği tek şeyin uzun, bol bir şort olduğu daha da netleşiyor. O lanet kaslar gözlerim için bir işaret fişeği gibiydi.

Gözler yukarı. Gözler yukarı lanet olsun! Beni yakaladı mı? Tabii ki yakaladı.

Önünde durmuş, sabırla bir dizi biseps kıvrma hareketini bitirmesini bekliyorum. Vücudundan ter damlıyor, kasları kemikten ve sinüsten belirgin bir şekilde kabarıyor. Gözlerimi nereye dikeceğimi bilemiyorum çünkü baktığım her yerde tehlike var. Sonunda kendi tırnaklarımda karar kılıyorum.

Her normal, kibar insanın yapacağı gibi yaptığı şeyi durduruyor mu? Bunun cevabı kesin bir hayır. Bir dakika geçer, iki, üç-- beşinci dakikaya kadar dinler

Bir set daha homurdanırken sinirlerim tepeme çıkıyor. Derin bir nefes alarak, en çılgın kabuslarımda bile yapmam gerekeceğini düşünmediğim bir konuşmaya atlıyorum.

"Konuşmamız gerek." Keskin bakışları benimkilere kayıyor ama yine de hiçbir şey söylemiyor. Güçlü ve sessiz tipleri her kız gibi ben de severim ama cidden mi? "Ne dediğimi duydun mu?"

"Evet."

"Şunu bir dakika keser misin lütfen?"

Kendini yukarı çekip ayağa kalkar ve bir elini kalça kemiğinin üzerine koyar. Bunun istenmeyen sonucu olarak şortunun bel bandı aşağı doğru itilir ve... yine iç çamaşırı yoktur. Diğer elindeki havluyla göğsünü silerek, "Konuş." diyor.

Çok çekici. "Neden bana... umm... kız arkadaşım diyorsun?" Bu kelimeye neredeyse boğuluyordum.

"Bana dokunuyordu."

Ne? Afalladım, tamamen afalladım. Sonra burada gizli bir anlam olmalı diye düşünüyorum ve bulamadığım bir şeyi aramak için fazladan birkaç dakika harcıyorum. "Mikrop fobin mi var?"

"Hayır."

"Bilmem gereken başka bir rahatsızlığınız mı var?" Buna yanıt olarak, onun imzası olan kötü kaşlarını üç katına çıkarıyorum. "O zaman dokunulmaktan bu kadar nefret etmenizin sebebi nedir?"

"Bundan hoşlanmadım."

"Sen. Yapma. Sevmiyorsun. Sevmiyorsun. Yani sonuçlarını düşünmeden kız arkadaşın olduğumu tüm dünyaya ilan mı ediyorsun, çünkü bunun kısa sürede magazin basınına yansıtacağını garanti edebilirim?"

"Ne gibi sonuçlar?"

Çıldırılmış bir sırtlan gibi gülmeme ramak kaldı. Yüzü tamamen rahat, sanki Downtown Abbey dizisinin finalini tartışıyormuşuz da hayatımdan geriye kalan azıcık şeyin tamamen yok olmasını konuşmuyormuşuz gibi.

"Ne sonuçları? Ne sonuçları?" Her şeyi bir aptal gibi tekrarlayıp durduğumun tamamen farkındayım ama inançsızlığa gömülmüş durumdayım. Gerçekten bu kadar benmerkezci olabilir mi?

"Kendini tekrar edip duruyorsun."

"Sana benim için nasıl bir şey olduğunu söyledim! Dikkat çekmemeye çalışıyorum. İhtiyacım olan son şey dikkatleri üzerime çekmek, ne olursa olsun."

"İnsanlar senin benim kız arkadaşım olduğunu düşünürse bu bir daha asla olmayacak."

Bu gülünç derecede kibirli ifadeyi görmezden geliyorum ve tam gaz ilerliyorum. "Yaşadığım sürece asla ama asla başka bir gazetede yer almak istemiyorum. Şimdi de benden ülkenin en büyük spor yıldızının sahte kız arkadaşını oynamamı istiyorsun. Bunun bana nasıl yardımı olacak? Bu nasıl radarın dışında kalmak oluyor?"

Bunu konuşurken bile panik atak geçiriyorum. Nefes al, nefes ver, nefes al.

Yüzünü buruşturuyor, başını iki yana sallıyor ve "İkinci en büyük" diyor. Bu saçma konuşmayı rüyamda görmediğimden emin olmak için gözlerimi tekrar tekrar kırıştırıyorum. Bir an için, bir numaranın kim olduğunu düşündüğünü düşünmeye dalıyorum. "Neden böyle nefes alıyorsun?"

Hayır, uyandım. Bu bok gerçek.

"Söylediğim tek bir kelimeyi bile duydun mu?" "Sonsuza kadar saklanamazsın."

Yüzündeki kendini beğenmiş ifade mi yoksa sahip olduğum her meşru endişeyi önemsiz bir saçmalıklmış gibi görmezden gelmesi mi beni daha çok sinirlendiriyor bilmiyorum.

"Teşekkürler Dr. Phil, ama ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum, sonsuza dek saklanmayı. Peki ya bunun size nasıl zarar verebileceği? Bu nasıl bir halkla ilişkiler kabusuna dönüşebilir. Bir saadet zinciri beyninin dul eşiyle çıkmak, saçmalık olsun ya da olmasın, seni hayranlarına ya da Davis ailesine sevdirmeyecek. Kontratın yakında sona eriyor. Bu durum tekrar sözleşme imzalama

şansını azaltabilir."

"Camilla--" Dudaklarından dökülen ismim beni kendime getirdi. Telaffuz edişinde ciddi bir bıkkınlık var, sanki bir açıklama yapmak zorunda olduğuna inanamıyormuş gibi. "Başkalarının ne düşündüğü umurunda gibi mi görünüyor?" Sorun da bu zaten. Gerçekten umursamıyor. "Her şey yoluna girecek."

"Kimin için?"

"İkimiz için de."

Ben zorluyorum. "Kulağa harika geliyor. Ama tekrar söylüyorum, HAYIR. Bunu düzeltsen iyi olur."

"Bir ilişki istemiyorum ve bir ilişki içinde olmamanın sıkıntısını yaşamak istemiyorum. Artık bana dokunulmayacak ve insanlar seninle uğraşmayacak. Bu kadar basit. Bunu olduğundan daha fazla büyütme."

Kibir.

"Eminim bu köpek ve midilli gösterisinin bir parçası olmak isteyecek birçok kadınla çıkmışsındır. Onlardan birine yaptır." Uzun bir duraklama oldu ve sonunda bir puan kazanmış olabileceğimi düşünerek bir anlığına rahatlardım. Düşünüyor gibi görünüyor.

"Hayır."

Rahatlama silindi. Orada öylece durmuş, inatçılığına hayret ediyordum. Bu yüzden ellerimin saç diplerime gitmesi ve çekiştirmeye başlaması şaşırtıcı değil. Bir tuğla duvarı ikna etmeye çalışmak gibi bir şey bu, insanı çıldırtmaya yetiyor. Sanki ben hala orada dikilip ona bakmıyormuşum gibi, o asılı karın kramplarını iki kez yapmaya başlıyor. Yukarı aşağı, yukarı aşağı, dizleri hızla pompalanıyor. Üzerinde çamaşır yıkayabileceğim bir çamaşır tahtasıyla bir anlığına dikkatim dağılıyor.

"Başka bir şey var mı?" diye homurdanıyor. Ellerimi havaya kaldırıp kapıdan çıkıyorum çünkü başka ne söyleyebilirim ki?

Otuz dakikalık bir duştan sonra, ki bu sürenin büyük bir kısmını başımı akıntının altında tutarak, dik kafalı bir adamla yaptığım konuşmadan sonra başımda oluşan gerginliği yatıştırmaya çalışarak geçirdim, kendimi biraz daha sakin hissediyorum. Bununla birlikte

Yeni bulduğum huzur ve sakinlik hissiyle banyomdan çıktım ve her şey cehenneme döndü.

"Jeeeeezuuuz!" Çığlık çığığa bağıyorum. "Yatak odamda ne halt ediyorsun?!" Hiç utanmadan yatağımın ucuna oturmuş, bacaklarını iki yana açmış -belli ki taşaklarını yerleştirmek için- dirseklerinin üzerinde, sözde iç çamaşırıyla yatıyordu. İnanılmazlık kaşlarımı başımın tepesine doğru kaldırıyor.

Göz kırpmayan gri bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı kayıyor. "Ya sana ödeme yaparsam?"

Orada öylece dikilip söylediklerini anlamaya çalışıyorum, ta ki öfkem kritik seviyeye ulaşp beni ele geçirene kadar. "Bana neden buraya girmeye hakkın olduğunu düşündüğünü açıkla?" Sıkılmış dişlerimin arasından sıkıyorum.

"Kapı açıktı."

"Sam için! Bana ihtiyacı olursa diye."

"Sana ihtiyacım var." Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu söylediğine o da benim kadar şaşırmış. "Bir ilişkiyi benden daha az isteyen tek kişi sensin."

Bir insan aşırı öfke yüzünden gerçekten dilsiz kalabilir mi? Merak ediyorum, çünkü ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyor. On dakika sonra, burun deliklerim alevlenmiş, yüzüm kızarmış bir halde, "Defol" diyorum.

"Neden?"

Ciddi olamaz. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır, gerçekten ödeyeceğim. Dalga geçmiyorum."

"Parayla ilgili değil! Gerçi bu da tamamen saçmalık. Ben çıplakken mahremiyetime girmenden bahsediyorum! Sınırlar! Hiç duydun mu?"

"Çıplak değilsin. Havlu giyiyorsun."

"Calvin, eğer şu an yatağımdan kalkıp gitmezsen kafana bir şey fırlatacağım." Bir saniye sonra gözlerim ulaşabileceğim bir nesne arıyor. Sahip olduğu iki beyin hücrelerini kullanarak yatağımdan kalkıyor ve kapıya doğru ilerleyerek kapının hemen dışında duruyor.

"Bunu bir düşünün. Üç ay dolduğunda ne yapacaksınız? Vergilerden sonra, o yüz bin dolar çok uzun sürmez." Bu saçmalıkta o kadar çok yanlış var ki, onu düzeltmek çok fazla zamanımı alacak. "Senin bir gelirin yok. Ya başka bir iş bulamazsan?"

Kapıya doğru yürüyüp, "Güven oyu için teşekkürler, Şampiyon." diyorum. Kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim. Çünkü ben uyurken içeri gireceğini hiç sanmıyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Tertesi sabah ben kahvaltı hazırlamakla meşgulken, dirseklerimi yumurtalara batırmışken, o gürleyerek mutfaga girdi. İşte adımlarının gücü ve etrafını saran amaç enerjisi. Kısacası, iş yapmak istiyor ve bunu bilmemi istiyor. Durmak bilmeyen bakışları saçlarımı kıvrırcıklaştırıyor ve ben sıcak bir ütüyle bile saçlarımın kıvrılmasını sağlayamıyorum. Yapabileceğim tek mantıklı şey çırpılmış yumurtaları karıştırmaya devam etmek ve o yokmuş gibi davranmak.

"Ne kadar sürecek?"

Ona bakmaya cesaret edemiyorum. Onun yerine Sam'in tabağına biraz yumurta koyuyorum. "Çilekli mi üzümlü mü?" Tezgâhta oturan Sam'e soruyorum.

"Çilekli," diye yavaşça cevap veriyor Sam çünkü dikkati tamamen Calvin'de, onun da dikkati tamamen bende. Jöleyi Sam'in tam tahıllı tostunun üzerine olabildiğince yavaş sürüyorum.

"Biraz yumurta alacağım," diye hevesle anons ediyor tepemde beliren iri adam.

Yukarı baktığımda gördüğüm şey hiç hoşuma gitmedi. Ona şampiyonluklar falan kazandıran oyun suratını takınmış.

Derin bir nefes vererek bir tabak alıyorum, çırpılmış yumurtanın geri kalanını üzerine koyuyorum ve birkaç dilim kızarmış ekmek ekliyorum. O da

Yemeğini yerken bile bana gözlerini dikip boyun eğdirmeye çalışmaktan henüz vazgeçmedi.

"Sam, neden gidip dişlerini fırçalamıyorsun, amcanla konuştuktan sonra seninle oyun odasında buluşuruz." Sam'e ikinci kez sorulmasına gerek yok. Ben daha cümlemi bitiremeden merdivenleri çıktı.

Cal'ın irade gücünün saldırısına karşı kendimi hazırlıyorum. Bugünkü sloganım bükülmek değil. Ben büyük D ile kararlıyım. "Tamam. Elinden geleni yap ki ben de hayır diyebileyim ve bu hiç olmamış gibi işimize devam edebilelim."

"Fiyatını söyle."

"Fiyatım yok."

"Herkesin bir tane var, tatlım."

Tatlım mı? "Endişelenmeye başlıyorum. Bunama böyle bir şey mi yoksa sıradan bir aptallık mı? Sen muhteşem, ünlü bir profesyonel sporcusun. Ön kapıdan çık ve önünden geçen ilk kadından bunu yapmasını iste - ya da erkek, kuyruğunu ne gıdıklarsa. Ama bu ben olmayacağım."

"Sence ben muhteşem miyim?"

Ne? Ne? Buradan nereye gideceğim? Buraya nasıl geldim ki? Ama cevap vermem için zaman verilmedi. Hayır. Yüzümdeki ifadeyi gördüğünde yavaşlamadı bile - eşit miktarda öfke ve hayal kırıklığı.

"Bak, şu kapıdan her çıktığımda tacize uğramamak için güvenilebileceğim birine ihtiyacım var." Ellerini eşofmanının içine gömdü, büyük omuzlarını silkti ve yanağının içini ısırdı. "Sana ihtiyacım var." Bu kelimeleri ikinci kez kullanıyor, belli ki ilki sürçmesi değildi.

Paradan bir kez daha söz etseydi reddetmek çok kolay olurdu, çok kolay. Ama onun orada koca bir yığın gibi durması, sıkıntılı görünmesi ve benden yardım istemesi soğuk, ölü kalbimi canlandırdı. Çatlağı duyabiliyorum. Kırılmaya başlıyorum.

"Bu bir evet mi? Dudakların hareket ediyor ama hiçbir şey çıkmıyor." Tıngırtı geri geldi.

Bir bakışla birini öldürebilir misin? "Şeytani ana planınız tam olarak nedir?" Tam bir iğneleyici alaycılıkla söylüyorum.

"Gittiğim her yere benimle geliyorsun ve kız arkadaşımış gibi davranıyorsun."

"Ve ben?"

"Para ve koruma."

"Cosa Nostra'ya katıldığınızı bilmiyordum."

Gözleri kısılıyor ve sihirli bir şekilde her zamanki kibirli haline geri dönüyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ben de blöfünü gördüm. Bu onu düzeltecektir. "Sana pahalıya patlayacak. Yüksek lisansa geri dönmek ve çocuk gelişimi alanında yüksek lisans yapmak istiyorum. Üç yılın parasını sen ödeyebilirsin."

"Tamamdır." Gözünü bile kırpmadı. Kızarmadı. Hiçbir tereddüt yok.

"Bunu biraz fazla hızlı söyledin. Ne tür bir paradan bahsettiğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

"Yaklaşık üç yüz bin mi?"

Onun sözleriyle omurgamda oluşan heyecan gerçekten bana yakışmıyor, utanç verici bir şekilde. Hemen, zavallı ben onun için bir adım atıyor...

Elli dolardan az paran varken sana yüz bin dolar ödedi ve güzel bir odaya yerleştirdi. Yemeğini ödedi ve arabasını kullanmana izin verdi. Senden kibarca rica etti.

Standartlarım resmen dibe vurdu.

"Lütfen," diyor alçak ve sessiz bir sesle. Yumuşakça söylenen o tek kelime benim Aşil topuğum. Benim felaketim. Yüzündeki savunmasız beklentiye bir kez bakmak kararlılığımı öldürüyor, çatlak tamamen açılıyor.

"Bana ödeme yapmak zorunda değilsin," diye inledim. "Parayı al.

Ben sana ödemek istiyorum."

"Vekaleten dolandırıcı olarak zaten parlak bir şöhretim var, isminin altına 'ücretli eskort' eklememeyi tercih ederim.

İyi. Bir süreliğine senin yöntemini deneyeceğiz. Kim bilir, belki de haklısındır. Ama eğer işler kötü gitmeye başlarsa, bunu düzeltmeni bekliyorum."

"Sana söz veriyorum. Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

Sessizliğin içinde başımı kaldırıyorum ve yüz ifadesinin garip bir şekilde ciddi olduğunu görüyorum. İçimde uğursuz bir önsezi belirliyor. Ancak, ona az önce söz verdim - elimde kalan tek değerli şey - ve sözümü tutmaya niyetliyim. Kıyamet günü geri sayımı başlasın.

"O senin erkek arkadaşın mı?" diye bağılıyor annem.

"Sessiz olun. Henüz Sam'e açıklamadım.

Sam hâlâ içeride kedin Dozer'ı okşuyor ve Phineas and Ferb'ün tekrarını izliyor. Ya da eskiden benim olan ama şimdi annemin olan kedi. O iğrenç yaratık bana bir bakış attı, kuyruğunu kıstırdı ve Sam'in kucağına oturdu, Sam'in yüzünde kocaman bir sırıtma belirdi.

"Ama o bir Titan," diye bağılıyor sevgili babam. Evet, bağılıyor. Kocamın zimmetine milyonlarca dolar geçirdiğini açıkladığımda neredeyse gıkını bile çıkarmayan adam, diğer takımında oynadığı için hayali bir erkek arkadaşına bağırmak üzere. Başını sallayarak, inanmayan bakışlarını açık hava ızgarasındaki hamburgerleri çevirecek kadar uzun süre benden ayırıyor. Şimdi bir önlük giydiğini fark ediyorum. Üzerinde alev alev yanan kırmızı harflerle 'Bay Ateşli Şey' yazıyor.

"Sahte olduğunu söyledim. Biz çıkmıyoruz. O benim sevgili değil.

erkek arkadaş." Artık ben de neredeyse

bağııyorum. "O bir fugazi mi?"

Aman Tanrım. "Evet, baba."

"Bunu neden yaptın? Sahte bir erkek arkadaş mı? Bir insan neden sahte bir erkek arkadaş ister ki?" diye yine annemin sözünü kesiyor.

İsa, Meryem ve Yusuf. "Kimse sahte bir erkek arkadaş istemez ve ben hiçbir şey yapmadım anne." Annemi bu konuda ikna etmeye çalışmak zor olacak. "Dinlemedin mi? Bunların hepsi Calvin'in fikriydi... ama planın bir değeri var."

Her ne kadar Calvin'i otobüsün altına atmak istesem de bunu yapmayacağım. Yolda düşündüm, düşündüm ve hala çok az ödül için çok fazla risk olduğuna inansam bile, yani benim için, itiraf etmeliyim ki o benden çok daha fazla medya anlayışına sahip. Hayatının büyük bölümünde halkın gözü önünde oldu. Bu tür şeyleri biliyor olmalı, değil mi? Belki bu saçmalık imajımı biraz temizleyebilir. Başka bir deyişle, bunu söylediğime inanamıyorum, daha iyi bildiği için ona güveniyorum. Güvenmek. Evet, bu kelimeyi erkek cinsiyetinden biriyle aynı cümlede kullanıyorum. Bu şok edici bir olay. Ancak, güvendiğim cinsiyet değil, adam.

"İş yerindekilere söyleyebilir miyim?" diye sorma cüretini gösterdi babam.

"Yapmamanızı tercih ederim. Reklamını yapmıyoruz. Sadece ortaya çıkma ihtimaline karşı bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Arkadaşlarımıza ne diyeceğiz?" Annem gerçekten ne yapacağını şaşırmış durumda. Onu bu duruma soktuğum, kişisel dramıma daha fazla dahil ettiğim için neredeyse kendimi kötü hissediyorum. "Ben çok kötü bir yalancıyım."

"Biliyorum anne. Eğer sorarlarsa... onlara sadece... yeğenine evde eğitim verdiğimi ve hala birbirimizi tanımaya çalıştığımızı söyle. Ciddi bir şey değil."

"Sahte bir erkek arkadaş," diye homurdanıyor, eve girerken omuzları çöküyor. "Bu dünya ne hale geldi?"

Annem küçük bir ulusu doyuracak kadar yemek artığı paketlediğinde ve Sam'i ısrarlı sarılışından kopardığımda, eve dokuz civarında varmıştık. Gecenin en güzel kısmı, annemin süslü kapuçino makinesinin tıkanması ve babamın onu söküp tamir etmeye karar vermesiydi. Sam omzunun yanında durmuş, sanki bir şey yapıyormuş gibi izliyordu.

gördüğü en havalı şey olduğunu söyledi. Eğer isterse bu çocuğun mühendis olarak parlak bir geleceği olacağı kesin.

Yukon'u park eder etmez Sam yatmaya hazırlanmak için yola koyuldu. Mutfaktayım, artan yemekleri kaldırıyorum, o sırada tezgâha vuran bir ses kafamı kaldırmama neden oluyor. Calvin taburelerden birinde oturuyor, bakışlarının ağırlığı üzerimde. O kadar iri ve heybetli ki, devasa adanın normal boyutlarda görünmesini sağlıyor.

"Yemek yedin mi?" Çekinerek sordum. Bu adamla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Huysuz Shrek'le mi yoksa beni ağlatan imza dağıtan adamla mı konuşacağımı bilmiyorum. Bu an da farklı değil. Başını yavaşça sallıyor. "Köfte sever misin? Yağsız, çoğunlukla dana eti. Senin için ısıtabilirim."

Bana önemli bir şey kazanmışım gibi hissettiren kısa bir baş selamı veriyor.

"Nereye gittin?"

Vay canına, gerçek kelimeler. Gazlı ocağa doğru dönerek yemeğini ısıtmakla meşgul oluyorum.

"Ailem. Sam'le tanışmak için can atıyorlardı." Dalgınca başını sallıyor. "Cal... ailesi nerede?" Tabağı önüne koyuyorum ve sabırla cevabını bekliyorum. Kaşları çatılıyor ve gözleri hevesle daldığı yemeğe kayıyor.

"Kız kardeşim rehabilitasyonda. Babasının nerede olduğunu bilmiyorum. Hiç evlenmediler. Bir yıl buralarda takıldı. O zamandan beri ondan haber alamadık." Yüz ifadesinden hayal kırıklığı ve öfke yayılıyor, omuzlarının sert yapısından gerginlik akıyor.

"O iyi olacak mı?"

Gözlerime bakıyor ve bir an duraksıyor. "Bilmiyorum. Tıpkı annem gibi." İtiraf ağzından çıkarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Burada çok kişisel sulara giriyoruz ve ben haddimi aşmak istemiyorum.

"Nasıl?" Merak beni ele geçirdi.

Gözleri kısılıyor, boşluğa doğru kayıyor. Adem elmasının yükselişini ve düşüşünü izliyorum. "Bir sarhoş." Bunu onun yüz ifadesinden anlayabiliyorum.

duruşu ve ifadesinin onu nasıl incittiğini, bu konuda ne kadar hassas olduğunu. Daha fazlasını öğrenmek için ölüyorum. Bu kadar açık sözlü olmasına rağmen, zorlarsam büyüünün bozulacağından neredeyse korkuyorum.

"Bu yüzden mi seni hiç içerken görmüyorum?" Küçük bir omuz silkme. Aldığım tek cevap bu. Minicik, bebekçe bir omuz silkme. "Sana sahip oldukları için şanslılar."

Kelimeleri durdurmaya vakit bulamadan ağzımdan çıkıveriyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor. Sonra ayağa kalkıp lavaboya doğru yürüyor ve bu konuda konuşmayı bitirdiğini anlıyorum. Bulaşığı yıkarken düşünceli görünüyor. "Gelecek hafta sonu gitmem gereken bir düşün var."

Bana az önce söylediklerini düşünmekle meşgulüm. Zar zor dinliyorum ama yakalıyorum, sesinde tuhaf bir şey var. Düşün. Tamam. Tabii. Her neyse. Kocaman ellerini bir kâğıt havluya sildikten sonra dönüp gözlerimin içine bakıyor ve "Eşim olarak geliyorsun" diyor.

Barın kuyusundan kaptığım bir ağız dolusu maraschino kirazının arkasından "Onunla çıkacağım," diyorum. Amber'a söylemek için bütün gece bekledim. Evet, ben bir korkağım. Ve ona çeyrek milyon dolarlık teklifini söylemeyi düşünmedim bile.

Kollarını kot ceketinin içine sokuyor ve öylece bakıyor. Amber'ın nutkunun tutulması nadir görülen bir şeydir. "Lanet olsun?" diye bağılıyor sonunda.

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Geçen gün onunla konuştum ama bunun ikimize de fayda sağlayacağına ikna oldu." Çantamı aldım ve arka kapıdan çıkmaya başladık. Sanki biri baharın düğmesine basmış gibi, hava bir gecede dikkat çekici bir şekilde ısınıyor.

"Bu kokuşmuş saçmalık yığını hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum."

"Kadınların tepesinde dolaşmasını istemiyor ve süperstar, New York kralı statüsünün benim lekelenmiş itibarımı aklayabileceğini düşünüyor gibi görünüyor."

"Bilmiyorum, Cam--" diye öneriyor, şüpheciliği yüksek ve net bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Biliyorum. İnsanların dikkatini Matt'i unutacak kadar uzun süre dağıtabileceğini umuyorum." İkimiz de bilmemize rağmen söylemediğim şey, benden yardım isteyen birine hayır dememin imkânsız olduğu. İmkansız.

"Eğer seni incitirse, Tanrı yardımcım olsun, onu Hudson'da beş ayrı soğutucunun içinde yüzerken bulacaklar." Amber senin için. Kız arkadaşım her zaman arkamı kollar.

"Yaratıcılığınıza hayranım ama umalım ki iş o noktaya gelmesin."

Aynı anda kaldırımda bekleyen Range Rover'ı fark ediyoruz. Pencereden sarkmış, şanslarına inanamıyormuş gibi görünen iki genç adama imza dağıtıyor.

"Arabanız sizi bekliyor," diyor

Amber. "Binmek ister misin?"

"Dışarısı sıcak. Yürüyerek gidiyorum." Calvin yukarı bakıyor ve bizi orada dikilirken yakaladığında gözleri benimkileri tutuyor. "Onu seks için kullanamaman çok kötü. Çok ateşli."

"Sanırım bu deyim 'çok ateşli' demek."

"Neden böyle bir şey var? Dışarıda bu laf kalabalığını kullanan çok sayıda iyimser bakire olmalı çünkü en iyi ihtimalle ihtimaller elli/elli iken, gerçekte hiç de ateşli olmama ihtimali yetmiş/otuzaya yakın--" Bir kez atıp tutmaya başladı mı onu durdurmak mümkün değildir. "Şekerleme neredeyse her zaman sıcaktır."

"Not edildi. Seksi ya da değil, gezegende seks için kullanacağım son kişi o. Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçse, ki geçmiyor."

"Eninde sonunda olacak. Yalnız kalmak için çok gençsin."

"Fark etmez. Sınırın güneyindeki her şey öldü. Kukum kırıldı."

Amber homurdanarak cevap verir: "Kukun kırık değil. Sadece... serinletici bir şekerleme yapıyor ve sıcak bir bebek yapımcısının gelmesini bekliyor."

"Hayır, teşekkürler. O adamın doğurmayı başardığı tüm çocuklar mini Shrekler olacak."

"Huysuz ve sevimli mi?" "Evet."

"Shrek'i severim."

Öfkeyle, "Ben de öyle." diye homurdandım.

Yola çıkmadan önce Amber gözlerini Calvin'e dikeyor, parmağını boynuna götürüyor ve yavaşça boğazında gezdiriyor. Hakkını vermeliyim, Calvin kalın siyah bir kirpiği bile kırpmıyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

TErtesi sabah erkenden Hamptons'a gitmek üzere yola çıktık. Sam'in de bizimle geleceğini öğrenince çok sevindim. Her ikisi de Gelin ve damadın önceki evliliklerinden ve ortak evliliklerinden de birkaç çocukları var; bu da Sam'in oynayabileceği çok sayıda çocuk olacağı anlamına geliyor. Sam diğer çocuklarla iletişim kurmakta zorlanıyor gibi görünüyor, oyun parkında fark ettiğim bir şey ve açıkçası bu beni bir süredir rahatsız ediyordu.

Ne zaman I sordu Calvin ne ve elbise kod için Düğünün olduğu gün, sihirli bir şekilde Barneys'ten birkaç giysi çantası getirdi ve tek kelime açıklama yapmadan bana uzattı. Bu konuda yanlış olan o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum, ancak fugazi bir kız arkadaş gibi giyinmek için sahip olmadığım parayı harcamayacaktım. Bu nedenle kıyafetleri şikayet etmeden kabul ettim.

Hava Mayıs başı için alışılmadık derecede ılıman, Hamptons'a giden yol trafikle tıkanmış durumda. Sam arka koltukta Minyonlar'ı izlemekle meşgulken, bakışlarım sürücü koltuğunda oturan hayali erkek arkadaşına takılıyor.

Uzun, kaslı bir kol uzatılmış, bileği direksiyonun üzerinde dururken büyük eldiveni aşağı sarkıyor. Kollarını sıvamıştı ve **kolunun** iç kısmında karmaşık bir dövmenin parşömenini fark ettim. Bunu bir süre önce fark etmiştim ve hatta

Delicesine merak etmeme rağmen, hala bunu soracak kadar cesur değilim. Saçını kestirmiş. Şükürler olsun. Çok kısa ya da uzun değil ve bunun ona yakıştığına karar verdim.

"Neye bakıyorsun öyle?"

"Saç kesimin iyi görünüyor." Biraz daha inceledim. "Ne oldu? Jiletin mi bitti?" Yüzünün alt kısmı kıllarla kaplı, yine de en azından düzgün. Bunun için homurdanıyorum. Sonra gözlerim giydiği soluk, lavanta rengi gömleğe -erkekliğiyle ilgili bir sorun olmadığı açık- ve tasarım kot pantolonuna takılıyor. Kıs kıs gülmekten kendimi alamıyorum. Şahsen ben kıyafetlerini beğeniyorum ama bunu ona itiraf etmektense bütün dişlerimi İngiliz anahtarıyla sökmeyi tercih ederim.

"Bir sorun mu var?" Soruyu sesinde biraz sert bir tonla soruyor, gözlerini önündeki yola dikmiş.

"Cidden, bu kıyafetler de neyin nesi? Seninle tanıştıgımda, biri seni bir kaçak içki fıçısının dibinden kazımış gibi görünüyordun ve şimdi Derek Zoolander mı oldun?"

Uzun, çok uzun bir duraksamadan sonra,

"Kıyafetleri severim." dedi. "Söylemiyorsun."

Bir on yıllık sessizlik daha ve ekliyor: "Kiliseden öğrendiklerimiz dışında hiç büyümedim." Tınısı her zamankinden daha belirgin. Tanrı merhamet etsin. Neden dişlerime tekme atmadı ki? Daha az acırdı. Zavallı, zavallı kanayan kalbim buna dayanamaz. Şanssız hikayelere bayılırım ve onunkiler de birikmeye başladı.

"Peki sakalın olayı nedir?" diye soruyorum, umutsuzca ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"İnsanlar beni tanımıyor."

"Kadınları kastediyorsun."

Omuz silkiyor, yüzü ölüm gibi hareketsiz. Artık onu okumak, muhteşem kıcını kıvırmak benim için o kadar kolay ki... dinamitle balık tutmak gibi. Bu ne zaman oldu?

"Evet, seks sembolü olmak ne kadar zor bir şey." Koltuğunda rahatsız bir şekilde kayıyor, yüzünde yarı iğrenmiş bir ifade var. "Belki de ESPN dergisinin vücut sayısına çıplak poz vermek iyi bir fikir değildi, Şampiyon." Yüzündeki acı dolu ifade o kadar değerli ki keşke fotoğrafını çekebilseydim.

"Bu benim fikrim değildi," diye tersledi. "Sahi mi? Kimin fikriydi o zaman?"

Çok kısık bir sesle "Eski sevgilim" gibi bir şey mırıldanıyor. Hmm. İlginç. Gözleri yoldan bana doğru kaydı. "Bunu gördün mü?"

Ben söylemedim. Amber bahsetti. Ancak, şu anda duramayacak kadar çok eğleniyorum.

"Kim yapmadı ki? Kapakta sen vardın, çıplak. O resim için seni yağladılar mı? Parlak görünüyordun." Arabanın döşemesinde eriyecekmiş gibi görünüyor. Başımı ondan çevirmek zorunda kalıyorum ve kahkahamın patlamasını engellemek için alt dudakımı ısırıyorum. "Kadınların seni çekici bulmasının nesi bu kadar korkunç ki? Şu anki şirket hariç tabii ki." Bunun üzerine başını yavaşça çeviriyor, gözlerini kısıyor ve dolgun dudaklarında küçük bir seğirme oluyor.

"Bu imzaladığım son sözleşme olabilir. Karmaşaya ihtiyacım yok... ayrıca, yalnız olmayı seviyorum." Bunu o kadar içten söylüyor ki, artık ona takılamıyorum. Zamanı yiyip bitiren bir sessizliğe gömülüyoruz, ruh halimiz aniden ağırlaşıyor.

"Nasıl yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Dünya sana karşıken devam etmek mi? İki sezon önce insanların senin kelleni istediğini hatırlıyorum. Ama sen hemen geri döndün." Sonraki birkaç dakika boyunca izledim ve cevabını bekledim.

"Tezahürat yaptıklarında dinlemiyorum ve beni cehenneme lanetlediklerinde de dinlemiyorum." Büyük, soluk gözleri düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Ne istediğimi biliyorum ve onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım - hiçbir şey bunun önüne geçemez."

Keşke onun gücünün ve kararlılığının onda birine sahip olsaydım. Onun sahip olduğu tek düşünce, irade gücü... Özellikle de iyi koşullar altında büyümediğini bildiğimden beri. Bu sözleri içime attım ve güvenli bir yere sakladım. Böylece bir dahaki sefere, işler en kasvetli görüldüğünde, yolu aydınlatabilirler.

CALVIN otele gitmeden önce damadın evine uğramaya karar veriyor. Ev Nantucket tarzı, soluk mavi kiremitlerle kaplı, etrafını beyaz gül çalılarının çevrelediği geniş bir sahil evi. Bir golf sahası kadar düzenli çimler, ıssız bir sahile sırtını dayamış, her tarafa yayılıyor. Burada gerçek insanlar mı yaşıyor? Tanrı aşkına, bu bir peri masalı evi.

Calvin'in menajeri Barry Marshall, kısa gümüş rengi saçlarına bakarak ellili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettiğim çekici bir siyah adam, bizi kapıda rahat bir gülümsemeyle karşıladı. Bir sürü kanka kucaklaşması ve sırt sıvazlamasından sonra o inci gibi beyaz dişlerini bana yöneltiyor.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Camilla. Calvin bana sizden çok bahsetti."

Ne? Calvin'e gizlice bir göz atıyorum ve dikkatinin Barry'de olduğunu görüyorum. "Umarım bir kısmı iyidir?" Bunu gergin bir kahkahayla takip ediyorum.

"İçeri gelin, içeri gelin," diyerek bizi mutfığa yönlendiriyor. Evin arka tarafına bakan pencere duvarından, arka bahçeyi düğün için hazırlamakla meşgul bir sürü insan görüyorum. "Size odalarınızı göstereyim."

Ne?

"Şehirde bir odamız var, Barry. Zorlamak istemeyiz," diye söze girdi Calvin. Tanrı'ya şükürler olsun.

"K e s i n şunu. Otelde kalmana izin verdiğimi öğrenirse Leslie beni m i h r a p t a bırakabilir. Ayrıca, çocukların hepsi

Burada. Sam'in kendi odası var ve siz de hemen koridorun sonundasınız."

Az önce oda mı dedi? Tekil olarak mı? Onu doğru duyduğumdan emin değilim. Ancak beni daha çok endişelendiren şey, Calvin'in onunla tartışmıyor olması, tartışmak için yaşayan bir adam şu anda tartışmıyor.

"Pekala."

Pardon? Ona ters ters bakmak için dönüyorum ve karşılığında hafif bir eğlenceden başka bir şey alamıyorum.

"Bu iyi bir fikir mi? Yani, hazırlamanız gereken bir düşün var," diye idare ediyorum.

"Sorun yok," diye devam ediyor Barry. "Calvin'in ailesi."

İki dakika sonra, Sam'in odasının bir kapı aşağısındaki büyük misafir odasına yönlendiriliyoruz. Barry yerleşmemiz için yanımızdan ayrıldıktan sonra, iyi olduğundan emin olmak için Sam'in odasına gidiyorum. Kapıyı kırarak açtığımda odadan iki küçük sesin yükseldiğini duyuyorum. Uzun, açık kahverengi tirbuşon bukleleri ve kakao rengi teni olan güzel bir kız elinde minik bir tavşan tutuyor, Sam ise tavşanın başını nazıkçe okşuyor. Sam'den daha büyük. Sanırım on yaşlarında.

"Adı ne?" Sam soruyor.

"Kadife," diye cevap veriyor kız... ve birden kendimi parti bozan biri gibi hissediyorum. Boğazıma takılan aşırı sevimlilik yumrusunu yutarak geri çekiliyorum ve plan değişikliğiyle başa çıkmak için isteksizce odama geri dönüyorum.

Odamıza girdiğimde, ki bu sorunun yarısıdır, sıkıntımın nedenini yatağa yayılmış, bir elini başının arkasına koymuş, diğer eliyle de kanallar arasında gezinirken buluyorum. Ve sürpriz bir şekilde üzerinde iç çamaşırı ve bir tişört var. Bağlam olmadan, bazen ne kadar büyük olduğunu unutuyorum - ta ki onunla paylaşmam gereken büyük boy yatağın çoğunu kapladığını görene kadar.

"Umm, bu-uygunsuz," diyorum, ses tonum inanmadığımı belli ediyor. Ben kardeşlerimle büyümedim. Üniversitedeyken kaldığım yurtta cinsiyet ayrımı vardı. Hayatım boyunca tek bir erkekle birlikte oldum! Bu OKAY DEĞİL.

Tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle, "Neden?" diye sorar. "Üzerine bir şeyler giymeye ne dersin?"

"Üzerimde kıyafetlerim var." Bunu söylerken tamamen ciddi olması, bu kadar sinirlenmemiş olsaydım beni kahkahalara boğardı. Ona bu açıdan taşaklarını ve kıllarını çok iyi görebildiğimi söylemeli miyim?

"Tekrar soruyorum, Barneys iç çamaşırı satmıyor mu? Giydiğin şey iç çamaşırı değil. Bir kumaş parçası sayılır, zar zor."

Alnında derin bir v işareti belirliyor. "İç çamaşırı sevmiyorum. Ve beni daha önce bunlarla görmüştün."

Mantıksız olanın ben olduğumu ima eden iğneleyici söz derimin altına işliyor. "Evet, o zaman da umurumda değildi."

Hiç duraksamadan, "Tişört giyiyorum," diye cesurca devam ediyor ve ardından "senin için," diye ekliyor. Son iki kelimeye büyük vurgu yapıyor.

İsa, Meryem ve Yusuf. İşaret parmağımı ve başparmağımı burnumun köprüsüne bastırıyor, her saniye daha da büyüyen donuk ağrıyı engellemeye çalışıyorum. "Kendi odam olacağını söylemiştin."

"Planlar değişti. Kabullen."

Yuvarlanmak mı? Sıcaklığın ensemde yuvarlandığını hissedebiliyorum. "Başta bunun saçma bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama belki de muhakeme yeteneğin düşündüğüm kadar zayıf değildir diye sana boyun eğdim. Bir boka bulaştığım yok. Senin için çalışıyorum. Ben yardımcıyım, unuttun mu? Kanka değiliz. Yaz kampında aynı ranzayı paylaşacağıma yemin etmedim. Sana iyilik borcum yok."

Derin nefesi beş dakika kadar sürüyor. Sonra bir göz kırpma, bir göz kırpma daha, sonra yine sessizlik. "Yardım edenin sen olduğunu söylediğim için özür dilerim. Öyle demek istememiştim." Sesi alçak... pişmanlık dolu. "Gidip Barry'ye kalmayacağımızı söyleyeyim." Oturuyor, bacakları yatağın kenarından sallanıyor. "Üzerime bir şeyler giyeyim," diye mırıldanıyor. Tırnaklarının altına sıcak iğneler batırıyor da olabilirim. Tam da düşünürken

Hayatım daha da garipleşemez. Açıklanamaz bir şekilde, karşı konulmaz bir gülme dürtüsüne kapılıyorum.

"Yani kötü adam gibi mi görünüyorum?"

"Ona mahremiyete ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğim."

Derin nefes verme sırası bende. O kadar itilip kakılan biriyim ki iğrenç. "Unut gitsin. Düşün günlerinde onları rahatsız etmeyeceğim." Dönüp bakıyor, bakışları beklenti içinde. "Ama pantolon giyiyorsun." Hızlıca başını sallıyor ve kalkıp büyük spor çantasını karıştırıyor. Bir çift yırtık pırtık pantolon çıkarıp giyiyor.

"Saat kaça kadar hazır olmamız gerekiyor?" "Dörtte."

Bu da baş ağrısını uyumaya çalışarak geçirmem için bana iki saat veriyor. "Ben biraz kestireceğim. Sam'in bana ihtiyacı olursa uyandırırısın ama sanırım yeni kız arkadaşıyla meşgul olacak."

"Kız arkadaş mı?"

"Uzun, kıvrıkcık saçlı şirin kız."

"Phoebe. Barry ve Leslie'nin kızı."

Salon pantolonumu ve tişörtümü kaptığım gibi, rutin olarak vücut sıvılarını paylaşmadıkları bir erkekle aynı odayı paylaşan her normal insanın yapacağı gibi üstümü değiştirmek için banyoya giriyorum. Döndüğümde Calvin onu bıraktığım yerde, Brunei Sultanı gibi yatağa uzanmış haremmini bekliyordu. Gözlerinin vücudumda gezinmesini izliyorum ve bunu onun erkek olmasına, dolayısıyla da basitliğine bağlıyorum.

Yatağın ortasına hayali bir çizgi çekerek, "Bu, hiçbir koşulda geçmeyeceğin çizgidir," diyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama dudaklarında belli belirsiz bir kıpırdanma fark ediyorum. Sırtımı ona dönerek uzanıyorum, telefonumun alarmini kuruyorum ve çabucak uykuya dalıyorum.

Kedim neden kafamı tırmalıyor?

"Dooozzer, çekil üstümden," diye mırıldanıyorum, bilincim gidip geliyor. Başımdaki tırmalama hissi devam ediyor. Kahrolası kedi. Sonra bir çamaşır deterjanı kokusu alıyorum ve...adamım. Bu ilgimi çekti. Gözlerimi teker teker açtığımda aslında yastığımın üzerinde olmadığımı, hatta kedimin bile yakınlarda olmadığını fark ediyorum. Başımı kaşıyan bir sakal.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Yüzümü sert bir tişörtten sıyrıyorum göğsüm kapalı, yanağım terli, ağzımın kenarında biraz tükürük var ve yukarı bakıyorum. Lanet olsun. Bana bakıyor, yüz ifadesi rahatlamış. Sanki tüm vücudum ona sarılmış, kolumu beline atmış ve bacağımı onunkinin üzerine koymuş, annesine sarılmış yavru bir orangutan gibi uyumam tamamen normalmiş gibi...

Kalçamdaki bir odun mu?

Şu anda binlerce ölüm istiyorum, binlerce lanet ölüm. Yavaşça, çok yavaşça, tüm uzuvlarımı onun bedeninden çekip sırt üstü dönüyorum.

"Özür dilerim." Söyleyecek başka ne var ki? Hemen cevap vermeyince, yan gözle bakmaya cesaret ediyorum.

"Sorun değil."

"Neden beni uyandırmadın... beni itmedin?" Yüzüme yumruk **a t s a y d ı n** daha az aşağılayıcı olurdu.

"Rahattın."

Onunla tekrar göz göze gelmeden, kuyruğumu kısıtırarak banyoya koşuyorum. "Hızlı bir duş alacağım."

Yirmi dakika sonra, uzun bir duştan sonra, utanç nöbetimden büyük ölçüde kurtuldum. Tekrar bir erkekle aynı odayı paylaşmak çok garip. Bana Matt'i hatırlatıyor, son üç haftadır ilk kez onu düşündüm. Sanırım bu yas tutma sürecindeki bir adım daha. Belki de Calvin'e bana yardım ettiği için teşekkür etmeliyim çünkü bunu başka bir erkekle isteyerek yapabileceğimi hayal bile edemiyorum.

Kapının arkasında bulduğum büyük bir bornozu giyerek banyodan çıktım ve Calvin'i

sanki bunun için para alıyormuş gibi tişörtünü çıkarıyor. Anında halının üzerindeki noktaya yapıştım. Arkamı dönüp banyoya geri mi dönsem? Bir şey söyleyeyim mi? Tişörtü başının üzerine kaldırıyor ve taşlaşmış kaslardan oluşan bir duvar, bebek yapan organlarıma hızla tekme atıyor. Daha önce görmediğimden değil, ama bakmama asla izin verilmedi. Şimdi bakıyorum.

Aklıma "damızlık" kelimeleri geliyor - bu terimi icat ettiklerinde onu düşündüklerine şüphe yok. Erkeklerle sonsuza dek tövbe etmiş olabilirim ama üreme organlarım hala sağlam ve şu anda derin kış uykusundan uyanıyorlar. Tıpkı büyükannemin kırk yıllık Lincoln Continental'ını her Pazar kiliseye götürürken yaptığı gibi pıtır pıtır ses çıkardıklarını neredeyse duyabiliyorum. Duştan çıktıktan beş dakika geçmeden, koltuk altlarım aşırı terliyor.

Kafasını kaldırıyor ve ben hızla başka tarafa bakıyorum.

"Banyo senindir," diye mırıldanıyorum. Eşyalarını alıp kapıyı arkasından kapatıyor. Şükürler olsun.

Barneys giysi çantasının içinde şimdiye kadar gördüğüm en güzel elbiselerden biri var. Dokunmaya korktuğum pembe, tüllü bir Valentino kreasyonu çünkü küçük bir servete mal olduğundan eminim. Sıgmayacağına ikna oldum. Ama fermuarını çektiğimde tam oturduğunu görünce şok oluyorum. Zoolander'ın bedenimi nasıl doğru ölçtüğüne aklım ermiyor. Ayrıca bilmek istemediğimden de eminim.

Tantana yapmadan uzun saçlarımı geriye atıyorum, biraz rimel sürüyorum ve dudaklarımı parlatıyorum. Sam'in odasına gitmeye hazırım ki Cal belinde sadece bir havluyla banyodan çıkıyor. Gözlerimi onun yüzünde sabit tutmayı başardığım için kendime büyük ödüller veriyorum.

"Bedenimi nasıl doğru aldın bilmiyorum -ve bilmek istemediğimden de eminim- yine de elbise için teşekkür ederim. Kız arkadaşını oynamak bu durumda o kadar da zor değil," diyorum, bacaklarımın etrafında salınan pembe tüllü ipeğe bakarak. Gözlerimi kaldırdığımda onun

kaşlarını çatarak. "Bu bir şaka, Cal." Hâlâ kaşlarını çatıyor. "Belli ki kötü bir şaka-- Elbise için teşekkür ediyorum. Çok cömertsiniz." Kendine özgü kısa baş sallamalarından birini alıyorum ve giyinmek için yürüyor. "Gidip Sam'i getireyim," diyorum omzumun üzerinden. Bu çok garipti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sgri elbise pantolonu ve mavi elbise gömleği giymiş yakışıklı bir genç adam. Bana kravatını uzattı ve ben de hızlıca hallederiz. Makosen ayakkabılarını giydikten sonra Calvin'i aramaya çıkıyoruz.

Misafirler durmadan geliyor. Arka bahçeden yayılan gürültü büyük evin içine kadar ulaşılıyor. Biz geçerken Calvin yatak odasından çıktı. Üç parçalı, koyu gri bir takım elbise, inci grisi bir gömlek ve siyah bir kravat giyiyor. Eğer bu futbol işi yürümezse, kesinlikle bir manken olarak geleceği var.

"Hazır mısın?" diye sordum. Kısa bir baş sallamadan sonra Sam'in elini tekrar tutuyorum.

Arka bahçede, çeşitli spor dallarında profesyonel sporcular, birkaç takım sahibi ve diğer sektör profesyonelleri birbirlerini iyi tanıyormuş gibi kaynaşılıyor. Bu insanlardan yayılan paranın kokusunu alabiliyorsunuz. Bu düşünce adımlarımı yavaşlatıyor. Şu anda kendimi gerçek bir fugazi gibi hissediyorum. Cal'ın dikkatli gözleri yüzümdeki suskun ifadeyi yakalıyor. Kaşlarını çatarak elimi tutuyor ve beni ve Sam'i kalabalığın içine doğru çekiyor.

A stunning trellis covered in hanging wisteria, along with rows and rows of white chairs, sets the scene for the service. Dönümlerce yeşil çim, ıssız bir bahçeye kadar uzanıyor.

Sahil. Arka planda yumuşak bir caz alıyor. Her ayrıntı sadece para ve sınıf değil, daha da kötüsü tam bir romantizm çağrıştırıyor. Ve abartılı türden değil. Her kadının, hatta alaycı olanların bile eriyip gideceği türden.

Kalabalığın içinde yürürken Calvin'in yüz ifadesi gergin, tetikte... yani her zamankinden daha gergin. Her geçen dakika daha da stresli görünüyor.

"İyi misin?" Sorma cesaretini gösterdim. Gömleğinin rengini yansıtan buz gibi gözleri sinirlenerek bana bakıyor. Tamam... Sorduğum için özür dilerim. Sonra kalabalığın içinde birini fark ediyor ve boynundaki kaslar rahatlıyor, çenesi titriyor. Aslında bir azı dişini kırmasından korkuyorum.

"Ne oldu?" Bakışlarım onu takip ediyor ve uzun boylu bir esmerin üzerine düşüyor. Zarif, çok güzel, göz kamaştırıcı bir güzelliği yok ama kesinlikle fark ediliyor. Ayrıca benden daha yaşlı. Tahminimce otuzlu yaşların sonunda. Yüzünde tek bir çizgi bile yok ama yaşla birlikte gelen bir özgüveni var. Geniş gülümsemesi, yanında duran uzun boylu, çekici, tuzlu ve biberli saçlı adam için. Onları gizlice inceliyorum. Birbirlerine çok aşık görünüyorlar ve birbirlerine çok yakıştıklarına karar veriyorum. Bakışlarım tekrar Cal'a kayıyor. O hala onları izliyor. Ve sonra kafama dank ediyor.

"Bu senin eski sevgilin mi?" "Hadi bir şeyler içelim."

şüphe doğrulandı. Ben daha tek kelime edemeden çekip gitti. Eski sevgilisi mi? Ve şimdi beni neden burada istediğini biliyorum. Sam elini benimkine koydu ve Calvin'i bara kadar takip ettik. İkilerimizi beklerken, Phoebe Sam'i almaya geliyor. Büyük gri gözlerinde daha önce görmediğim bir heyecan ve merak parıltısı var.

"Merhaba, ben Phoebe," diye duyuruyor hiç çekinmeden. Soluk mavi iekli elbisesinin içinde o kadar sevimli ki Sam'in ondan neden bu kadar etkilendiği anlaşılıyor.

"Merhaba Phoebe."

"Sam gelip bizimle şurada oynayabilir mi?" diyor ve evin yan tarafındaki şişme kaleyi işaret ediyor.

"Elbette, peşine takılmamın bir sakıncası yok, değil mi?" Cevap vermeden Sam'in elini tutar ve onu götürür.

Kafamı kaldırdığımda Calvin'i boşluğa bakarken buluyorum. Kaybetmenin neye benzediğini biliyorum ve bu yüzünün her yerinde yazılı. Bu bakışla ilgili bir şey bilincime batıyor. Ancak, kafasında neler olup bittiğini keşfetmenin ne yeri ne de zamanı. Calvin'e Sam'le gideceğimi mırıldanıyorum ve o da dikkati dağılmış bir şekilde başını sallayarak cevap veriyor. Diğer iki dadı ile birlikte şişme kalenin yanında dururken, dostça bir yüzün yaklaştığını fark ediyorum.

"Kulağın iyileşti mi?"

"Hayır. Öpüp iyileştirebilir misin?"

"O kokuşmuş peyniri anneme saklaman için seni uyarmadım mı?"

Vaughn'un gülümsemesi geniş ve son derece beyaz. Bir eli lacivert takım elbisesinin pantolon cebinde, diğeri ise içkisini kucaklıyor. İnanılmaz derecede yakışıklı. Gerçi şimdi tüm bu yakışıklılığın ilk şokunu atlatmış olsam da, bunu birinin iki farklı ayakkabı giydiğini fark ettiğim gibi fark ediyorum - ilginç ve tuhaf bir yenilik olarak.

"Hayran kulübünden mi kaçyorsun?"

Gözlerim hala hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünen Sam'de. Phoebe'nin her iki elini de tutuyor, ikisi de kıkırdıyor ve histerik bir şekilde çığlık atıyor.

"Egomun desteklenmeye ihtiyacı vardı, ben de gelip seni bulayım dedim." Büyüyen kalabalığa bakarak sordum. Calvin?"

"Hendricks'le konuşuyorum." Omzunun üzerinden bakıyor ve barın yanındaki ikiz kuleleri işaret ediyor. Biri, karanlık ve düşünceli. Diğeri, aydınlık ve güneşli.

"Onu ne zamandır tanıyorsunuz? Bir iş ilişkisinden daha fazlası gibi görünüyor."

"Florida State'ten beri arkadaşız." Göz kapakları yarıya kadar açık, kirpikleri gölge saçıyor, derin kahverengi gözleriyle düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Onu gelmeye nasıl ikna ettin?"

"Gelmesini sağlamak mı? Şaka mı yapıyorsun? Ona iç çamaşırı bile giydiremiyorum--" Ethan'ın kaşları alnına doğru yükseldiğinde sözlerim kekeleyerek kesiliyor. "Bunu kayıtlardan silin, avukat bey. Müvekkilinizi şimdiye kadar ne isterse onu yaptığını bilecek kadar iyi tanıyor olmalısınız. Bana sordu, onu da silin. Sormadı, randevusu olarak katılacağımı bildirdi."

Ethan'ın ağzı kısa bir süreliğine kapanıyor. "Kulağa doğru geliyor."

Sessizliğin tuhaflaşmasına fırsat vermeden ekliyor: "Son üç yıldır antrenmanlar ve maçlar dışında evden dışarı pek çıkmadı." Yoğun gözleri bir spot ışığı gibi üzerimde kalıyor, tepkimi ölçüyor. Üç yıl mı? Bekle... Ne?

"Eski sevgilisi burada,"
diye ekliyor. "Onu biriyle
birlikte gördük."

Başını salladı. "Evet, kocası NY Gladlyatörleri'nin yeni genel müdürü. Seninle gelmesine sevinmemin bir başka nedeni de bu. Artık onu takım etkinliklerinde gördüğümüzde o kadar da garip olmayacak."

Şaşkınlığımı gizlemek için hiçbir şey yapamıyorum. "Neden onu takım etkinliklerinde görsün ki?"

"Titans'ın Oyuncu Personel Müdürü."

Vay canına, bunun olacağını tahmin etmemiştim. "Yani onu her zaman görmek zorunda mı?"

"Her zaman," diye tekrarlıyor Ethan bıkkın bir iç çekişle.

"Her yerde seni arıyordum," diye homurdanıyor iyi tanıdığım alçak bir ses. Omzumun üzerinden baktığımda tam arkamda olduğunu görüyorum. Döndüm ve onu içeri aldım. Daha iyisini bilmeseydim, onun tamamen

Soğuk. Ama ben daha iyisini biliyorum ve çene kaslarındaki tik taklar bunu ele veriyor.

"Sana," diye açıkladım usulca, "Sam'le gideceğimi söyledim, sen de başını salladın."

Bu yeni bilginin işlenmesi birkaç saniye sürüyor. Çarkların döndüğünü görüyorum ve ne zaman hatırladığını anlıyorum çünkü çenesi yukarı kalkıyor ve çenesi gevşiyor. Başka tarafa bakarak, "Seni duymadım" diye mırıldandı.

Çevresel görüşümde, Ethan'ın Calvin'i yakından izlediğini fark ediyorum, gözlerinde bir soru var - ama bunu dile getirmiyor.

"Bana ihtiyacınız var mı? Çünkü Sam'i çıkarabilirim. Onu o şeyin içinde gözetimsiz bırakmayacağım." Calvin'in sivri bakışları etraflarında olup bitenlere aldırmadan konuşan iki dadiya yöneliyor. "Onu bırakmayacağım," diye tekrarlıyorum ve başını sallıyor.

"Birkaç saat daha dayanmam gerekiyorsa bunlardan bir tane daha almam gerekecek," diye mırıldanıyor Ethan, artık boş olan bardağındaki buzları tıkırdatarak.

"Görüşürüz, avukat bey. Bekâr kadınların izdihamına neden olmamaya çalış." Ethan bana o öldürücü sırtışlarından birini attıktan sonra uzaklaşıyor. Başımı kaldırıp baktığımda Calvin'i kaşlarını çatmış, dudaklarını sıkarken yakalıyorum. Esprilerimi ya da başka herhangi bir şeyi eğlenceli bulmuyor gibi görünüyor. "Annen sana hiç yüzünün bu şekilde donacağını söylemedi mi?"

"Annem yüzümün nasıl görüldüğünden çok kafayı bulmakla ilgilenirdi."

Nutkum tutuldu. Bu afallatmanın etkisinden kurtulmam sonsuza kadar sürdü. Ağzım bir karış açık, kelimeler boğazımda düğümleniyor, tek başarabildiğim zayıf bir "Cal..."

Sorunlu gri bakışları omzumun üzerinden geçiyor, dolgun dudakları kısıtıyor. "Bunu söylememeliydim. Özür dilerim." Derin bir nefes veriyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Bakışlarım onda kalıyor, bana bakmasını istiyorum ama bakmıyor.

"Sam'i çağırayım."

Zıplama kalesinde, Sam ve Phoebe dışarı çıkıyorlar. Yüzü ter içinde, saçları alnına yapışmış, gömleğinin kuyruğu pantolonundan düşüyor. İri gözlerinde daha önce görmediğim vahşi, heyecanlı bir bakış var. "Tören başlamadan önce seni temizleyelim," diyorum elini tutarak. Kalabalığın arasından banyoya doğru ilerlerken Calvin de bizi takip ediyor.

On beş dakika sonra, düğün başlarken yerlerimizi alıyoruz. Çok güzel bir düğün. Çiftin etrafı bir sürü çocukla çevrili, bazıları önceki evliliklerinden, bazıları da ortak. Oldukça çarpıcı bir çift olmuşlar. İkisi de uzun boylu ve fit. Erkek, esmer ve vakur. Kadın, solgun ve neşeli. Birbirlerine ve çocuklarına duydukları sevgi etraflarındaki her şeye nüfuz ediyor, kalabalığın üzerine sıcak bir battaniye gibi yayılıyor ve beni gözyaşı dökmenin eşiğine getiriyor. Tüm gün, uzak tutmakta iyi bir iş çıkardığım anıları ve duyguları geri getirdi.

Calvin'in düşünceli sessizliği servis ve akşam yemeği boyunca devam ediyor. Masamızda çoğunlukla Titans oyuncularını ve onların eşleri ve kız arkadaşları var. Biri ona yaklaşmadıkça sosyalleşmiyor -herkesi tanıyor gibi görünmesine rağmen. O dünyayı görmezden gelmeye devam ederken, ben de gelin ve damadın sanki başka kimse yokmuş gibi yavaş yavaş dans etmelerini izliyorum ve bu beni çok üzüyor.

Yemek bittikten kısa bir süre sonra Phoebe Sam'i almaya geldi. Cal ve beni arkasına bile bakmadan bırakıyor. Ne kadar cazip olsa da, el ele uzaklaşmalarını izlerken onu ayakta alkışlama isteğime direniyorum. Sanırım sadece doğru kişinin gelip kendi içine kapanma fikrini değiştirmesine ihtiyacı vardı.

Tatlı büfesinde sırada bekliyordum, kasvetimi üç top dondurmayla bastırmaya hazırdım ki biri omzuma dokundu.

"Dansa ne dersin, sevgilim?" Justin arkamda duruyor, alışılmadık bir şekilde durgun ve takım elbise giymiş.

"Neyin peşindesin, Gamzeli?" Şüpheyi yaklaşıyorum.

"Hadi ama. Dansa ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Ben itiraz edemedim elimden tutup beni dans pistine sürüklüyor.

Hiçbir zaman iyi bir dansçı olmadım. Aslında, berbatım. Ama bu noktada dikkatimi dağıtmazsam, moralim çok yakında dibe vuracak.

Justin elimi seksen yaşındaki büyükannesiymişim gibi tutuyor ve diğer elini saygıyla sırtımın yukarısına yerleştiriyor. Sonra beyaz adam hareketi yapmaya başlıyoruz, bir ileri bir geri sallanıyoruz.

Hâlâ masamızda oturan Calvin, onu bir şekilde rahatsız etmiş gibi görünen uzaktaki tanımlanamaz bir noktaya bakıyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, dikkatini çekmemek en iyi hareket tarzı olacaktır. Bu ruh halindeyken her şeyi yapabilir.

"Bunu sırf onu kızdırmak için yapıyorsun." "O bir pislik."

Onun yaşında her şeyin ne kadar basit görüldüğüne kıs kıs gülüyorum. "Genelde değil," diye dürüstçe cevap verirken buluyorum kendimi. "Topu sana atması için ona ihtiyacın olacak Gamzeli. Onu kızdırmamak iyi bir fikir olacaktır."

Gözlerim Calvin'inkilerle buluşuyor ve yüzümdeki eğlence kayboluyor. En hafif deyimiyse, kanlı bir cinayet işlemek üzereymiş gibi görünüyor. Kesinlikle bunun hayalini kuruyor gibi görünüyor. Birden solunda, boyalı bir kokteyl elbisesi giymiş çarpıcı bir sarışın şeklinde bir sorun görüyorum. Calvin sandalyesinden kalkarken pençelerini koluna doluyor. Yüz ifadesi anında donuk bir dehşet ifadesine dönüşüyor ve aynı hızla garip bir korumacılık çizgisi tüylerimi diken diken ediyor.

"Dans için teşekkürler Justin, ama gidip... erkek arkadaşımı kurtarmalıyım." Son kelimeyi nefesimin altında mırıldandım.

"Erkek arkadaş mı?"

Açıklamaya zahmet etmediğim soru aramızda asılı kalıyor. Bunun yerine, dans pistini terk edip agresif sarışının kendine yer açtığı masaya doğru yürüyorum

koltuğumda oturuyorum. Giriş yapmadan, sahiplenici bir kız arkadaşın en iyi taklidini yapıyorum. Biraz eğlenebilirim diye düşündüm.

"Boobear--" Ellerimi kalçalarımın koyarak, aşırı bir sızlanmayla devam ediyorum. "Bana bir sonraki dans için söz vermiştin."

Masadaki tüm konuşmalar bir anda durur, hepsinin yüzünde meraklı bir ifade belirir. Hem sarışın hem de Calvin başlarını kaldırıp bakıyorlar. Gözleri üzerimde gezinirken sarışın elini bırakıyor. Onu kaçırma şansını hesapladığını biliyorum ve benim değersiz bir rakip olduğuma tam olarak ne zaman karar verdiğini görüyorum.

Calvin'in yüzündeki mumyalaşmış ifade bir an için kaybolur. Sarışına bir şeyler mırıldanıyor ve sandalyesinden fırlıyor. Dans pistine doğru ilerlerken eğilip kulağıma fısıldıyor: "Boobear?"

Geniş avucunu belimde hissettiğimde nefesim kesiliyor. Çok yabancı ama yine de çok tanıdık, rahat... huh.

"Senin için sürtükleri engellememi istedin. Onu engellenmiş say." Sessizlikte başımı kaldırıp bakıyorum. Gözlerinde bir gülümseme gördüğüme neredeyse eminim... belki. Göz teması beni sinirlendiriyor, bu yüzden bakışlarımı omzuna yönlendiriyorum.

Elimi tutup diğer elini belime sıkıca sarıyor ve dans pistinde yavaşça ilerlemeye başlıyoruz. Tam bir Sinatra şarkısı sona ererken Etta James'in At Last'ı çalıyor. Gözlerimi deviriyorum. Bundan daha mide bulandırıcı romantik bir şarkı olabilir mi? Kesinlikle hayır.

Cal'ın beni kararlı bir şekilde tuttuğu yerde birden kızarıyorum, utanıyorum ve dengesizleşiyorum. Adam ustalıklı kontrolü ele alıyor. Benim gibi bu konuda hiç de beceriksiz değil. Başımı kaldırıp ona bakacak cesaretim bile yok.

Vücudunun benimkine değdiği her yer haşlanmış gibi hissediyorum. Göğüslerim ipeksi yünle sarılmış granitten bir duvara çarpmış gibi. Ve ısı... Tanrım, ondan yayılan ısı nükleer. Kalçalarım yanmaya başladı.

Ter. Çıplak kalçalarımın arasında biriken nemi hissedebiliyorum. Bu hiç iyi değil.

Harika bir dansıdır. Ne yaptığımı biliyormuş gibi davranma zahmetine bile girmiyorum; sadece onu takip ediyorum. Ve hiç şüphe duymadan söyleyebilirim ki bu beyaz adam şakası değil. Bu şey gibi... iyi bir ön sevişme gibi.

"Ben boktan bir dansıyım."

"Biliyorum."

Cevap vermeyince başımı kaldırıp bakıyorum ve ağzının hafifçe yukarı kıvrıldığını görüyorum. "Duygularımı bağıslama, gerçekten."

"Sana yalan söylememi mi tercih edersin?"

Bu sözler beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu. "Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Ne olursa olsun, lütfen bana asla yalan söyleme. Başa ıkamadığım tek şey bu." Yüzümdeki ifade paniğimi yansıtıyor olmalı çünkü endişe de aynı hızla onunkini değiştiriyor.

"Sana asla yalan söylemeyeceğim, Cam. Söz veriyorum." Hilesiz ve açık, gözlerinde bunu kastettiğini görebiliyorum. Verdiği söz kalbimin derinliklerine ulaşıyor ve kendini evimde hissediyorum.

"Calvin," diye sesleniyor yumuşak bir kadın sesi. İkimiz de hareket etmeyi bıraktık. Eski karısı yumuşak bir gülümsemeyle, dingin bir ifadeyle karşımızda duruyor. "Merhaba demek istedim." İnce parmaklı elini bana doğru uzattı. "Kim Holtzman."

Zarif, görünüşüyle hiçbir ilgisi olmayan bir özgüvene sahip. Yanımdaki Calvin hareket etmiş gibi görünüyor. Daha da yakınımda duruyor - ve rektal muayene için olabileceği kadar gergin. Tereddüt etmeden elini sıkıyorum, "Camilla DeSantis."

Odağı Cal'e kayıyor ve gözlerim onunkileri takip ediyor. "Seni burada görmeyi beklemiyordum." Sevgiyle gülümsüyor. "Yine de beni şaşırtma konusunda her zaman bir yeteneğın olmuştur."

"Daha fazla dışarı çıkmak için iyi bir nedenim var." Kimse bu imayı anlamakta başarısız olmuyor. Yüzümdeki

suçlu ifadeyi görmesinden korktuğum için bakışlarımı
kaçırıyorum.

"İyi görünüyorsun," diyor. Ve saçma bir nedenden dolayı, onu kontrol etme şekli beni rahatsız ediyor.

Hiç düşünmeden parmaklarımı onunkilere geçirdim ve "Sam'i bulmalıyız" dedim.

Calvin başını salladı ve bana gülümsedi. Evet, gülümsüyor. Dişleri yok, ama kesinlikle bir gülümseme. Kocaayak görmüş gibiyim. Bir an için afalladım. Gerçekten buna şahit mi oldum? Aklımı mı kaçıyorum? Muhtemelen ikisinden de biraz. Çabucak toparlanıp, "Tanıştığımıza memnun oldum, Kim. Eminim tekrar konuşma fırsatımız olur" dedim ve Calvin'i yanımdan uzaklaştırdım.

Söz konusu GENÇ ADAM, çeşitli yaşlardaki diğer dört çocukla birlikte bir video oyunu oynamakla meşgul. Oyunun çok olgun olmadığına karar verdikten sonra biraz daha oynamasına izin veriyorum. Onu diğer çocuklar gibi gülümserken ve kahkahalar atarken görmek o kadar güzel ki, neşesini azaltacak hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Odamıza döndüğümde elbiseyi çıkarıp asıyorum. Onu bir daha ne zaman giyebileceğimi hayal bile edemiyorum. Bir an için bu düşüncayı düşünmek bile ruh halimi daha da çamura batırıyor.

Ben yatar yatmaz Cal ayaklarını sürüyerek ve kravatını çekıştırerek içeri giriyor. Sessiz, başka ne var ki? Mahremiyeti hiç düşünmeden, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi rahatça önümde soyunmaya başlıyor. Tanrı bilir kaç kadınla soyunmuştur. Yüzümdeki onaylamayan çatık kaşları fark etmesini beklemiyorum çünkü büyük olasılıkla zaten umursamayacaktır. Onun yerine, kemerini çözmeye başlar başlamaz yataktan fırlıyorum. Ve işte, Sam'i kontrol etmem için bir işaret. Saçlarım yanıyormuş gibi üzerime bir kapüşon geçirip kapıdan çıkıyorum.

Sam çoktan yatmış ve ışıkları kapatmış. Bir süredir kendi başının çaresine bakıyor gibi görünüyor; onun yaşındaki bir çocuk için fazla kendi kendine yetiyor. Sam için değil.

İlk kez, ailesinin ne kadar harika bir çocuğa sahip olduklarını, ne kadar inanılmaz derecede şanslı olduklarını bilip bilmediklerini merak ediyorum. Görünüşe bakılırsa, hayır demek zorundayım. Bu da tabii ki beni çok kızdırıyor.

Ona kadar saydıktan sonra tekrar odamıza girdim. Calvin yorganın üstüne yayılmış, üzerinde tişört yok, neredeyse hiç iç çamaşırı yok, hiç şaşırmadım. Kardeşim, tavana bakıyor. Yüzündeki ifadeden bunun pijamanın yararlarını tartışmak için iyi bir zaman olmadığını anlıyorum ve kapüşonumu çıkarıp yatağa giriyorum. İri vücudundan endişe dalgaları yayılıyor. Beni boğduklarını hissetmiyormuş gibi davranabilirim... Yapabilirim. Muhtemelen hissetmeliyim... ama hissetmiyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Kesinlikle hiçbir yanıt alamıyorum. "Ben harika bir dinleyiciyim... ve unutmayalım ki Gizlilik Sözleşmesi imzaladım." Hala bir şey yok. "Bence bu konuda konuşursan yardımını olur." Bir sonsuzluk sonra, son bir kez daha deniyorum. "Ona hâlâ aşık mısın?"

"Hayır."

Neden tek bir kelime bana piyango kazanmışım gibi hissettiriyor? Acınacak haldeyim, tamamen acınacak haldeyim. Yan dönüyorum ve bir elimi yüzümün altına sokuyorum. Hâlâ boş gözlerle tavana bakıyor.

"Onun mutlu olması seni rahatsız ediyor mu?" "Hayır."

Ben ona inanıyorum. Calvin birçok şey olabilir ama yalancı bunlardan biri değil. "İkinizin arasında ne oldu?"

"Beni aldattı. Sonra da beni aldattığı kişi için terk etti." Bunun Calvin gibi gururlu bir adama ne yaptığını ancak hayal edebilirim.

"Nasıl öğrendin?"

"Hamile kaldı."

"Bebekleri mi var?" Sesim fısıltının biraz üzerindeyken onaylıyorum.

"Hmm."

"Sana söyledi mi? Senin olmadığını."

"Babalık testi için ısrar etti... ama onu hamile bırakmış olamam."

Saflığı karşısında gözlerimin dolmasına engel olamıyorum. "Pek çok kadın doğum kontrolü hakkında yalan söylüyor, Cal. Başarısız olmasının bir sürü nedeni var."

Gözleri yan gözle benimkileri yakalıyor, beni ölçüyor, sözlerini değerlendiriyor. Sessizlik uzadıkça uzuyor. Esniyorum. Pes edip uyumak üzereyim.

"Seçmelerden sonra yaptığım ilk şey vazektomi yaptırmak oldu."

Hah. Ne dedin?

Koyu renk kafası yavaşça bana doğru dönüyor, gözleri bir tepki arıyor. Şok. Benim tepkim bu. Tamamen. Kahrolası. Şok.

"Va-sec-to-my mı dedin?"

"Evet."

"Neden?" Kadınlık adına duyduğum ufacık bir öfke, sesimin biraz tiz çıkmasına neden oluyor.

"Çünkü çocuk istemiyorum," diye keskin ve hızlı bir şekilde tükürüyor. Sözlerini sindirmek çok uzun zaman alıyor. Zihnim akla gelebilecek her türlü nedeni sokak sokak dolaşılıyor ve yine de çıkmaz sokaklara giriyor.

"Bundan daha fazlası olmalı."

Derin nefes verişinde teslimiyet yüksek sesle çınlıyor. "Ben sekiz çocuğun en büyüğüyüm. Bir insanın yapması gerekenden çok daha fazla bez değiştirdim ve biberon ısıttım. Yaşadığım sürece bir daha asla bunun bir parçası olmak istemiyorum." Tınısı intikam için geri döndü. Ve şimdi içimde patlamak isteyen milyonlarca soru daha var.

"Peki ya ailen?"

"Tavşan gibi tükürüp durdukları çocuklardan çok kafayı bulmakla ilgileniyorlardı."

Tanrım. Midemin dibi düşüyor. Gri kahverengiyle buluşuyor ve gözlerinde yanan inanç beni çarpıyor, h a v a y a uçuruyor. İşte kararlılık böyle bir şey.

gibi. Anlıyorum, gerçekten. Yine de çocuk isteyen bir kadın olarak, bu beni kişisel düzeyde etkiliyor.

"Ama...ama...ama..." Beni kekeleyen bir aptala çevirdi. "Karın çocuk istemedi mi?"

"Evlendiğimiz zaman değil. Kariyeri konusunda çok hevesliydi. Bunu ona binlerce kez açıkladım ve anladığına söz verdi. Ama o zaman ben sadece yirmi iki yaşındaydım, o ise beş yaş büyüktü, bu yüzden muhtemelen fikrimi değiştirebileceğini düşündü."

"Vasektomi hakkında ne düşünüyordu?" Soğuk bakışları benimkileri delip geçiyor. "Kahretsin, bilmiyor muydu?"

"Ona çocuk sahibi olmayacağımı söyledim." Dolgun dudakları sımsıkı bir çizgi halinde, koyu renkli çenesi kilitlenmiş.

Şokumu gizlemem söz konusu bile olamaz. Yüz avuç içi. Bununla nasıl başa çıkılır? Ne demek istediğini anlıyorum ama bu büyüklükte bir bombayı atlamak? Güven meselesinden bahsediyoruz.

"Calvin," diyorum çok nazikçe. "İçinde bulunduğun durumu tamamen anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama bu kadar önemli bir ihmal üzerine kurulu bir evliliğin sonrasında ayakta kalabileceğine inanamazsın."

Özür dilemeden, ağır kapaklı gri bakışları benimkileri tutuyor. Bazen onun kibrine, kendi içine kapanıklığına gerçekten hayran oluyorum. Keşke bunun mikroskobik bir parçası bana da bulaşsa, belki hayatımı yeniden toparlamaya başlayabilirim. Gözlerinde dönen çarkları görebiliyorum, geçmişteki acılar ve eski tartışmalar yüzeye çıkıyor ve geri çekiliyor. Rahatsızlığının açık bir işareti olarak yanağının içini ısıırıyor.

"Gençtim. Eğer tekrar yapacak olsaydım... Bilmiyorum."

"Sana bundan daha fazla kredi veriyorum. Bence ona söylersin. Aslına bakarsanız, ona pişman olduğunuzu söylerseniz boynunuzda taşıdığınız boyunduruğun hafifleyeceğini düşünüyorum."

"Olmaz."

"Nasıl istersen," diye omuz silkerek cevap veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bir yaş sonra, "Neden?" dediğini duyuyorum.

Gözlerimi teker teker açtığımda yüzünü başka bir güzel kaş çatmanın süslediğini görüyorum - gerçi bu sefer daha çok hayal kırıklığına benziyor.

"Neden sana kredi veriyorum?" Sorduğum soruyu hızlıca başını sallayarak yanıtlıyor. "Çünkü bir erkeğin karakterini sözleriyle değil, hareketleriyle değerlendirmeyi zor yoldan öğrendim." Göz temasını rahat bulduğumdan daha uzun tutuyor. Ona sırtımı dönüyorum ve battaniyeyi boynuma kadar çekiyorum. "Şimdi kulağımı çiğnemeyi bırak ve biraz uyumama izin ver."

Ertesi sabah ciğerlerimi dolduran temiz insanın tatlı kokusu ve şakağıma çarpan yumuşak hava nefesleriyle uyanıyorum. Birkaç saniye şaşkınlık içinde debelendikten sonra, Calvin'in boğazıyla koltuk altı arasındaki kuytuya sokulduğumu fark ediyorum. Daha mahcubiyetim geçmeden yumuşak bir horlama duyuyorum. Bir süre dinlemenin cazibesine karşı koyamıyorum, acı tatlı bir duygu. Ses kalbimin etrafını sarıyor ve acıyla sıkıyor. Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor.

Sahip olduklarımın ve kaybettiklerimin anısı, bunlara bir daha asla sahip olamayacağım bilgisi, beni bir yük treni gibi çarpıyor. Kederle ilgili bir şey bu. Değişken ve bencildir. Hiçbir kurala uymaz ve hiç beklemediğiniz bir anda ortaya çıkar. Her seferinde bir uzuv, yavaşça kendimi soyuyorum, banyoya çekiliyorum ve gözyaşlarımı özel olarak döküyorum.

Eve dönüş yolunda Calvin yolculuğun büyük bölümünde sessiz bir düşünceye dalıyor. Bunun önceki geceki tüm ifşaatların bir sonucu olması gerektiğine karar veriyorum. Belki bana söylediği için pişmandır. Belki de bu tür kişisel bilgiler konusunda bana güvenilip güvenilemeyeceği konusunda tereddütleri vardı. Sebep ne olursa olsun, aramızdaki havayı temizlemek için bu acil ihtiyacı hissediyorum. Kendisini koruması gereken biri olduğum konusunda endişelenmesini istemem.

Yine de sonunda konuyu açacak cesareti kendimde bulamıyorum.

Akşam karanlığına yakın bir saatte garaja girdiğimizde hepimiz yorgunluktan ölüyorduk. Rover'dan inip çantalarımı almaya gidiyorum ama o benden önce davranıyor.

"Sorun yok. Ben hallederim."

"Bırak beni," diye mırıldanıyor, kelimeleri uzaktaki görünmeyen bir noktaya yöneltiyor. Kapıya ulaştığında duruyor ve dönüyor, kapalı gözleri benimkilerle doğrudan buluşuyor. "Geldiğiniz için teşekkürler."

'Arkadaşlar ne içindir' kelimeleri dilimin ucunda ama dudaklarımda ölüyorlar. Biz arkadaş değiliz. Biz sadece şartların bir araya getirdiği iki insanız. Onu canını sıkan şey hakkında konuşmaya ikna etmek gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce, kendime iki ay içinde gideceğimi ve hayatının hiç tanışmamışsınız gibi devam edeceğini hatırlatıyorum.

"Sorun değil," diye cevap veriyorum. Ardından, ağır düşüncelerini ve kasvetli ruh halini de yanına alarak içeride kayboluşunu izliyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"H mm," diyor karşımda oturan adam. Başparmağımın tırnak yatağını karıştırmaktan başımı kaldırıp düşünceli bakışlar.

Dört ay önce, çılgınca ve temelsiz bir iyimserlikle, öğretmenlik pozisyonları olan birkaç okula özgeçmişimi gönderdim. İçlerinden biri görüşme ayarlamak için aradı. İşin en güzel yanı, Calvin onun için hazırladığım karışık sebzeli yumurta beyazı omletini yerken aradılar. Ne tatlı bir zevk. Yalan söylemeyeceğim, tüm mahallenin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum.

Tamam, çok iyi bir yer değil. Bronx'un en kötü bölgelerinden birinde yer alıyor, New Jersey'e gidip gelmek berbat - ve toplantılara geç kalmam gerekirse tehlikeli. Ne olursa olsun, o mahallede yaşayan çocukların hayatları üzerinde gerçekten bir etki yaratabilirim, bu yüzden riske değer... ve kabul edelim, Manhattan ve Westchester'daki en iyi işlerden herhangi birini bulma şansım yoktu.

"Şu anda çalışıyor musunuz Bayan DeSantis?" Okul Müdürü ve işe alım komitesi başkanı Bay Rodriguez sıcak ve içten bir gülümsemeyle soruyor. Koyu renk gözlerinden ve kır saçlarından yayılan korular ona çekici bir ağırbaşlılık katıyor. Sorusuyla canlanıyorum ve başımı sallıyorum.

heyecanla. "Öyleyim. Şu anda sekiz yaşında bir çocuğa evde eğitim veriyorum."

"Özgeçmişinde bunu yazmamışsın."

"Ah, çünkü amcası, beni işe alan adam... uhh... kamuya mal olmuş bir kişi. Bir gizlilik anlaşması imzaladım."

Müdür Rodriguez'in merakı arttı. Gözlerinin biraz daha büyüdüğünü fark ediyorum. Sandalyesine yaslandı ve ellerini başının arkasına koydu, kafatasının içinde bir yerlerde sessiz bir tartışma yaşandığı belliydi. "Bayan DeSantis, her ne kadar referansınızın olmamasının bir fark yaratmayacağını söylemek istesem de, korkarım bunu yapamam. İşvereninizin size bir tane yazmaya istekli olacağını düşünüyor musunuz?"

Calvin'den bir iyilik isteme düşüncesi bile dişlerimi kenetliyor. "Mahremiyetini çok ciddiye alır," diye açıklıyorum, ölçüsüz bir kederle. Boş bakışları devam etmem için beni teşvik ediyor. "Deneyebilirim." Ağzımın kenarları zoraki bir gülümsemeyle kalkıyor.

Müdür her şey hallolmuş gibi "Harika," diye cevap verir.

"Harika," diye yansıtıyorum, elini sıkmak için usulca uzanıyorum. Şimdi bana kalan tek şey, kalan mikroskobik haysiyet parçacığından vazgeçmek.

Calvin'in evine dönmem tam dört saatimi aldı, Bronx Otoyolu'nda meydana gelen bir kaza yüzünden park yerine dönmüştü. Cal içeri girdiğinde mutfaktayım, yatmadan önce kendime çay yapıyorum. Yoğun bakışları yuvarlak omuzlarıma ve üzerimdeki ruh haline takılıyor. Yanımdan geçip buzdolabından bir şişe su alıyor ve tezgâha oturuyor.

"Nasıl gitti?"

"Güzel."

"Anlayacağını mı sanıyorsun?" diye mırıldanıyor su yudumları arasında, incelemesi hissedilir bir şey.

"Emin değilim."

A uzun duraklama ortaya çıkar. "Do sen ihtiyaç a kişisel referans?"

Sürprizlere karşı bağıışıklığım olduğunu sanıyordum. Matt'in beni bunlardan kurtardığını sanıyordum. Yanılmışım. Bütün bu inançsızlığın altında sesimi çıkarmam tam bir dakikamı aldı. Yüzünü görmek için döndüm. Önünüzde çoğunlukla çıplak bir Adonis varken bu biraz zor. Ben sürprizlerden kurtulamamış olabilirim ama o çıplak dolaşmaktan asla kurtulamayacak.

"Bunu yapar mısın?" Diyorum, sesim heyecandan aşırı parlak. Sonra kaşlarını çatarak beni yine şaşırtıyor.

"Beni ne sanıyorsun, Cam?" Yüzünde kendimi çöp gibi hissetmeme neden olan yaralı bir ifade var. Tanrım, duygularını incittim. Hiç kimsenin duygularını incitmek istemem, hele onunkini hiç. Ayağa kalkıyor, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. "Yarın sana getiririm."

Cevap vermemi beklemeden mutfaktan çıkıp gidiyor ve beni onun ne düşündüğünü gerçekten önemsemiğim, gözlerindeki o hayal kırıklığı ifadesini bir daha görmemek için her şeyi yapacağım gerçeğiyle baş başa bırakıyor.

Gelecek haftanın geri kalanını birbirimize kıbar bir kayıtsızlıkla davranarak, bir tür rutine girerek geçirdik. Söz verdiği gibi, Cal övgü dolu bir tavsiye mektubu yazdı-- ki bu beni daha da kötü hissettirdi. Daha da kötüsü, Müdür Rodriguez'i arayıp mektubu e-posta ile göndereceğimi söylediğimde, o da bana daha nitelikli bir adayı işe aldıklarını söyledi.

Ben bir davette bulunmadan ya da o bir tercih belirtmeden, hep birlikte kahvaltı ediyoruz. Pek bir şey konuşulmadı. Sonra Calvin gider ve ne yapıyorsa onu yapar. Çoğu gün antrenman yapıyor. Bazen evde, bazen de Sam ve ben derslerimizi tamamlarken antrenörüyle birlikte. Öğle yemeği zamanı geldiğinde, Calvin sihirli bir şekilde tekrar ortaya çıkıyor. Öğle yemeğinde pek bir şey konuşulmaz. İşimiz bittiğinde yarasa mağarasına gider.

onun ofisi ve Sam ve ben genellikle parka gideriz. Bugün de aynen öyle oldu.

Bir saat boyunca basketbol oynadıktan sonra Sam ve ben yiyecek alışverişine çıktık. Garaja girdiğimizde öğleden sonra olmuştu bile. Market poşetlerini indirip mutfağa açılan çamurluğa taşırken bir bağırış duyuyorum. Gürültü bir tür iniltiye dönüşüyor. Sam ve ben birbirimize bakıyoruz, poşetleri bırakıyoruz ve aceleyle garajdan mutfağa geçiyoruz.

"Camilla!"

Bir saniye bile kaybetmeden spor salonuna koşuyoruz ve Calvin'i minderlerin üzerinde yüzüstü yatarken buluyoruz.

"Ne oldu?!" Cal başını çevirip bana bakıyor ve ben dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Sırtımdaki bir kas çekildi," diye inliyor.

"Sam, git dondurucudaki soğuk paketleri getir," diye emrediyorum. Sam hiç tereddüt etmeden koşarak odadan çıktı.

"Mercedes nerede?" "İzne ihtiyacı vardı."

"Ne zamandır burada yatıyorsun?" "Belki bir saattir."

İçgüdüsel olarak, ısı ve şişlik olup olmadığını kontrol etmek için ellerimi sırtında gezdirmeye başladım ve belinin sol tarafında buldum.

"Herhangi bir acı hissedersen bana söyle," diyorum bölgeyi elimle yoklarken.

Nefesi kesiliyor. Tuttuğunu hissedebiliyorum. "Biraz... tam orada."

"Ciddi görünmüyor. Büyük ihtimalle bir zorlanma. Buz koyacağım ve sana biraz ibuprofen getireceğim. Takım antrenörünü çağırmamı ister misin?"

"Hayır."

"Peki ya şu sarışın? Hani sana masaj yapmaya gelen?"

"Natalie? Olmasa daha iyi."

"Neden?"

'Şu anda bana asılmasına katlanamam' gibi belli belirsiz bir şeyler mırıldanıyor ve ben de yüzüme yayılan sırtımayı engellemek için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Çok nazikçe bölgeye masaj yapıyorum, elimin topuğu belinin sıcak derisine bastırıyor ve geriye.

"Ughhhh--bunu yapmaya devam et." Kısa, nefessiz inlemeler cümleyi bölüyor. "Ne yaptığını biliyor gibisin."

"Üniversitedeki son yılıma kadar softball oynadım."

"Gerçekten mi?" Sesi gerçekten şaşkın geliyor.

"Sanırım alınmalıyım." "Hayır, hayır, lütfen. Ben sadece..."

"Endişelenme Şampiyon," diye araya giriyorum, ona merhamet ederek.

Sam buz torbalarıyla döndü ve onları bana verdi. Gözleri geniş ve endişeli.

"Ciddi bir şey değil Sam." Bu onu biraz sakinleştirmiş gibi görünüyor.

"İyi olacağım Sam," diye ekliyor Cal huysuzca. Evet, çok güven verici. Yine de acı çektiği için onu biraz rahat bırakıyorum.

"Sam, ben bununla ilgilenirim. Neden gidip dün aldığımız kitaba başlamıyorsun?" Benim önerim üzerine Sam patinaj izleri bıraktı. Cal'in yanında hâlâ tam olarak rahat olmadığından eminim.

"Son zamanlarda gerçekten zorluyorsun." "Minik kampa hazır olmalıyım."

Gözlerim onun mükemmel poposunda yavaş bir dans yapıyor. "Hazırdan daha fazlasısın. Biraz dinlen derdim ama vücudun bunu benim için yaptı." Tutarsız homurdanmalarla karşılık verdikten sonra devam ediyorum: "Bence seni hareket ettirmemeliyiz. Belki de buzlama ve masajı dönüşümlü olarak yaparken televizyonu açarım."

"Tamam." Bu tek kelime daha önce hiçbir şeyin yapamadığını yapıyor, onu savunmasız gösteriyor. Zavallı, zayıf kalbim

Spazmlar. Ağrı kesicileri alıp akşam yemeği için Çin yemeği sipariş ettikten sonra buzlama ve masaj yapmaya başladım.

"İstemiyorsan benimle kalmak zorunda değilsin." Kullandığı ses tonundaki bir şey sözlerini yalanlıyor, gerçi hayal görüyor da olabilirim - artık yargılarıma güvenebileceğimden değil. "Evet, tam orası," diye inliyor.

"Eğer kalmamı istemiyorsan, söylemen yeterli." "İstiyorsan kal," diyor aceleyle.

Askeri bir insansız hava aracını çalıştıracak kadar karmaşık bir uzaktan kumanda alıyorum ve önümüzdeki birkaç dakikayı onunla uğraşarak geçiriyorum. Televizyonu açmakta hiç başarılı olamayınca, Calvin sabırla bana yol gösteriyor, ardından şefkatli bakıcılıklarına devam ediyorum. Düz ekranda geçen sezonun konferans şampiyonluk maçı beliriyor.

"Topu bırakmakta bir saniye geç kaldın. Alıcıya güvenmedin, savunma arkası topu mükemmel okudu." Kelimeler, onları durdurmaya fırsat bulamadan ağzımdan çıktı. Cümleyi bitirdiğim anda bunu yapmamam gerektiğini anladım.

Avuç içleri minderde düz, yanağı minderin üzerinde, yüzünü hafifçe kaldırıp bana bakıyor. Yüzü gergindi ve acıdan değildi. "Stewart olması gereken yerde değildi.

"Stewart olması gereken yerde değildi. neden takas edildiğini."

Benim için gün gibi ortada. Cal tetiği çekmekte bir saniye bile geç kaldı ve bu onlara şampiyonluğa mal oldu. "Neden bir şey söylemiyorsun?" diye çıkıştı. Kızgındı. Saklamaya çalışsa da bunu net bir şekilde duyuyorum.

"Çünkü katılmıyorum. Ona güvenmediniz. Üç yıl önceki filmi izle. Şimdiye kadar gördüğüm en hızlı çıkışa sahiptin." Maçın geri kalanında ikimiz de sessiz kaldık. Maç bittiğinde, "derin düşünce" modundaydı.

"Sence merdivenleri çıkabilir misin?"

"Hayır, ben kanepede **yatarım**," diye mırıldanıyor bana bakmadan. Sipariş ettiğimiz mobilyaların geri kalanı

hafta başında geldi. Ekstra büyük boy kuş tüyü kanepeler iki kişinin rahatça uyuyabileceği kadar geniş.

Yavaşça kalkmasına yardım ediyorum, ağırlığını desteklemek için tüm bedenimi onunkine yaslıyorum, kolu omzuma sarkıyor. Deodorant ve sabun kokusu bana çok garip bir şekilde çarpıyor. Bu kokuyu Calvin'in kokusu olarak tanıyorum. Bir zamanlar Matt'inkiyle aynı şekilde tanıdık gelen bir koku.

Bu farkındalık kontrolden çıkıyor. Boğazım düğümlenmeye başlıyor ve gözlerimdeki nem gözyaşlarına dönüşmekle tehdit ediyor. Yanağımın içini ısırarak, umutsuzca bunun olmasını engellemeye çalışıyorum. Cal kanepede uzanırken, ben de üst kata koşup yastığını ve battaniyesini alıyorum ve kendimi toparlamak için zaman ayırıyorum.

Yatak odasına ilk kez girdiğimde bir an için afalladım. Tertemiz. Her şey ya beyaz ya da bej, mobilyalar pahalı, İngiltere Kralı'nın üzerinde uyuyacağı gibi görünen çarşaf mükemmel ütülenmiş. Yataktan bir yastık ve kaşmir bir battaniye kapıyorum -evet, kaşmir- ve aşağıya koşuyorum.

"Senin süslü püslü battaniyeni ve yastığını aldım."

Yastığı başının arkasına yerleştirip battaniyeyi uzattıktan sonra ona doğru bakıyorum ve yüzündeki ciddi ifadeyi fark ediyorum.

"Yerden yüksek bir şiltede ilk kez üniversitede yattım." Ses tonu açıkça savunmacı... ve şimdi ona sataştığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Hay Allah. Şanssızlık hikâyeleri anlatmaya devam ederse, onun için bir bağış kampanyası başlatmak zorunda kalacağım.

"Özür dilerim... Öyle demek istemedim, sadece ukalalık ediyordum.

Süslü battaniyeni beğendim."

O gri küreler hâlâ dikkatle bakıyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca garip bir şekilde orada duruyorum, bir şey söylemesini bekliyorum, herhangi bir şey. O kadar yakışıklı ki, bu kadınlara karşı işlenmiş lanet bir suç. Aslında bunu söyleyebilirim. DNA Powerball'u vurmak hakkında konuşun. Görünüşe göre

Birinin bu kadar güzel ve aynı zamanda gülünç derecede yetenekli olabileceği düşünülemez.

"Teşekkür ederim," diyor çok ciddi bir şekilde. "Bir şey değil."

Sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi bakmaya devam ediyor... ta ki işler tuhaflaşmaya başlayana kadar.

"İyi geceler."

Gözlerindeki beklenti dolu bakış dağılıyor. "İyi geceler."

Ertesi sabah oturma odasına adım attığımda, onu birlikte izlediğimiz maç kasetini izlerken buluyorum. Dönüp bana bakıyor ve yüzündeki ifade hiç de hayra alamet değil.

"Haklısın," diye mırıldanıyor. Sonra bakışları televizyona dönüyor. Huzurun hatırı için, 'Biliyorum' deme isteğimi geri çekiyorum.

"Sırtın nasıl?"

"Daha iyi."

"Bugün dinlenmeni öneririm. Seni meşgul edecek bir şeyler getireyim mi? Kitap ya da başka bir şey?"

"Yok, böyle iyiyim," diye somurtkan bir ergen gibi homurdanıyor. "Vejetaryen omlet?"

Gözlerini oyun görüntülerinden bir kez daha ayırıp yoğun bir bakışla beni süzüyor. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ve bilmek istemediğimden de oldukça eminim. Ona "Eee?" der gibi bakıyorum ve o da başını sallıyor.

Sam ile derslerim arasında, günün büyük bir kısmını oturma odasından Sam ile birlikte okuduğunu anlama, toplama ve çıkarma işlemleri üzerinde çalıştığımız mutfığa gidip gelerek geçiriyorum. Cal gün geçtikçe daha da huysuzlaşıyor. Şu ana kadar isminin kaç farklı şekilde bağırılabilceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Mercedes ögle yemeği saatinde mutfağa giriyor. Ona en acınası bakışımı atıyorum ama hiçbir işe yaramıyor. "Bana bakma. O seni arıyor," diyor açıkça, durumuma hiç sempati duymadan.

Sam'le işim biter bitmez, bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakmak için oturma odasına giriyorum ve onu halı kaplı zeminde gerinirken buluyorum.

"Nasıl
hissediyorsun?"

"Çok daha iyi."

"Evet, önümüzdeki iki gün dinlenmen gerekiyor. Yırtık olup olmadığını görmek için MR çektirecek misin?"

"Randevu aldım bile." Yine anlaşılmaz bir bakışla karşılaştım.

"Arkanı dön de masaj yapayım."

İki kez sormama gerek yok. Yerine ne kadar çabuk oturduğuna neredeyse güleceğim. Gömleğini kaldırıp bölgeyi elle muayene ediyorum. Ve herhangi bir ısı olmadığına karar verdikten sonra, ki bu bana kısa sürede iyileşeceğini söylüyor, ısıtma yastığını alıp uyguluyorum. Balsamı cildine yedirmeye başladığımda derin bir iç çekti. Gözleri kapanıyor, uzun siyah kirpikleri yüksek elmacık kemiklerinin üzerine oturuyor.

"İndir" diye emrediyor. "Pantolonumu
indir." "Pardon?" Kıkırdıyorum.

"Bu kadar büyütecek ne var?" diye homurdanıyor.

"Yabancıların önünde soyunmaktan hoşlanmanı anlıyorum, ancak ben senin hayranlarından biri değilim. İster inan ister inanma, hayatım boyunca senin çıplak kıcını görmeden de yaşayabilirim." Bunu söylerken, eşofmanının lastiğini çatlağına kadar çekiyorum (iç çamaşırı yok, obvs) iki arka gamzeyi açığa çıkarıyor ... Sanırım bana göz kırptılar.

Bir kırmızı karınca ordusu aniden boynumda gezinmeye başlıyor ve bu da beni çok rahatsız ediyor. Sonra, belimin güneyindeki her şeyin şüpheli bir şekilde ısındığını hissetmeye başlıyorum. Bu da ne... Gözlerimi o sinir bozucu gamzelerden kaçırıyorum ve bir tanesinin yanındaki kası çalıştırıyorum.

"İki odalı bir karavanı on kişiyle paylaşarak büyüdüm. İlk evimi satın alana kadar mahremiyetin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Utangaçlığı çok çabuk atlatıyorsunuz." Son birkaç kelime bir tını ile renkleniyor.

Ve az önce göğüs kafesime çift fiçı tekme yedim. Ahh. Bu bir alışkanlık haline gelmeye başladı. Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum, o yüzden koca ağzımı kapalı tutuyorum.

"Ne kadar süre softball oynadın?" diye devam ediyor o külot eriten derin sesiyle.

"Boston College'daki son yılıma kadar."

"Hangi pozisyon?"

"Sürahi."

Bunun üzerine gözleri açılıyor ve beni dikkatle inceliyor. "Gerçekten iyi olmalısın."

"Hmm. 1.82 ERA ve 237 strike-out yaptım." Softbol benim için her zaman kolay olmuştu.

"Bu seni ligin en iyilerinden biri yapar. Neden bıraktın?"

Yıllardır ilk kez, bırakın yüksek sesle söylemeyi, kendime bile zar zor itiraf edebildiğim gerçeği söylemek istiyorum. Yine de nedense beni yargılamadan anlayacak biri varsa o da bu adammış gibi geliyor.

"Resmi cevap kronik omuz ağrısı."

Yüzümü tarıyor, keskin ve zeki gözleri her nüansı okuyor. "Peki ya gayri resmi olan?"

"Artık bunu yapacak yüreğim yoktu. Ben senin gibi bir yarışmacı değilim. Pratik yapmak ve seyahat etmek için harcanan zaman, adanmışlık gerektiriyor. Biliyorsun--" Bunun üzerine bana teselli edici bir baş selamı verdi. "Çok az çabayla iyi olduğum için oynadım ama hiçbir zaman bir tutkum olmadı."

Şimdi bana bir şey söylemek istiyormuş da nasıl başlayacağını bilemiyormuş gibi bakıyor. Uzun süre sessiz kaldıktan sonra ekliyorum: "Ve eğer bunu bir daha tekrarlarsan Amber'a seni uykunda öldürteceğim."

Amber'dan bahsedince inliyor. Tam o sırada Sam beceriksizce odaya girer ve yeni Lego seti hakkında bir şeyler mırıldanır.

"Sam, Madden oynamayı biliyor musun?" Calvin ona sorar. Sam şiddetle başını sallar. "Benimle biraz oynamak ister misin?"

Şokumu gizlemem söz konusu bile olamaz. Calvin bırakın oyun oynamayı, Sam'den hiçbir şey istememişti. Bunun yüzümde yarattığı gülümseme aptalca. Doğrudan yüzüstü yatan koca adama doğrultuyorum ve o da nazikçe gözlerini devirip kafa sallayarak cevap veriyor. İki saat sonra homurdanıyorum: "Arada bir kazanmasına izin veremez misin? Sam? Beni dinliyor musun?"

İkisi de beni görmezden geliyor. Sam onu hiç görmediğim kadar rahat, Calvin ise televizyonu bin parçaya ayırmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Nasıl bu kadar kötü emebiliyorsun?" Bu soru Calvin'e gerçek bir şaşkınlık içinde yöneltilir. "Peki kapak için seni nasıl seçtiler? Ne kadar kötü olduğunu biliyorlar mı?"

Buna karşılık, vücudumdaki deriyi eritmeye yönelik bir bakışla karşılaşıyorum. "Ben o kadar kötü değilim. Bu o!" diyor işaret parmağını sekiz yaşındaki yeğenine saplayarak.

"Bu oyunu çok oynadın mı?" Sam'e sordum. "Evet."

"Evdeki arkadaşlarınla mı?"

"Tek başıma."

Alt metni fark ettiğimde midem sıkışıyor; evde ne kadar yalnız olduğunu birden fazla kez ima etti.

"Bu oyun evde var mı?" Calvin ekliyor.

"Benim için aldın."

Calvin'in unutmuş gibi görüldüğü bir ayrıntı çünkü bakışları şaşkınlıkla Sam'e dönüyor. Sonra Cal'in gözleri benimkilerle buluşuyor. Onlarda pişmanlık ve utanç görüyorum.

"Beni böyle döveceğini bilseydim, sana başka bir Lego seti gönderirdim."

Sam'in yüzüne kocaman, beyaz bir sırtma yayılır.
Kıpırdama atan kalbim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"İ ondan nefret etmek çok daha kolaydı."

Salonda yoğun bir gece ve sadece bir tane Sol masa, Amber'a arka barı temizlemesinde yardım ediyorum, o da kalanlara servis yapıyor. Amber'ın yüzü doğal olmayan bir şekilde hareketsizleşiyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Ortaokuldayken Sonny Lynch'e deli gibi aşık olduğumda ve dosyamda baş harflerimizi çizdiğim karalamaları bulduğunda bana takındığı yüz ifadesinin aynısı. Evet, bunu yaşamama asla izin vermedi.

"Ondan hoşlanıyorsun, ondan hoşlanıyorsun," diye şarkılar söylüyor.

"Ondan hoşlanmıyorum. Ona saygı duyuyorum--ki bu çok daha kötü." Sarışın bir kaşını kaldırıyor. "Tamam, belki ondan biraz hoşlanıyorum."

"O bir erkek. Kısa süre içinde gerçekten boktan bir şey yapacak ve sen de ondan nefret etmeye geri döneceksin."

"Ve neden hala bekar olduğunu merak ediyorum." "Çünkü ben zekiyim, işte bu yüzden."

"Parker'ın gitmesine izin vermenin zamanı gelmedi mi sence de Ambs?" diyorum olabildiğince nazik bir şekilde.

"Seni alacak mı?" Temizlediği lavaboya bakmaya devam ediyor. Ne zaman onun pislik eski nişanlisından bahsetsem böyle oluyor. Gerçi iki yıl oldu ve resmen endişelenme zamanı.

"Onu durdurmak imkansız. İnan bana, denedim."

Kuyu alanını temizlemek için barın sonuna doğru yürürken, birdenbire bir cep telefonunun flaşı beni kör ediyor. Uçuşan küreleri gözlerimden sildiğimde orta yaşlı bir kadının -yüzünün mumsu dokusuna bakılırsa şiddetli bir botoks bağımlılığı var- bana sinsî, sıkı dudaklı bir gülümseme verdiğini görüyorum.

"Star News. Calvin Shaw'ın iktidarsız olduğuna dair söylentiler hakkında yorum yapmak ister misiniz?"

"Ne?!" Öfkeyle bağıriyorum. "O iktidarsız değil!"

Bu benim ilk hatam.

"Yani onunla yatıyorsun. Senin kim olduğunu biliyor mu? Kocanın kim olduğunu? Onun parasının peşinde misin?" O kadar hızlı soru yağmuruna tutuyor ki beni, donup kalmaktan başka bir şey yapacak zamanım olmuyor. İkinci fotoğrafının flaşı beni derin dondurucudan çıkarıyor. Amber'ı arıyorum ve onu yeni müşteriler için içecek karıştırmakla meşgul buluyorum. Onun önünde yıkılmadan önce oradan çıkmalı, bu kadının meraklı gözlerinden uzaklaşmalıyım. Barın arkasına saklanarak, muhabir peşimdeyken mutfağa doğru iki kat hızlı yürüyorum.

"Bayan Blake? Bayan Blake bir soru daha--" Bana fırlattığı her şeyi çürütme dürtüsü beni ele geçiriyor. Adımlarım yavaşlıyor.

Bu benim ikinci hatam.

"Calvin Shaw kocanızın sizi korumak için kendini öldürdüğünü biliyor mu?"

Kelimeler bana çarptığında, ayaklarımın altındaki zemin düşüyor gibi görünüyor. Ciğerlerimdeki oksijen çekiliyor ve kalbim göğsümün içinde o kadar sert atıyor ki bir kara deliğe dönüşmek üzere olduğundan eminim.

Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver.

Ama artık çok geç. Panik atak ben daha önünü alamadan başladı. Erişte bacaklarımla, bir şekilde çalışan salonuna tökezlemeyi başarıyorum ve kendimi banyoya kilitliyorum. Yüzüme su sıçratmak işe yaramıyor. Ne yaparsam yapayım nefesimi tutamıyorum. Hiçbir zaman yeterli gelmeyecekmiş gibi gelen hava yudumlarını içime çekerek banyo duvarına yaslanıyorum

yapabildiğim kadar. Dizlerim bükülüyor ve bedenim yavaşça aşağı kayıyor. Aldığım her küçük nefes için mücadele ederken, mücadele etmek çok zorlaşıyor. Ölçülemeyecek kadar yorgunum, çok yorgunum. Bin yıl boyunca uyumak istiyorum. Tüm bunlar yok olana kadar. Ben yok olana kadar. Artık savaşacak enerjim kalmadı. Alnımı dizlerime dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bırakıyorum.

"SEN BENCİLSİN, siktiğimin piçi!"

Amber'in sesi beni içinde sürüklendiğim karanlık uyuşukluktan çıkarıyor. Onun hanımefendice bağırışını bir patlama, patlama, patlama izliyor. Kapı menteşelerinde takırdıyor. Aslında milyonlarca parçaya ayrılmadığına şaşırdım. Neredeyim ben? Evet, banyoda yere yığılmışım, kollarımı dizlerime dolamışım, alnım dizlerimin üzerinde. Kesinlikle zaman kavramım yok. Saatin kaç olduğu ya da ne kadar zamandır burada oturduğum gibi.

"Eğer ona bir şey olduysa, kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki, senin tek bir dişini bile bulamayacaklar, tek bir dolgu bile."

Kime bağırıyor bu? Gürültü devam ediyor. Sonra kilidin tık sesini duyuyorum. Kapı itilerek açıldı ve iri yarı bir adam küçük alana doluştu. Calvin mi? Onun burada ne işi var? Birden önümde diz çöktü, kaşlarını çattı. Onun sorunu ne? Çünkü bu gece daha fazla saçmalığa katlanamam. Dayanamıyorum işte. Kollarımı çok sıkı tutuyor.

"Ouch." Bu onu ürkütüyor. Tutuşu hemen gevşer. "Bırak onu, seni domuz." Amber sıfırla deniyor büyük adamı yolundan çekmeyi başardı.

"Sen iyi misin?" Calvin'in endişesi hissediliyor, yüzü gergin. "Ne oldu?"

"Kocan kendini öldürdü"... anılar geri geliyor.

"Panik atak geçirdim," diye mırıldanıyorum. Gözlerim Amber'ın yüzündeki öfke ile Calvin'in yüzündeki endişe arasında gidip geliyor.

"Bunların hepsi senin suçun," diye homurdanıyor Calvin'e. Calvin sanki orada durup onu öldürmeye hazır değilmiş gibi davranmaya devam ediyor. Ekstra büyük ve çok sıcak ellerini kollarımın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Tanrım, çok iyi hissettiriyor.

"Bu ilk mi?" diye soruyor usulca. Utanç konuşma yeteneğimi elimden alıyor. Başımı sallıyorum, gözlerim onun anlayışlı bakışlarından uzaklaşıyor. Daha güçlü olmalıydım. Bunu kontrol edebilmeliydim. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Derin bir nefes verdikten sonra, gerçek kelimeleri oluşturmaya başladım. "Star News muhabiri buradaydı... bizi soruyordu."

Suçluluk duygusuyla öylesine sarsılmış görünüyor ki neredeyse söylediğime pişman olacağım.

"Orospu çocuğu!" diye bağılıyor pis ağızlı sıska sarışın.

Calvin Amber'a biraz sinirli bir bakış fırlatıyor. "Bize bir dakika verir misin?"

"Hayır."

Bana döndüğünde yüz ifadesi yumuşuyor. "Ayağa kalkabilir misin?" Başımı salladığımda kaslı bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kaldırarak yanına sabitliyor. Aslında onun büyük kanatları altındayım, sanki o bir anne ördek ve ben de kabarık, kırmızı yüzlü bir ördek yavrusuyum. Amber'ın gözleri aramızda gidip geliyor. Banyo kapısındaki yerinden kıpırdamıyor. Yanımda, anne ördeğin gerginleştğini, kaslarının belli bir sertliğe büründüğünü hissedebiliyorum.

"Amber--" Zayıf uyarım üzerine dönüp uzaklaşıyor, nefesinin altından bir şeyler homurdanıyor - Calvin için daha çekici evcil hayvan isimleri, şüphesiz. Amber ceketimi ve çantamı alırken, Calvin beni çalışan girişinden çıkarıyor.

"Bu gece benimle kalıyorsun," diyor One Maple'ın arkasındaki ara sokağa girdiğimizde.

"Hayır, gelmiyor. Benimle eve geliyor." Amber, Cal'ın görmemiş gibi davrandığı pis bir bakışla karşılık verir. "Dudaklarını oynatmayı bırak ve arabaya binerek bir işe yara."

Amber'ın onu o anda deşmemesine şaşırdım. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, kesinlikle zihninde onu bir asit fıçısında yavaş yavaş pişiriyor... ya da kör ve paslı bir soyma bıçağıyla canlı canlı derisini yüzüyor.

"Amber, lütfen arabaya bin." İtaat etmesini sağlayacaksa dizlerimin üzerinde yalvarmaya hazırım. Tek yapmak istediğim yatağa girmek, yorganın altına saklanmak ve bir daha asla çıkmamak. Sesimdeki açık yorgunluk bir an için öfkesini bastırıyor.

"Peki," diye homurdanıyor dişlerini sıkarak ve daha fazla tartışmadan Range Rover'a atlıyor. Calvin dikkatle nötr bir ifade takınarak arkaya geçmeme yardım ediyor ve emniyet kemerimi bağlıyor. Beni idare etmesine izin veriyorum. Öyle yaptığımı biliyorum. Yine de umursamak için gerekli enerjiyi toplayamıyorum. Gerçek şu ki, o kadar düşünceli davranıyor ki, gururumu ayaklar altına alarak ona izin vermek daha kolay geliyor.

Amber beni ince kollarıyla sarıyor. Greenwich Village'a, Amber'ın dairesine giderken Calvin dikiz aynasından sürekli bana bakıyor.

"Orada ne kadar kaldım?"

"Seni hiçbir yerde bulamadık. Ödümüzü kopardın," diyor Amber bana.

"Soruma cevap vermedin."

"Saat iki buçuk. Bir saatten fazladır seni arıyoruz." Calvin'in sesi alçak, fark edemeyeceğim kadar uzakta olmadığım bir endişe ile vurgulanıyor. Yine de bu düşüncenin aklımda kalmasına izin vermiyorum, çünkü umursamayacak kadar uzaklaşmış durumdayım.

Amber'ın binasına varana kadar başka bir kelime konuşulmadı. Onu Calvin'le eve gitmemin daha iyi olacağına ikna etmem bir on beş dakika daha sürüyor. Her ne kadar

Amber'ı sevsem de, yaralarımı her zaman özel olarak sardım - bu sadece benim yapımda var - ve şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var. Otopsiyi yarın onunla yapabilirim.

Kendini mi öldürdü? Hayır. İmkânı yok. Matt'in ölümü bir kazaydı. Polis kaza olduğuna karar verdi. O gece yollar buzluymuş. Olaydan önceki haftalarda stresli miydi? Evet. Depresyonda mıydı? Hayır.

Calvin eve dönmek üzere arabasını sürmeden önce Amber'ın güvenli bir şekilde binasına girmesini bekliyoruz. Beni izlediğini hissedebiliyorum.

"Ben iyiyim. Bana öyle bakmayı kes," diye güçsüzce başardım.

Sivri bakışları dikiz aynasından benimkileri yakalıyor. "İyi değilsin," diye ısrar ediyor, dolgun dudakları acımasız bir çizgi halinde. "Bunu yarın konuşacağız."

"Teşekkürler şampiyon, ama benim zaten bir babam var."

Gözleri anında iki çelik parçasına dönüşür, sert ve inatçıdır. Her neyse. Üzgün değilim. Ani endişesi acı bir hap gibi. Kısa bir süre önce benim için neyin iyi olduğu umurunda bile değildi ve şimdi bunu tartışmanın sihirli bir şekilde daha iyi hissetmemi sağlayacağını mı düşünüyor?

Rover Batı Yakası Otoyolu'nda hızla ilerliyor ve George Washington Köprüsü'nün üzerinden geçiyor, gözlerimi kapatıyorum ve beni altına çeken uykuyla savaşmayı bırakıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda, sanki bütün gece alem yapmışım gibi duygusal bir akşamdan kalmalığın etkisiyle başım zonkluyordu. Eğlence hariç tabii. Yataktayım, tamamen giyinik ve üzerime bir battaniye atılmış...hmmm. Dün gece eve geldiğimi bile hatırlamıyorum - ve yaratıcıma şükürler olsun ki bugün Cumartesi çünkü bugün Sam'in işine yaramayacağımdan eminim. Saat sekiz olduğu ve muhtemelen kahvaltısının nerede olduğunu merak ettiği için duş daha sonraya kalacak.

Beyaz düğmeli bir bluz ve dar bir kot pantolon giyerek aşağıya koşuyorum... ve iki Shaw erkeğinin yeni teslim edilen mutfak masasında oturduğunu görünce aniden duruyorum. Calvin yumurtasının son lokmasını yerken Sam büyük bir yığın şekilsiz krepi mideye indirmekle meşgul.

"Kahvaltıyı kim hazırladı?" Açık bir şaşkınlıkla soruyorum. Masaya oturuyorum ve tabağımı yiyeceklerle dolduruyorum. Sam beni endişe verici bir dikkatle izleyen Calvin'e bakıyor.

"Bu krepler kare mi?" Tek alabildiğim kısa bir baş sallama. "Lütfen bana öyle bakmayı kes."

"Bu ne sıklıkla oluyor?"

"İzninizi isteyebilir miyim?" Sam araya giriyor.

"Yağmur yağdığı için bugün New York Akvaryumu'na gidebiliriz diye düşündüm. Ne dersin?" Sam hızla başını sallıyor. "Hadi git ve hazırlan." Cümlemi daha yeni bitirmiştik ki yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yerinden fırladı bile. Onun sevimliliği neredeyse çok fazla.

Dikkatimi tekrar kreplere çevirerek, "Yeterince sık." diyorum. Ona bakamıyorum. Duygularımı çok az kontrol edebiliyorum, o kadının Matt hakkında söyledikleri kara bir bulut gibi üzerimde dolaşıyor.

"Sana ne söyledi?"

Uzun, çok uzun bir duraksamadan sonra, onunla sözlü tartışmaya giremeyecek kadar bitkin olduğuma karar veriyorum ve gerçeği söylüyorum. "İktidarsız olup olmadığını sordu."

Kahve burnundan fırlıyor ve tam göğüslerimin arasına düşüyor. Hıçkırarak ve öksürerek öyle hızlı ayağa kalkıyor ki sandalye geriye doğru devriliyor. Ayağa kalkıp sırtına vuruyorum. Sonra peçetesiyle beyaz düğmelerimi silmeye çalışıyor ve ben de elini göğsümden uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. Aslında bunun için bana kaşlarını çatmıştı.

"Ne dedin sen?" diye hırıldıyor.

"Ona olmadığını söyledim."

Bu da yeni bir öksürük krizini başlatır. "Sen mi yaptın?"

"A: beni şaşırttı," diye başparmağımla işaret ediyorum.
"Ve B: Ne söylememi istiyorsun? 'Ona henüz prostat muayenesi yapmadım ama sana haber veririm."

"Tanrım," diye yarı kıkırdıyor.

"Herkes artık senin kız arkadaşın olduğuma inanacak."

Çarkları dönüyor, zihni bir olası senaryodan diğerine atlıyor. Yüzünün her yerinde ve benimkini inceleme biçiminde.

"Bu senin için sorun olur mu?"

"Sanırım. Yine de göreceğiz, değil mi?" Kaderime boyun eğmiş bir şekilde söylüyorum.

Sessizlik, önemli bir şeyin, ilişkimizde her iki yöne de gidebilecek bir dönüm noktasının eşiğinde duruyormuşuz gibi hissettiriyor.

"Seni pişman etmeyeceğim." Yüz ifadesi o kadar açık ve içten ki endişelenmem gerektiğini neredeyse unutuyorum.
"Artık orada çalışamazsın." Sesinde zafer heyecanı yok. Aksine, rahatlatıcı ve nazik.

"O işe ihtiyacım var," diyorum başımı sallayarak.

"Sana kayıp maaşlarını ödüyorum. Ayrıca, o özel olarak hazırlanmış yemeklere ödediğim parayla beni bir servetten kurtarıyorsun."

Dün geceki ifşaatlar yüzünden hâlâ çok yara bere içindeyim ve moralim bozuk, tartışacak iradem yok. "Sen kazandın."

Yüzündeki ifadeyi saymazsak, onun da kaybettiğini söyleyebilirim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sürprizler. Onları hiç umursamadım. Adrenalin patlamasından daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur. Ve sonra

Gecenin bir yarısı kocamın boğulduğu haberini almak için uyandığımda, onlardan tutkuyla nefret ediyorum. Bu yüzden Whole Foods'ta alışveriş yaparken annemden babamın acilen acile kaldırılması gerektiği için onunla hastanede buluşmamı söyleyen bir mesaj aldığımda ne hissettiğimi tahmin edebilirsiniz. Elimdeki dolu sepeti mısır gevreği reyonunda bırakıp Sam'in elini tutuyorum ve arabaya koşuyorum.

On dakika sonra hastanenin valesine yanaşıyorum, anahtarları görevliye atıyorum ve Sam'i sürükleyerek acil servise götürüyorum. Beni içeri alan hemşire, kızı olduğumu ve Sam'in de torunu olduğunu söyledikten sonra beni ikinci muayene odasına yönlendiriyor--göz kırpmıyor, göz kırpmıyor.

Muayene odasının dışında Calvin'e bir mesaj gönderiyorum. Takım tesislerinde antrenörüyle buluşacak ve günün büyük bir kısmında orada olmayacak. Boş bir eve döndüğünde Sam için endişelenmesini istemiyorum.

"Sam, biraz burada otur, tamam mı? Hemen döneceğim," diyorum ve annemle babamın bulunduğu odanın hemen dışındaki sandalyeyi işaret ediyorum. Beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok ve işler çirkinleşirse buna tanık olmasını istemiyorum. Gözlerinde

endişeleniyor, bana kısa bir baş selamı veriyor. Bu çocuğu ne kadar sevdiğimi anlatamam.

Perdeyi araladığımda babamı yatakta bir sürü makineye bağlı olarak otururken buluyorum. En önemlisi, bir kalp monitörü. Annemin yüzü çizilmiş, yorgun görünüyor. Ve göğsüm kendi üzerine çökmek istiyor.

"Baba?" Damarlarımda dolaşan adrenalin beni gergin bir karmaşaya dönüştürüyor. Yine de kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Ben iyiyim, Punkin'."

"Bayıldı," diye bağılıyor annem suçlayarak.

"Başım döndü," diye yanıtlıyor babam.

"Müvekkil onu banyosunda yerde baygın halde bulmuş."

"Banyo lavabosunu değiştiriyordum."

"Tanrıya şükür, hemen 911'i aradı."

"Kahvaltı etmemiştim."

Ve ileri geri giderler.

"Kalbinde kapakçık sızıntısı olup olmadığını kontrol ediyorlar. Ona iki hafta önce doktoruna görünmesini söylemiştim." Sonra annem tüm dikkatini söz konusu adama yöneltiyor. "Sana iki hafta önce doktoruna görünmeni söyledim ama beni dinledin mi?"

Mücadeleye atılma zamanı. "Testleri ne zaman yapacaklar?"

"Her an gelebilir," diye cevaplıyor babam. Bunun üzerine annem ekliyor: "Yani bütün gece burada olacağız."

İri yarı bir adam aniden kapıda dikiliyor. Siyah bir eşofman ve beyaz bir tişört giymişti ve terliydi - sanki buraya koşarak gelmiş gibiydi. "Gelebildiğim kadar hızlı geldim." Gri gözleri benden babama ve anneme kayıyor. Hiçbirimiz kıpırdamıyor ya da bir şey söylemiyoruz. Hepimiz sadece bakıyoruz.

Hayatta tekrar şansınızın olmadığı, karakterinizin gerçek doğasının ortaya çıktığı anlar vardır. Ya bir adım öne çıkarsınız ya da şansınızı sonsuza dek kaybedersiniz. Bu anlar bir hayatı şekillendirir. Bu anlar size

Kendinize "en azından önemli şeyleri doğru yaptım" deme hakkınız var.

Kapıda duran adam beni arkadaşı olarak görmüyor olabilir ama şu anda sonsuz bağlılığımı kazanmış durumda. "Calvin?" diyorum sadece, şaşkın ve çok yakından incelemek istemediğim bir seviyede, bok gibi mutluyum.

Odaya doğru ilerledi ve anneme elini uzattı. "Calvin Shaw, tanıştığınıza memnun oldum hanımefendi."

Annem de en az benim kadar şaşkın görünüyor. Sonra elini tutarken yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel," diye mırıldandı. Hay Allah. "Hakkınızda harika şeyler duyduk. Bu şartlar altında olması ne yazık."

Calvin'in dikkati babamın aynı derecede şaşkın ifadesine kayıyor. "Efendim." İki adam el sıkışıyor. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Babam sessiz kaldığında, annem "Tom" diye araya giriyor.

"İyiym... sorduğun için teşekkürler," diye cevap veriyor Tom sonunda. Annemle babamın böyle hayranları olduğunu kim bilebilirdi?

"Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?" diyorum gözlerim kocaman açılarak ve kapıyı işaret ediyorum. Beni Sam'in hâlâ sabırla oturduğu yere kadar takip ediyor.

"Bay D iyi mi?" Sam soruyor.

Başımı sallıyorum ve "İstersen git ve merhaba de" diye cevap veriyorum. Ayağa kalkıyor ve Cal ile beni koridorda bırakıyor. Tam o sırada, kocaman omzunun üzerinden, yalnız olmadığımızı fark ediyorum. Kalabalık bir hemşire ve hasta bakıcı grubu, daha önce hiç kimsenin olmadığı hemşire istasyonunun yakınında dolaşıyor. Yüzümde oluşan çatık kaşları hissedebiliyorum.

"Sam'i eve götürmek için mi buradasın?" İri adama sordum.

Elleri kalçalarında. Yüksek boyundan düşünceli bir şekilde bana bakıyor. Hemen cevap vermiyor, hâlâ beni derinlemesine incelemeye devam ediyor. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı biraz gerginleşmeye başlıyorum.

"Yapmamı ister misin?"

"Sanırım bu en iyisi olur. Sizi bu işe bulaştırdığım için özür dilerim. Buraya geldiğimde neyle karşılaşacağımı bilmiyordum."

"Özür dileme. Sadece iyi olduğuna sevindim." Bana biraz daha baktı. "Ben sonra gelirim. Mercedes Sam'e bakabilir."

"Hayır, hayır," diyorum başımı sallayarak. "Uzun bir gece olacak. Akşam yemeği yemeniz gerekiyor."

"Gitmeden önce sana bir şeyler getireyim. Kahve?"

Tam cevap vermek üzereydim ki genç ve güzel bir hemşire yanımıza yaklaştı. Babamın testlerinin programıyla ilgili bir güncelleme beklerken ikimiz de ona doğru dönüyoruz.

"Bay Shaw, sizin en büyük hayranınızım." diye övünüyor. Elbette öylesin tatlım, yani yüzünün. "İmzanızı alabilir miyim?"

Calvin'in ifadesi gözlerimin önünde değişiyor. Kaşları iniyor, tekrar iniyor. Gözleri soğuk gri yarıklar halinde daralıyor ve çenesi sertleşiyor. Geri adım atmak istiyorum ve bu bakış bana yönelik bile değil.

"Bu sosyal bir çağrı değil. Kız arkadaşımın babası kalp rahatsızlığı nedeniyle hastaneye yatırıldığı için buradayım. Bay DeSantis hakkında bilgi sahibi değilseniz bizi yalnız bırakmanızı öneririm."

G kelimesine ağır vurgu, ağır lanet vurgu. Zavallı kız bembeyaz kesilirken benim midem taklalar atmakla meşgul. Çenesi cevap vermeye çalışıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. İşte o zaman hemen söze giriyorum: "Bay Shaw'ın söylemek istediği şu anda hepimizin biraz endişeli olduğu, belki daha sonra."

"Oh... tamam," diye kekeliyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve olay yerinden kaçıyor.

"Bunu neden yaptın?" Cal neredeyse homurdanıyor.

"Yeniden müzakere etmen gereken bir kontratın var, Şampiyon. Kötü basın davana yardımcı olmayacak."

Asık suratlı ifadesi, yüksek sesle söylemediği her şeyi anlatıyor. "Kahve?" diye homurdanıyor.

"Bolca süt ve iki Splenda."

"Biliyorum."

Nasıl olduğunu sormama fırsat kalmadan geniş sırtı koridorda kaybolmaya başladı bile.

SAM ve CALVIN kısa bir süre sonra ayrıldılar. Hemşirenin gelip babamı testler için almasını sonsuza kadar bekledik. Bu arada, annem ve ben kafeteryada takılıyoruz.

"İyi bir adama benziyor."

E-postalarımından başımı kaldırdığımda annemin dikkatinin h   çantasında taşıdığı bir ciltsiz kitaba g  ml   olduğunu g  r  yorum.

"Kim--Calvin mi?" ok iyi bildiğim 'aptal olma' bakışıyla koyu renk, bakımlı bir kaşını kaldırıyor. "Evet,  yle."

"Onun hakkında ne hissediyorsun?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum. O benim patronum. En azından önümüzdeki bir buçuk ay boyunca." Bu düşünce mideme kötü balık gibi oturdu.

"Hmm," diyor, gözleri kitabına dönüyor. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Camilla, sen geniş bir kadınsın. Başına gelenler bir trajediydi. Ama bir noktada hayatına devam etmen gerekiyor."

"Bunun Calvin'le ne ilgisi var?" Sertçe söyledim. Tamam, biraz savunmacı konuştum.

Bana uzun, sert bir bakış attı ve "Hiçbir şey" dedi. "Peki bu hangi noktada?" Devam ediyorum. "Kim alır Yas tutmak için yeterli sürenin ne olduğuna karar vermek mi?" "ok iğneleyici," diye azarlıyor, kısa saçları başını sallar. "Kolay olacağını söylemiyorum... Matt de aynı fikirde."

Bunun  zerine öfkem kabardı. Annemin Matt'in hayranı olmadığından hep ş phelenmişimdir, bu yüzden onun adını bu işe karıştırması beni fazlasıyla sinirlendirdi.

"Matt'i bu işe karıştırmı. Ve rol yapmayı bırakalım-- onu hiçbir zaman gerçekten onaylamadın."

"Matt'e karşı bir şeyim yoktu." "Gerçekten mi?"

"Hayatında çok daha fazlasını yapabilirdin. Zekisin, yeteneklisin. Softboldan vazgeçtin. Yüksek lisansını yapmaktan vazgeçtin. Ne için? Onun hayallerini gerçekleştirmek için. Ve bak ne oldu."

Sonunda gerçek ortaya çıkıyor.

"Anne, Matt bana hiçbir şey yaptırmadı. Hepsi benim seçimimdi. Seçimlerim yanlış olsa bile, onları ben yaptım."

Bu sözlerin gerçekliği bir anda üzerime çöktü. Matt'in davranışlarına ben olanak sağlamıştım. Son üç yıldır içimi kemiren diken artık çok açıldı. "Tek söylediğim, iyi bir şeyin elinizden kaçmasına izin vermeyin. Matt'in Gitti. Gençliğinizi onun için yas tutarak harcamayın."

Gözlerim yaşardı. Bir yanımda onun haklı olduğunu biliyor. Ancak geri kalan yanımda bağırp çağırarak ve dünyaya karşı gelmek istiyor. Neden acı çeken kendileri olmadığı halde herkesin bir cevabı var?

Annem kafeteryadaki diğer iki kişiye göz gezdiriyor. "Bunu tartışmanın ne yeri ne de zamanı." Matt kadar benim de suçlu olabileceğimi, onun davranışını onaylamış olabileceğimi düşünerek başka bir şey söyleyemiyorum.

KISA BİR SÜRE SONRA, babam hastaneye yatırıldı ve kalp ünitesinde bir odaya alındı. Annem hemşirelere gitmeye niyeti olmadığını söylediğinde, onun için bir karyola hazırladılar. Onlardan çok kendi iyiliğim için, ikisi de uyuklamaya başlayana kadar biraz daha kalmaya karar veriyorum. Babamın uyumasını izlerken boğazıma bir mandayı boğacak büyüklükte sıcak bir korku yumağı takılıyor. Öyle ki

Sadece yılmaz olduğunu düşündüğüm bir adamın aniden bu kadar savunmasız görüldüğünü görmek çok zor.

Gözyaşlarımı zor tutarak dışarı çıkıyorum ve koridorun sonundaki dinlenme salonunu buluyorum. Duvara çivilenmiş kablo kutusunun üzerindeki saat gece yarısını gösteriyor. Bütün gün ilk kez durup düşünme fırsatı buluyorum ve mesajı aldığım da hissettiğim derin korkuya rağmen panik atak geçirmediğimi fark ediyorum. Sanırım bu, bu karmaşanın dışında kutlanacak bir şey. Düşüncelere dalmış, bu yeni keşfin verdiği rahatlamanın tadını çıkarırken, koridorda kapının hemen dışında duran hemşirelerin ne dediğini zar zor kavıyorum.

"Çok seksi," diye mırıldanıyor bir numaralı hemşire.

"Evli mi?" diye soruyor iki numaralı hemşire.

"Boşanmış, çocuğu yok."

"Ona birkaç bebek vereceğim, güzel, kakao renkli bebekler," diye katılıyor üç numaralı hemşire ve ardından kadınsı kahkahalar yükseliyor.

"Şşşt. Bu tarafa geliyor." Gülüşmeler hemen kesilir.

"Tom DeSantis'in hangi odada olduğunu söyleyebilir misiniz?" diyor yumuşak bir bariton sesiyle bir adam.

"Calvin?" Garip bir şekilde yüksek bir sesle sesleniyorum. Kafası salona fırlıyor ve uyanık gözleri meraklı gözlerimle buluşuyor. Kısacık bir an için içimi saf bir neşe kaplıyor. Bu hiç iyi değil. Onun hakkında hiçbir şey hissetmeye hakkım yok.

Benimkinin yanındaki koltuğa oturarak uzun kık bacaklarını düz bir şekilde uzatıyor ve ayak bileklerinden çaprazlıyor. Elbette güzel bilekleri var. Bu kesinlikle bir göz devirmeyi hak ediyor. Gözleri pis odada gezinirken başparmaklarını sandalyenin kolçağına vuruyor.

Belki yorgun olduğum ve savunmam düştüğü için, belki de ö z ü n d e sığ, yüzeysel bir yaratık olduğum için... tek bildiğim kendimi durduramadığım.

Sanki o bir vahaymış ve ben otuz gündür çölde dolaşıyormuşum gibi onu görmekten kendimi alamıyorum.

Saçları yeni aldığı duştan dolayı hâlâ nemli, neredeyse simsiyah. Ve o kirpikler... Tanrım, o kirpikler çok acımasız. Hepimiz rimel sürmek zorunda kalırken bir adam nasıl böyle kirpiklere sahip olabilir? Tepedeki ışıkla aydınlanan kirpikler, mankenlere layık elmacık kemiklerine gölge düşürüyor. Birkaç gündür tıraş olmamış. Yüzünün alt kısmını kaplayan ağır ve koyu renkteki kıllar, dolgun pembe dudaklarını çerçeveleyiyor.

Sanırım ona baktığımı biliyor. Ve işin komik yanı, sanırım bana izin veriyor. Bir büyüyle, "Burada ne yapıyorsun?" diye mırıldandım.

"Eve gelmeyince, babanın nasıl olduğunu kontrol edeyim dedim." Son derece rahatlamış bir halde, dikkati duvardaki televizyonda Altın Kızlar'ın tekrarının oynamasına dönüyor. "O nasıl?"

"Testleri yaptılar. Yarın doktorla konuşana kadar bir şey öğrenemeyeceğiz." Ağır bir şekilde nefes veriyorum, endişe içimi kaplıyor. "Şu anda uyuyor." Bunun üzerine başını salladı. "Ailen hâlâ Florida'da mı?" Sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan çıktı. Mahremiyetini ne kadar sıkı koruduğunu biliyorum ama dayanamıyorum. Onu neyin harekete geçirdiği hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Çok daha fazlasını bilmek istiyorum.

Bana bakmak için döndü. Uzun bir duraklama oldu. "İkisi de vefat etti. Annem ben Florida State'teyken, babam da birkaç yıl önce."

"Özür dilerim... Nasıl olduğunu sormamın sakıncası var mı?"

"Annemde karaciğer sirozu vardı. Babam araba kazası geçirdi... Bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım." Elini tutup onu rahatlatmak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Belli ki böyle bir şey söz konusu değil, bu yüzden iki elimi de kalçalarımın altına sokuyorum. Kendimi utandırmamak için ellerimin üzerine oturmak zorunda kalıyorum. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

Başımı salladığımda ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. Elimi onunkine koyar koymaz, sıcaklık koluma kadar yayılıyor. Beni yukarı çekerken, bırakmadan önce kısa bir

sıkışma hissediyorum.

"Yukon ne olacak?" Binadan çıkarken bahsettim.

"Yarın sabah seni bırakırım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben Uber'le giderim."

"Cehenneme kadar yolun var." Range Rover'ın yolcu kapısını açtı ve ben içeri girerken bekledi.

"Affedersiniz?" Yüzünde, kesinlikle inatçı bir ifade buldum. Hmm. Ona kaşlarımı oynatıyorum. Oyununu bozacak herhangi bir şey çünkü bu bakış benim için iyiye işaret değil. Tanrı korusun, Calvin Shaw kafasına bir şey koymuş olabilir. Çabalarımın rağmen hiçbir şey elde edemedim. Dudaklarını bile kıpırdatmadı.

"Seni bir yabancıya götürmesine izin vermeyeceğim."

Kabul etmiyor mu? Bu... Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. "Bunun bir taksi şoföründen ne farkı var?"

"Seni bırakıyorum." Arabayı çalıştırır ve çalma listesine dokunur. George Strait, Give It All We Got Tonight'ı söylemeye başlar. Tartışma bitmiştir. Nefesimi boşa harcamayayım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

TErtesi sabah, Uber'i arayıp gizlice kaçmak gibi bir niyetim var. Ta ki mutfağa girip planlarımı mutfakta duran ve yeşil smoothie içen kararlı bir adam tarafından paramparça edilir.

"Hazır mısın?" diye soruyor dudaklarını hafifçe kaldırarak.

"Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi siler silmez, Şampiyon."

Yirmi dakika sonra hastane girişine yanaştık. Konuşmak için dönüyorum ama o benden önce davranıyor. "Sam için endişelenme. Mercedes ve ben bugün onunla ilgileneceğiz," diyor büyük elini kalçasına sürterek. Yine de beni şaşırtmayı bitirmedi. "Bir haber alır almaz beni ara."

Sıcak bir duygu yığını boğazımı tıkıyor. Neden aniden ağlama isteği duyduğumu bilmiyorum. Doğuştan ağlayan biri değilim. Son zamanlarda başıma gelen onca şeyin beni bu huyumdan arındıracağını sanırsınız. Gözlerimin kenarlarında biriken nemle savaşıyor önüme bakıyorum ve "Size ne kadar teşekkür etsem azdır" diyorum.

"Yapma," diye araya giriyor. Görüş alanımın dışında kalan elleri direksiyonu sıkıca kavriyor. Onu rahatsız ettiğimi biliyorum ama bunu şimdi söylemezsem sonsuza dek pişman olacağım. Ve benim pişmanlıklarla işim bitti, hepsi burada birikti.

"Benim için yaptığın her şeyi ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum, tamam mı? Bu son üç yıl korkunç geçti. Bazen tüm dünya bana karşıymış gibi hissediyorum. Ve sen..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ona bakamıyorum, bakarsam patlayacağım. "Bir şeyler söylemeyi ertelememeyi zor yoldan öğrendim... başka bir şansım olmayabilir." Bununla birlikte, kapıyı yırtıp açıyorum ve arkama bile bakmadan dışarı çıkıyorum.

Babamın odasına ulaştığımda doktor onları çoktan ziyaret etmişti. Annemi yatağının yanındaki koltukta kahvesini yudumlarken, babamı ise daha önce onda hiç görmediğim somurtkan bir ifadeyle buluyorum.

"Kan basıncı yüzünden. Doktor biraz ağırdan alması gerektiğini söyledi."

"Yavaşla dedi," diye düzeltiyor babam. "Nasılsın, Punkin?"

"Endişeliyim. Ama en azından artık ne olduğunu biliyoruz."

"Buraya nasıl geldin?" Tom rahatça soruyor. Kimi kandırmaya çalışıyor? Hepimiz bunun iyi planlanmış bir av gezisi olduğunu biliyoruz.

"Beni Cal getirdi." Sessizlik kurşun bir balon gibi düşer.

"Angel, taze sıkılmış bir portakal gerçekten işime yarayabilir.

meyve suyu."

Annem oturduğu yerden kalktı. "Başka bir şey ister misin canım?" "Antrikot ve patates kızartması."

"Portakal suyuyla hemen döneceğim. Cami, bir şey ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim anne, teşekkürler."

Annem çantasını aldı ve çıktı. İkimiz de onun gidişini izliyoruz, babamın yüzünde yumuşak, şefkatli bir gülümseme belirliyor. "Tanrım, anneni seviyorum."

"Biliyorum baba." Hayatım boyunca, bu hiç söz konusu olmadı. Çocukken bu iki aşk kuşuyla birlikte büyümek utanç vericiydi. Bir yetişkin olarak, onları hep kıskandım.

Bana dikkatle bakıyor. "Annenle nasıl aşık olduğumuzu biliyorsun."

Bunun üzerine gözlerimi oymaya hazırım. "Yine mi baba, lütfen. Bu hikayeyi milyonlarca kez dinledim."

"Hayır, yapmadın." Sesindeki ciddi tonlamayla gözlerim onunkilere kayıyor. "Sana Liz Infantini'den hiç bahsetmedik."

"Liz Infantini de kim?"

"Annenle birbirimize aşık olmamızın sebebi." "Ha?"

"Liz mahalledeki her erkeğin istediği kızdı."

"Bu hikayeden nefret edecek miyim?"

"Sabır. Nerede kalmıştım... Liz, doğru. Genç. Yaşlı. Fark etmezdi. Liz'e bir baktım ve hepsi domino taşları gibi devrildi." Yatağının ucuna oturdum, hikâyeden o kadar etkilenmişim ki dizlerimin bağı çözüldü. "Erkekler ona çok sert davrandı. Çiçekler, pahalı hediyeler. Tony Bartorelli ona tüm masrafları karşılanmış on günlük bir Jamaika gezisi teklif etti. Liz bunların hiçbirini kabul etmedi. Ben Liz'den hoşlanıyordum, gerçekten hoşlanıyordum. Yani... beş on, Sophia Loren gibi bir vücut, Rita Hayworth gibi kumral saçlar--"

"Tamam, baba. Konuya bağlı kal."

"Her neyse, ben iyi görünümlü bir çocuktum. Çok güzelsin ve bunda benim de payım var." Tom abartmıyor. Yeterince fotoğraf gördüm. Kör ve hatta erkeksi yüz hatları, iri kara gözler ve göz kamaştırıcı beyaz bir sırtışıla birleşmişti. Babam yakışıklıydı.

"Ama utangaçtım. Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum, ben de konuşmadım... ta ki o benimle konuşana kadar." Babam derin bir nefes aldı. "Bir yıl sürdü. Onun için deli oluyordum. Mezun olduktan hemen sonra Eddy Wachoski için beni terk etti. Donanmaya yazıldım ve hepsi bu kadar."

"Bununla bir yere varacaksın, değil mi?"

"Sabır. New York'ta iki gün limanda kaldık. Moralim hala bozuktu. Arkadaşlarım onlarla barlara gitmem için ısrar etti. Geleceğimi söyledim, ama önce gerçekten

iyi bir dilim pizza, bu yüzden tur atmadan önce bir şeyler atıştırmak için Küçük İtalya'ya gittik. Anneni o zaman gördüm... Liz gibi olmasa da kendine has bir güzelliği vardı. Bana bir meleği hatırlattı." Babamın yüzündeki hülyalı ifade beni gülümsetiyor. "Pizzacıdaki kuyruk tüm bloğu sarmıştı. Arkadaşım arkadaşıyla konuşmaya başladığında hepimiz sıradaydık, servis edilmeyi bekliyorduk.

"Annene söylediğim ilk şey, kız arkadaşımın yeni ayrıldığı ve yeni bir şeye başlamaya hazır olmadığımdı. Anladığını söyledi. O sırada kırk dakika bekledik. Bu süre boyunca konuştuk. Yemeğimizi yedikten sonra bir kağıt peçeteye adresini karaladı ve -ölünceye kadar bunu asla unutmayacağım- 'Kalbinin kırık olduğunu biliyorum, ama bu kadar derinden sevebilen bir adam, arkadaş olarak sahip olunmaya değer bir adamdır. Eğer yalnız kalırsan bana bir mektup yaz, ben de sana cevap yazayım."

Babamın gözlerindeki ıslak parıltı neredeyse dayanamayacağım kadar fazla, boğazım düğümleniyor.

"Mektuplar böyle mi başladı?" Converse All-Stars'larımdan şok olmuş bir şekilde söylüyorum.

Başını sallayan ve dudaklarını yumuşak bir gülümsemeyle süsleyen babam, "Mektuplar böyle başladı. Kafamda yeniden aşık olmaya hazır değildim. Ama içimden bir ses o kağıt peçeteyi almamı söyledi. Al ve sakla. İçgüdülerimi dinledim. Aklımın beni vazgeçirmesine izin vermedim... Eğer öyle yapsaydım başıma gelen en güzel şeyi kaybederdim."

Gözlerimin kenarlarından sızmaya çalışan yaşlarla savaşıyorum.

"Nereye varmaya çalışıyorsun baba?"

"Şu anda hazır olmayabilirsin. Ama içgüdülerinizin size söylediği şeylerden aklınızın sizi vazgeçirmesine izin vermeyin."

İki gün sonra bahar sahneye çıktı. Hava 70'lerde, Sam ve ben parka gitmeye karar verdik. Çıkarken basketbol topunu aldım. Yeni bir keşif: Sam şaşırtıcı derecede iyi oynuyor. Parktaki diğer çocuklarla iletişim kurması için onu açmaya çalışıyordum. Ne yazık ki çok az ilerleme kaydettim ve bu beni rahatsız ediyordu.

Oraya vardığımızda park yeri doluydu, herkes de aynı şeyi düşünmüştü. Oyun oynayan çocukların gürültülü bağırışları ve kıkırdamalarından daha çok sevdiğim bir şey yok ve orada bunlardan bolca var. Yan tarafa baktığımda Sam'in sessizce kabuğuna çekildiğini görüyorum.

Daha az kalabalık olan basketbol sahalarından birine doğru yürüyoruz ve Sam top sürmeye başlarken ben de esnemeye başlıyorum. Bir sonraki sahada, Sam'in yaşlarında görünen sıska sarışın bir çocuk şut atmaya çalışıyor. Deniyor diyorum çünkü bu sevimli çocuk son derece koordinasyonsuz. Geçen hafta üzerinde çalıştığımız top sürme egzersizlerinde çok başarılı olan Sam'e bakıyorum ve onun da çocuğu fark ettiğini görüyorum.

"Derrick, dizlerini biraz bük," diyor çakıllı, erkeksi bir ses sahanın kenarından nazikçe. Bakışlarım o yöne doğru kayıyor ve sahibini buluyor. Çekici biri. Gerçekten çekici. Uzun boylu, fit, kare çeneli - tipik ateşli, tam bir Amerikalı sarışın. Bana doğru bakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Bir süre sonra sert ifadesi düzeliyor ve bana çarpık bir şekilde gülümsüyor. Pancar gibi kızarıyorum çünkü bebek mavisii gözlerindeki ilgiyi anlamak mümkün değil. Ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum ve bir kadeh içki içmekte olan Sam'e doğru yürüyorum.

Topu ribauntta yakalıyorum ve sonraki yirmi dakika boyunca oynayarak harika vakit geçiriyoruz. Babası olduğunu tahmin ettiğim adam ona koçluk yapmak için elinden geleni yaparken, 'Derrick'in ciddi şekilde mücadele ettiğini fark etmemek imkansız.

"Sam, Derrick'ten bizimle oynamasını istemeye ne dersin?" Sam zavallı Derrick'e bakar ve başını sallar. "Derrick,

bizimle oynamak ister misin?" Derrick babasına bakıyor, o da gülümseyerek başını sallıyor. Geniş bir sırtış sergileyen Bay All American bana doğru yürüyor ve elini uzatıyor.

"Jason Miller, bu da oğlum Derrick."

"Camilla DeSantis," diyorum elimi uzattığımda onunki tarafından yutuluyor. Gerekli gördüğümünden bir saniye daha uzun tutuyor. Boynumdaki deri karıncalanmaya başlıyor. Onun doğrudan bakışlarını tutamıyorum. Benim için bu, biriyle çıkarken asla rahat olamayacağımın tartışılmaz bir kanıtı.

"Bu Sam, öğrencim." Jason tatlı bir jestle Sam'in de elini sıkar. Kısa bir süre sonra Sam top sürmeye ve Derrick'e pas vermeye başlar. Çocuklar oynarken Jason Miller eğilir.

"Bunun için teşekkür ederim. Onu diğer çocuklarla oynamaya ikna etmeye çalışıyorum. Sadece çok utangaç ve...şey, onu çok zorlamak istemiyorum." Jason oğlu için gerçekten endişelenmiş görünüyor. Onun için üzülüyorum, gerçekten. Herhangi bir ebeveyn için çocuklarının mücadele etmesini izlemenin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Annesi yokken Sam'e evde eğitim veriyorum ve ben de aynı sorunla uğraşıyorum. İyi gidiyorsun... ona karşı sabırlısın. En önemli kısmı da bu," diye cevap veriyorum ve onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum.

"Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Eski sevgilim de ben de atletikiz." Stratejik bilgi aktarımına neredeyse sesli gülecektim.

Erkekler, smh.

Çocukların birkaç atış yapıp ıskalamalarını izlemek için dönüyoruz. Konuşuyor gibi görünüyorlar ki bu da başlı başına şaşırtıcı bir şey. Jason onlara yaklaşıyor ve sonraki yirmi dakika boyunca çocuklar oynarken Jason da teknik çalışmalarına yardımcı oluyor. Öğleden sonra yerini akşamın erken saatlerine bırakırken vedalaşıyoruz.

"Numaranı alabilir miyim?" Boş bakışlarım karşısında Jason geri adım attı. "Yani çocuklar için buluşabiliriz. İyi anlaşıyor gibi görünüyorlar."

"Evet, bunu çok isteriz."

Kısa bir süre sonra, Sam ve ben süpermarkete gittik. Ödeme yapmak için sıraya girmiştik ki, Cal ve benim şehirdeki mobilya mağazasından çıkarken çekilmiş bir fotoğrafımızı gördüm. Üstünde "Piyasadan Çekildi" yazıyordu.

Bunun olmasından ne kadar korkmuş olsam da, bu konuda düşündüğüm kadar stresli değilim. O anda Cal'a güvendiğimi fark ettim. Başıma kötü bir şey gelmesine izin vermez. İzin vermeyeceğini biliyorum. Ve her neyse, bunun olması kaçınılmazdı. Tanrı aşkına, o ünlü biri. Bunu ne kadar kolay unutuyorum. Bana göre o sadece Calvin, dik kafalı, otoriter ama çoğunlukla harika biri. Çünkü o öyle, yani harika. Ancak diğer herkes için o bir halk figürü. Ve şimdi haberler viral hale geldiğine göre, sonuçlarının ne olacağını yakında öğreneceğiz.

Eve gider gitmez, söz konusu harika adamı aramaya koyuluyorum. Ofisinden gelen bağırışlar tüm dikkatimi çekiyor. Calvin asla bağırmaz. Kapısının önünde bekleyip dinliyorum.

"Beni dinle Phil. Hiç PED testim pozitif çıktı mı? Şüpheli kadınlara aletimin fotoğraflarını göndermemle uğraşmak zorunda kaldın mı? Hayır. Çok doğru, cevabım hayır. Yani kiminle çıktığım ya da çıkmadığım organizasyonu ilgilendirmiyor. Anlatabildim mi? O inanılmaz bir insan... Halkla ilişkiler departmanını siktir et. Ona sahip olduğum için şanslıyım.... Görüntüler zerre kadar umurumda değil. Takım etkinliklerinde onun hakkında tek bir kötü söz duyarsam, o zaman bir sorunumuz olacak... Onu çok göreceksiniz. Sakinim, sakinim... Bu konuyu Ethan ve Barry ile konuşun. Phil, gelecek yıl oyun kurucu arayacak en az beş takım sayabilirim. Evet, ben de tam olarak bunu söylüyorum... uh huh evet, ben iyiyim... yeter ki bu tartışmayı bir daha yapmak zorunda kalmayalım... evet, bir hafta sonra görüşürüz."

Bir konuşmada çok fazla f-bombası var. Küfür ettiğini hiç duymadım. Bir kez hariç...cowgate

aklıma geliyor. Kalbim aniden zavallı morarmış göğsüme çarpan bir kırıcıya dönüşüyor. Ofisinin kapısından içeri giriyorum ve bilgisayar ekranından başını kaldırıp bana bakıyor. Bana attığı sert bakış beni eskisi kadar rahatsız etmiyor. Bakışları, tek parça olduğumdan emin olan eller gibi üzerimde geziniyor.

"Sorun nedir?" diye kaba bir şekilde soruyor ve bu da benim önceki düşüncemi doğruluyor.

"Konuşmanızı duydum," diye itiraf ediyorum, şu anda gizlenmek beni aşıyor. "O GM miydi?" Yavaşça başını sallayarak cevap veriyor. "Ben de sana magazin basınına çıktığınızı söylemeye geliyordum."

Gözleri yüzümü yavaşça inceliyor, her bir nüansı okuyor. "Tuhaf görünüyorsun."

"Tuhaf görünmüyorum," diyorum, durumun saçmalığı karşısında dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılıyor. "Ben sadece... GM ile bu şekilde konuştuğuna inanamıyorum. Kontratın hakkında endişelenmiyor musun?"

Bakışları bir süre uzaklaşıyor, ifadesi dalgın. Sonra kasıtlı olarak bana geri dönüyor. "Artık değil."

Detaylandırmasını beklemek boşuna. Sessizlik hakim olur. Çoğunu topuklarımın üzerinde ileri geri sallanarak ve az önce itiraf ettiği şeyi milyonlarca parçaya ayırarak geçiriyorum ve bulabildiğim tek şey şu oluyor: "Çok naziksin."

Gözleri benimkilere kilitleniyor, daralıyor ve kızgınlıkla parlıyor. "Hayır, değildi," diye homurdanıyor ve tekrar başka tarafa bakıyor. "En azından bunu yapabilirim."

"Beni kurtarmaya böyle gelmeniz çok centilmenceydi."

Yüzü yarı tiksiniş bir ifadeye bürünüyor, derin bir v kaşlarını inceltiyor. "Ben şövalye değilim." Hâlâ bana bakmıyor. Karşı koyamıyorum... Fıçıdaki balığı vuruyorum.

"Bana karşı çok iyisin."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi paha biçilemezdi. "Sana karşı hiç iyi değilim. Seni bu işe ben bulaştırdım." Her şey ortaya çıkıyor

aceleci ve asık suratlı.

"Bundan emin misin?" Biraz daha alay ediyorum.

"Evet. Ne istediğimi ve nasıl elde edeceğimi biliyorum," diyor dalgınca. Sanki onun iradesinin gücü karşısında hiç şansım yokmuş gibi. Bu konuda kısmen haklı. Tatlı davrandığında karşı konulmaz biri oluyor.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Saklanmıyoruz, bu kesin." Tıngırtısı telefondaki bağırış çağırış sırasında ortaya çıktı ve o zamandan beri ortalıkta dolaşıyor. Sonra gözleri gözlerime çarpıyor, keskin, kurnaz. Aklında bir hedefi olan bir adam. "Çıkmak ister misin?"

Cevap vermeyeceğim. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki başka seçeneğim yok.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

WCal bana Yankees maçına gideceğimizi söylediğinde, en hafif tabirle kendimi kaybediyorum. Neredeyse titreyerek gezegene daha çok benziyor. Heyecanımı daha da arttıran şey, Boston'la oynuyor olmaları. Stadyuma kadar yol boyunca koltuğumda kıvranıyorum. Cal'ın benim önermeme gerek kalmadan dahil etmeyi düşündüğü Sam bile bana tuhaf tuhaf bakıyor.

Calvin'in bir süitte yer bulacağından emindim. Ben daha çok "doğaya karşı cesur" bir hayranım. Yani, eğer bir stadyuma gidecekseniz o zaman içeride bir ekrandan izleyerek ne halt ediyorsunuz, değil mi? Her neyse, sahanın sol tarafında MVP koltuklarımız olduğunu öğrendiğimde beni bir kez daha hayrete düşürdü. Hayatım boyunca böyle harika koltukları tek başıma alamayacağım. O koltuklar eski kombine sahipleri ve benzerleri için ayrılmıştır. Bu noktada, neredeyse histerik oluyorum.

Gece maçı olmasına rağmen Calvin arka cebinden bir Yankees şapkası çıkarıp takıyor, şapkayı aşağıya doğru indiriyor ve biz koltuklarımızı ararken gözlerini benden ayırmıyor.

Koridorda ilerlerken "Maçlarda hep böyle misin?" diye soruyor. Yüzümde gülünç bir gülümseme var.

top sahasına adım attığımızdan beri kıpırdamayan yüzüm. Kuvvetle başımı sallıyorum ve o da ekliyor: "Benimkine gelirken şapka takmayı unutma."

Az önce ne dediğini anlamam bir dakikamı aldı. Koltuğumda kıpırdandım ve yan gözle bakmaya cesaret ettim. Dümdüz karşıya bakıyor... sanki az önce bana el bombası fırlatmamış gibi. Maçlarına gitmek mi? Haziran ayındayız. Bu iki ay daha olmayacak. O zamana kadar Sam annesiyle eve dönmüş olacak. Ve ben de... başka bir yerde olacağım. Birden midem bulandı. Saatlerdir bir şey yememiş olmam dışında. Artık kesinlikle gülümsemiyorum.

"Sorun nedir?" Dikkatim tekrar Cal'a yöneldi. "Bir şey yok."

"Saçmalık."

"Ben sadece..." Onun sabırlı gözlerine bakıyorum ve midem bulanıyor. Onu özleyeceğim. Bu nasıl oldu? "Sadece iki ay sonra nerede olacağımı düşünüyordum."

Bakışlarını sadece bir dakikalığına tutabiliyorum, onu ve Sam'i bir daha göremeyeceğimi düşünmenin beni üzdüğünü fark etmesinden korkuyorum. Şimdiden çok şey kaybettim. Sevdiğim insanları, kariyerimi, arkadaşlarımı, daha doğrusu skandala kadar arkadaş olduklarını düşündüğüm insanları. Ve şimdi iki kişiyi daha kaybedeceğim. Tanışma şansına eriştiğim en iyi iki insanı.

Sanki söyleyecek bir şeyi varmış da konuyu nasıl açacağını bilemiyormuş gibi, tanıdık bir şekilde dikkatle bakıyor.

"Patlamış mısır ister misin?"

Ha? Tamam, belki de o kadar önemli değildir. "Uhh, evet, tabii," diye dikkatim dağılmış bir şekilde cevap veriyorum.

"Harika, bana da biraz getirin ve başka ne isterseniz. Hafif bira, şişe ya da fiçi da olur." Bana yüz dolarlık bir banknot uzattı.

Kıkırdayarak elimdeki faturaya bakıyorum. "Randevularında hep böyle çekici misin?"

Yüzündeki ifade tuhaf bir şekilde ciddi. Omuz silkiyor. "On bir yıldır kimseyle çıkmadım."

Ne? Bu konuşmanın kıvrımları ve dönüşleri beni aptallaştırıyor. Ne yapacağımı şaşırdım. Ve sonra kafama dank ediyor. Sam'in duyup duymadığını kısa bir süre kontrol ettikten sonra sessizce, "Gerçekten mi? Seni gece yarısı seks çağrısı yapan bir tip olarak hayal etmemiştim."

"Booty call?"

"Fuckbuddy-- siz yattığınız kızlara ne diyorsanız artık. Şahsen ben bu terimi hiç umursamadım. Yani, kim arkadaşına böyle davranır ki? Ben davranmadığımı biliyorum."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?" Yüzündeki ifadeye bakılırsa ikimizin de kafası karışmış durumda.

"Bu düşünceni unutma. Beslenmeye gidiyorum," diyorum, ayağa kalkıyorum ve soluma dönerek ekliyorum, "Sam--geliyor musun?"

Başını sallayacak kadar gözlerini oyundan ayırıyor ve ikimiz de koltuklarımızdan kalkıp içecek standlarına gidiyoruz. Sam ve ben döndüğümüzde Yankees iki sayı gerideydi, kaleler doluydu ve Chase Headley vuruş için hazırды.

Calvin eğilip kulağıma mırıldanıyor, "Gözün kameralarda olsun. Saklanmayın ve gülümsemeyi unutmayın." O kadar yakın ki gözbebeklerinin kenarında koyu, çelik grisi bir halka görebiliyorum. Bu keşfe uygunsuz bir süre boyunca bakıyorum. Bunu biliyorum çünkü bana kaşlarını çatıyor.

Beklendiği gibi, oturduğumuzdan beri çevredeki herkes gizlice dönüp Cal'a bakıyor. Sonra bana uzun ve ölçülü bir bakış atıyorlar. İnsanların birlikte olduğumuzu düşünmesi bir şey, ancak bunu Yankees maçı gibi halka açık bir yerde sergilemek tamamen farklı bir canavar. Birinin beni tanıyıp hakaretler yağdırmaya başlayacağı paranoyası tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşıyor. Şimdiye kadar bunun panik atağa dönüşmesine izin vermemeyi başardım. Nasıl olduğunu Tanrı bilir, çünkü iki sıra aşağıımızda ödüllü bir esmer, beni nasıl tanıdığını tam olarak anlayamıyormuş gibi dönüp bakmaya devam ediyor.

"Hey!" Mide bulandırıcı bir kadın sesi bağılıyor. Kesinlikle kupa karısı. "Seni tanıyorum. Sen şu adamla evli olan kaltaksın--" parmaklarını şıklatır "Blake. Stamford, Connecticut'taki saadet zinciri." Esmer kadın ayakta duruyor, sesi gittikçe yükseliyor, ben ise gittikçe küçülüyorum, koltuğumun altında kaybolmaya çalışıyorum. Calvin'in vücudunun yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum. Siyah zırhlı huysuz şövalyem koltuğundan kalkmaya başlıyor.

"Kameralar üzerimizde. O buna değmez." Koluna yapıştım, onu geride tutmaya çalışıyorum. Ellerim içgüdüsel olarak dikkatini üzerimde tutmak için yüzünü kavramaya gidiyor. Daralmış ve soğuk gözleri beni buluyor ve yumuşuyor. Sonra bakışları dudaklarıma düşüyor. Her parçam kıpırdamadan duruyor. Onun kokusunu alabiliyorum, sabun ve başka bir şey, iyi bir şey. Küçük hava kabarcıkları yanaklarıma çarpıyor. Oh kahretsin, bu iyi hissettiriyor. Bakışları benimkileri tutuyor, aramızdaki atmosfer gerginlikle çatırdıyor.

Tam o sırada, Tanrı'nın inayetiyle, Headley'nin iki sayı üreten ve oyunu eşitleyen vuruşuyla basketbol sahası alkışlarla inliyor. Büyü bozuldu ve ellerim yere düştü. Kupanın kocasının onu kolundan tutup aşağı çekişini izliyorum. Fısıltıyla ona "falan filan, Calvin Shaw, falan filan yanıliyorsun" gibi bir şeyler söylüyor.

Uh huh, evet, çok az şey biliyor.

Üç devre sonra Yankees iki sayı önde ve Boston'ın kaleleri dolu.

"Sen nereye giderdin?" Dediğini duyuyorum. Gözlerim devam etmekte olan oyuna yapışmış durumda, bu yüzden soru beni şaşırtıyor.

"Pardon?" Yan gözle bakarak söylüyorum. Doğrudan bana bakıyor, dikkati son derece yoğun.

"Başka bir yerde olacağınızı söylemişsiniz... Nerede?"

Maça reklam arası verildi ve tam karşımızdaki jumbotronda öpücük kamerası açıldı. Öpücük kamerasına bayılıyorum. İşte söyledim. Bir çift

Octogenarians ekranda yanıp sönüyor. Kadın adamın dudaklarını iffetli bir şekilde okşuyor ve herkes oohhh ve ahhh anına katılıyor. Zihnimin mahremiyetinde, onlar için hikayeler uyduruyorum. Zalim ebeveynler tarafından ayrılmış genç aşıklar olduklarını. Savaşta sonra birbirlerini bulduklarını, aşırı romantik, yıldız çarpmış aşıklar gibi. Hangi savaş? Hiçbir fikrim yok, ama zihnimin benimle kaçmasına izin verdim.

"Cam?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen ailemin yanındadır." Umursamazca omuz silkiyorum. "Umarım öğretmenlik için bir iş bulabilirim. Hep yapmak istediğim şey buydu." Sesimdeki özlem notası Alaska'da duyulabiliyordu.

Ekranda genç beyaz bir çift belirir. Adam el sallıyor ve öpülmekten çok kamera karşısında olmaktan heyecan duyan hamile karısını öpüyor.

"Kalabilirsin."

Ne dediğini anlamam biraz zaman alıyor çünkü yine dikkatimi ona vermiyorum. Dev ekranda birbirini seven çiftlere bakmakla meşgulüm. Eskiden ben de sevgi dolu bir çiftin parçasıydım. Eskiden acayip mutluydum, eskiden kelimelerini kullanıyorum.

Sonra da kamerayı bize doğrultuyorlar.

Jumbotronda gözlerim fincan tabağı büyüklüğünde, hatta daha büyük, canavar kamyon lastiği büyüklüğünde. Calvin tamamen boş bir levha. Ben daha neyin ne olduğunu anlamadan o kocaman pençesini boynuma doluyor, beni kendine çekiyor ve öpüyor.

Şoktayım. Şoktayım. Tabii ki şoktayım. Bu yüzden kılımı bile kıpırdatmıyorum. Nefes bile almıyorum. Yüzümü nazikçe kavırıyor ve yumuşak dudaklarını eğiyor. Kahretsin, çok yumuşak. Bir, iki, üç fırça.

"Beni geri öp," diye fısıldıyor.

Gözleri aynı anda hem soğuk hem de dumanlı, için için yanan kuru buz gibi. Bu bir oksimoron olmalı. Trans halindeyim, bu muammayı çözmeye kendimi kaptırmışım, bu yüzden tek söyleyebildiğimin "Ne?" gibi inanılmaz derecede aptalca bir şey olması şaşırtıcı değil.

Ve ben bunu yaparken, dili ağzıma giriyor ve benimkiyle sevişiyor. Sadece onun tadı bile yalnız ruhumun daha fazlası için yalvarmasına neden oluyor. Ben daha da yaklaşıyorum ve o da öpücüğünü derinleştiriyor, verdikçe veriyor. Yemyeşil, baştan çıkarıcı, tatlı. Ve büyük bir adam için çok nazik. Ona doyamıyorum. Daha fazlası için açgözlüyüm. Parmaklarımı onun kalın, kısa saçlarının arasından geçiriyorum. Şapkası düşüyor. Ve alıyorum, alıyorum, alıyorum. Hiç bitmesini istemiyorum.

Kalabalık çılgına döner. Aklım başımdan gitti. Oyun bitti.

Onunla benim başrolde oynadığımız Öpücük'ün üzerinden İKİ HAFTA geçti ve ikimiz de bu konuyu açmadık. Tek kelime bile etmedik. Sanki hiç olmamış gibi günümüze devam ediyoruz. Bu neredeyse imkansız bir başarı çünkü A: oldu. Bunu biliyorum çünkü her gece rüyamda görüyorum. Ve B: çok uzun zamandan beri yaşadığım en yoğun, dünyayı sarsacak kadar iyi bir deneyimdi. Öpücüğü hiç de beklediğim gibi değildi. Yine de bu adamla ilgili hiçbir şey beklediğim gibi değil. Yumuşak, alaycı ve cömertti... tıpkı onun gibi. Kahretsin.

"Cam?" Sesi beni dalgın düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Yemek masasında karşımda oturan muhteşem adama bakıyorum. Tanrım, az önce "muhteşem" mi dedim?

"Öyle mi?"

Dudakları eğlenerek seğiriyor. "Söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu?" Boş bakışlarım karşısında, o gülünç derecede yumuşak ve cazip dudaklarının köşeleri birleşiyor. "Ayın dördü için bir planın var mı diye sordum?"

Hiçbir şey söylemiyorum, o pembe dudaklara tamamen ve aptalca kapılıyorum. Kaşları çatıldı. Beni onlara bakarken yakaladığından oldukça eminim. Harika.

"Ahhh, evet, ailem her zaman büyük bir barbekü partisi verir ve tüm arkadaşlarını davet eder. Sam de benimle geliyor." Bunun üzerine boş boş bakma sırası ona geldi.

"Peki ya sen?"

Başını sallıyor ve bifteğini çok hassas parçalara ayırmaya devam ediyor, bir beyin cerrahı maharetiyle yağını kesiyor. Bir şekilde hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor, sanki bir şey onun havasını almış gibi, ama nedenini bir türlü anlayamıyorum.

"Sadece planların olduğunu düşünmüştüm."

Başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Planım yok."

Aramızda garip bir sessizlik var. Daha iyi bilmesem, neredeyse dahil edilmediği için incinmiş göründüğünü söyleyebilirdim. Bu benim kafamın içinde bile komik geliyor. Bu yüzden, sırf kendime ne kadar yanıldığımı kanıtlamak için, "Gelmek ister misin--" diye soruyorum.

"Evet."

"--biz." Tamam, şimdi ne olacak? Farklı bir strateji seçtim. "Saatlerce aralıksız yaltaklanmaya maruz kalacağın konusunda seni uyarmalıyım."

"Benim için fark etmez."

Hah... Onun isteyerek takılmak isteyeceği aklımın ucundan bile geçmemiştir. Ancak bunu hak ettiği dikkatle inceleyecek zamanım yok çünkü cep telefonum gelen bir mesajla titriyor. Jason Miller'dan.

"Sam, Bay Miller yarın Derrick'le mahkemede buluşmak isteyip istemediğimizi soruyor."

"Harika," diye cevaplıyor Sam coşkuyla. Calvin'in gözlerinin Sam ve benim aramda gidip gelişini izliyorum, kaşları şaşkınlıktan çatılmış. Cevabımı yazıyorum ve telefonu kaldırıyorum.

"Bay Miller kim?" diye soruyor son zamanlarda kafamın içinde epey yer kaplayan koca adam. Ses tonunun biraz şüpheli olduğunu fark ettim.

"Derrick'in babası. Derrick benim yeni arkadaşım ve babası gerçekten çok iyi biri ve daha iyi oynamamıza yardımcı oluyor," diye cevap veriyor Sam uzun bir nefesle. Calvin çatalını yere bırakır ve kollarını kavuşturur. Bu yeni bilgi onu rahatsız ediyor. Ruh hali daha da gerginleşmeden araya giriyorum.

"Gelmeni çok isterim." Az önce 'aşk' kelimesini kullandığımı fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Calvin'in bir saniye önce takındığı ciddi ifade kayboluyor, yerini... mutlu görünüyor. O mutlu görünüyor ve ben de mutlu oluyorum. Bu gerçekten çok kötü.

Ertesi gün parka vardığımızda Jason ve Derrick Miller çoktan bizi bekliyordu. Basketbol sahasında ayakta durmuş esneyen Jason Miller bana binlerce wattlık bir gülümseme gönderiyor ve bu beni duraksatıyor. Umarım aklına herhangi bir aşk fikri gelmiyordur çünkü kesinlikle ilgilenmiyorum. O harika bir adam ama her gece rüyalarımın giren başka bir harika adam daha var ve tekrar biriyle çıkma konusunda ne hissettiğimi düşünmeden önce onu kafamdan atmakla uğraşmam gerekiyor.

"Bugün ikiye iki oynamak ister misin?" Jason gözlerinde muzip bir pırıltıyla soruyor. Groan. Bu düşündüğüm şey olmasa iyi olur... bariz erkek cinsel ilgisi.

Sam'e bakıyorum, o da başıyla onaylıyor. "Elbette," diye cevap veriyorum sıkı bir gülümsemeyle. Tam ısınıyordum ki gelen bir mesajın sesini duyuyorum.

Neredesin?

Cal'dan. İnsanlar mesajlaşırken neden basit davranışları unuturlar? Ben de cevap yazıyorum.

Parkta. Oh hey, nasılsın? Günün iyi geçiyor mu, Shrek?

Bir saniye sonra.

Shrek mi? Hangi park?

Hmmm. Parmaklarım ekranda uçuşuyor.

Hillside Caddesi'ndeki.

On dakika sonra Range Rover'ın otoparka girdiğini gördüm. Lanet olsun.

Antrenman kıyafetleriyle bize doğru koşan iri adamın görüntüsü karşısında dilsizleşerek, tek yapabildiğim bakmak oluyor. Her zamanki gibi tüm dikkatleri üzerine çekiyor; kalabalık parktaki herkes bir anda yanındaki kişiye dirsek atıp aval aval bakmaya başlıyor. Calvin benden bir adım ötede duruyor, ifadesi nötr. Ne bekleyeceğime dair en ufak bir fikrim yok. Bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında geziniyor ve tenimde bir rahatsızlık hissi geziniyor. Yoğun bir ilgi odağı olduğumuz açık ve bu beni geriyor. Sonra bize şaşkınlıkla bakan Jason'a dönüyor ve kısa bir baş sallamayla birlikte "Naber?" diyor.

N'aber? "Burada ne yapıyorsun?" Yüzüme yayılmak üzere olan gülümsemeyi engellemek için elimden geleni yapıyorum. Ve sonra işler çığırından çıkıyor, çünkü üzerime çullanıp dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Ha? Bir yük treninin önüne atlamış da olabilirim çünkü şu anda kesinlikle bir yük treni çarpmış gibi hissediyorum. Calvin, Jason'a elini uzatıp sanki hayatı boyunca orada yaşıyormuş gibi ağır kolunu omuzlarıma doladığında ceset gibi kaskatı kesilmiş bir halde kılımı bile kıpırdatmıyorum.

"Calvin Shaw, Sam'in amcası." Jason'ın şaşkınlığını atlatması bir saniye sürüyor ama onu kim suçlayabilir ki, benimki çok daha uzun sürecek. Sam'e kısa bir süre bakıyorum ve onun bana sırtıarak baktığını görüyorum.

"Jason Miller, Derrick'in babası."

İsa, Meryem ve Yusuf. Şimdi Jason fangirling yapıyor. Calvin Derrick'in elini sıkar ve Derrick de ona utangaç bir gülümsemeyle karşılık verir.

"Futbolu sever misin, Derrick?"

Gülümsemeye devam etse de, Derrick'in ürkek bakışları ayak parmağıyla dürttüğü kayaya düşüyor.

"Ne diyorsun Derrick," diye nazıkçe dürtüyor Jason.

Derrick başını sallar ve Calvin ekler, "Bu sezon bir iç saha maçına misafirim olarak gelmek ister misin?"

Tanrım, Derrick'in yüzündeki parlak ve heyecanlı ifade göğüs kafesime inen bir yumruk gibi. Ağrıyı ovuyorum.

Derrick usulca, "Forman bende," diyor ve Calvin gülümsüyor.

Öldür beni şimdi.

Otuz dakika sonra Calvin, Federal Soruşturma Bürosu'nun New York ofisinden Özel Ajan Jason Miller ile numara alışverişi yapıyordu, onunla beni öpen adam arasında ciddi bir erkek aşkı geliyordu. Ben dudağımı ısırıp içlerinden birinin acil servise kaldırılacağı endişesiyle ellerimi sıkarken dört erkek oyun oynamayı bıraktı.

Calvin vedalaşırken kolunu omzuma atıyor ve Jason'ın bakışları doğrudan göğsümün üzerinde gevşekçe duran ele yöneliyor. Anında yüzüm alevler içinde kalıyor. Tüm bu dokunuşlar beni delirtiyor. Sürekli tahrik olmak, bunu arzulamak ve tamamen utanmak arasında gidip geliyorum. Arabalara dönerken, bu garip yeni davranışın temeline inmeye karar veriyorum.

"Bu hareketler de neyin nesi, Don Juan?" Fısıldıyorum.

"Bu şeyi satmak için üzerime düşeni yapıyorum. Bu kadar iğrenmiş görünme."

"İğrenmiyorum!" Bağırıyorum. Öpücüklerinin beni iğrendirmediğini vurgulayarak bağırıyorum. Cal'ın dudaklarının kenarındaki flört eden gülümseme bana A sınıfı bir enayi olduğumu söylüyor. Konuyu değiştirme zamanı.

"Kendine zarar verebilirdin. Bir kez olsun sakın olamaz mısın?"

"Ben kaybetmem."

"Hiç mi? Kendi iyiliğin için olsa bile mi?"

"Beni öldürse bile."

"CAM?" Sam yüksek sesle esniyor. Geç oldu ama Harry Potter'ın bir bölümünü daha okumak istedi ve hayır diyecek cesareti kendimde bulamadım.

"Öyle mi?" Sam'in başucundaki lambayı söndürmek için uzandım. "Amcamla evlenecek misin?"

"Bunu neden sordun?" "Sizi öpüşürken gördüm."

Bu çok garip.

"Öpüşen herkes evlenmez, Sam."

"Çünkü eğer yaparsanız, belki sizinle birlikte yaşayabilirim." "Ne demek istiyorsun?"

"Burada yaşayabilirim... sonsuza dek."

"Peki ya annen? Seni gerçekten özlerdi." "Hayır, özlemez."

Bu çok hassas durumu nasıl ele alacağıma karar vermek için bir an duruyorum. "Sam, annen hasta. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Elinde olmadığını söylüyor. Neden yardım edemiyor?"

"Uzman değilim ama büyükannenizin de aynı hastalığa yakalandığını biliyorum."

"Bu benim de alacağım anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Amcanda yok. Ama ben doktor değilim, belki bize bunu açıklayacak birini bulabiliriz. İster misin?" Başını şiddetle sallıyor. "Tamam, yarın amcanla bu konuyu konuşuruz."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OTüm bayramlar arasında 4 Temmuz her zaman favorim olmuştur. Sıcak yaz geceleri, ısıltılı havai fişekler, bir Birliktelik, ortak payda. Hiç "4 Temmuz'dan nefret ediyorum" diyen birini duydunuz mu? Hayır, duymadınız. Neden biliyor musunuz? Çünkü 4 Temmuz'da asla kötü bir şey olmaz. Herkes eğlenmekle meşguldür.

Ailemin evine doğru yola çıktığımızda saat hâlâ öğleden sonraydı. Sürücü koltuğunda oturan adama bakıyorum. Üzerinde sade beyaz bir polo ve uzun haki bir şort var. Saçları yeniden uzamaya başlamış. Sam arka koltukta, Cal'ın geçen gün onun için eve getirdiği Beats kulaklıkları takmış, Evcil Hayvanların Gizli Yaşamı'nı izliyor ve her iki saniyede bir kıkırdıyor.

Her şey çok evcil görünüyor. Sanki barbeküye giden sıradan bir aileymişiz gibi. Amanda'nın Sam'i almak için her an gelebileceğini ve benim de... kim bilir nerede olacağımı fark ettiğimde moralim dibe vuruyor.

"Neden öyle görünüyorsun?" Sesi nazik ve endişeli.

"Seni özleyeceğim."

Bir anda ağzımdan çıkıveriyor. Burun deliklerinin genişlemesini ve dudaklarının büzülmesini izliyorum. Harika, onu utandırdım. Bana nasıl cevap vereceğini bilmiyor.

Mopey itirafı. Sessizlik dayanılmaz derecede rahatsız edici bir hal alıyor. Neyse ki sadece bir blok ötede olduğumuz için buna çok uzun süre katlanmak zorunda kalmıyorum. Range Rover'ı caddeye park ediyor ve büyüdüğüm küçük tuz kutusu evin yanından dolaşarak oraya gidiyoruz.

Buna karşılık, ailemin arka bahçesi oldukça büyüktür, bu da onların her zaman Dört Gün'e ev sahipliği yapmalarının ilk nedenidir. İkinci neden, kasabanın her yıl düzenlediği havai fişek kutlamasını mükemmel bir şekilde görebilmemiz ve üçüncüsü de babamın yeşil parmağı.

"Vay canına," diyor Calvin arka bahçeye adım attığımızda. Babam Martha Stewart'a taş çıkartır. Çevre düzenlemesi titizlikle yapılmış, akla gelebilecek her çiçek açmış. Bu yıl tüm çiçeklerin beyaz olduğunu fark ediyorum. Ve sonra çiçekleri fark etmeyi bırakıyorum çünkü tahminimce elli ya da daha fazla olan çevredeki her kafa bize doğru dönüyor. Yanımda duran adam soğukkanlı bir müşteri olarak kalırken benim yüzüm alevler içinde kalıyor.

Cal fazladan kaslı bir kolu omuzlarımdan geçirip beni kendine çekiyor ve rengim saniyeler içinde sıcak pembeden domates kırmızısına dönüyor. Ve o kol... tatlı Jezuz o kol. Beni bir güvenlik battaniyesi gibi sarıyor, sıcaklığı iliklerime kadar işliyor. O kadar çok eğilmek istiyorum ki canım yanıyor. Kollarımı beline dolamak, iri ve sert vücuduna sokulmak ve rahatlığın tadını çıkarmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Yapamıyorum. Çünkü ben bir Fugazi kız arkadaşım. Ona yaslanmaya, dokunmaya, düşünmeye, değerlendirmeye ya da ona karşı herhangi bir şey hissetmeye hakkım yok. Bu gerçeğin kafamda netleşmesi gerekiyor.

Babam ve tanımadığım bir grup erkekle -bazıları genç, bazıları yaşlı- birlikte duran Amber. Yüzü saniyeler içinde sevinçten şaşkınlığa ve kafa karışıklığına dönüyor. Sonra da şüpheye dönüşüyor. Zarif yüz hatları gerçekten sevimli bir kaş çatmaya dönüşüyor. Amstel şişesini selamlamak için bize doğru kaldırdı.

Benim Anne yaklaşımlar Biz Işıl ışııl, ve I ortalama

Işıl ışııl. "Camilla Ava Maria olduğunu bana söylememiştin.

senin..." Bu paha biçilemez. Ange bir an Calvin'e nasıl hitap edeceğini şaşırmış görünüyor.

"Erkek arkadaşım," diye ekliyor ve bir gülümsemeyle onu kurtarmaya geliyor. Evet, içten bir gülümseme, gerçek bir gülümseme. Ve ben ona bakarken kalbim göğsümün içinde yapmaması gereken garip şeyler yapıyor. Ange de ona en dişlek sırtışıyla karşılık veriyor. Tanrım, kafasında düşün listesini hazırladığını duyar gibiyim.

"Size içecek bir şeyler getireyim. Size ne ikram edebilirim Calvin?" diyerek bizi arka bahçeye doğru götürdü.

"Sorun değil, Bayan DeSantis. Biz kendimize yardım ederiz," diye cevap verir Beyaz Atlı Prens.

Bu da ne? Kim bu adam? Döndüm ve ona 'o bakışı' attım. "Ne halt ediyorsun?" diyen bakış. Şimdiye kadar bunu yeterince sık gördüğü için ne anlama geldiğini biliyor.

"İlk soğutucuda biralar, diğerinde de meşrubatlar var. Tom'a ne yemek istediğinizi ve nasıl pişirilmesini istediğinizi söyleyin."

"Biz hallederiz anne, teşekkürler," diyerek araya giriyorum. Calvin'i ızgaranın olduğu yöne doğru itiyorum ve altısını izliyorum. Onu Angelina'yla bir saniye bile yalnız bırakırsam smokin için ölçü almaya başlamasından korkuyorum. Biz yürürken ızgaranın etrafında toplanan kalabalık tamamen sessizleşiyor. Evet, Tom yine Bay Ateşli Şeyler önlüğünü giyiyor.

Amber sırtarak, "Bunlar Persephone ve sevgilisi değil mi?" diye soruyor.

Kaşlarım neredeyse saç çizgime ulaşıyor. "Amber," diye mırıldanıyorum. Calvin'in hakkını vermeliyim, tek yaptığı siyah bir kaşını kaldırıp gülümsemek.

"Nasıl hissediyorsun baba?"

"Annen patates kızartmalarımı lahana cipsiyle değiştirdi. Sence ben nasıl hissediyorum?"

"Efendim," diyor babama elini uzatarak.

Tom, Cal'ın eline uzanmadan önce elini siler. "Seni tekrar görmek güzel. Size ne ikram edebilirim? Sığır filetosu? Hamburger? Bu arada bunlar benim arkadaşlarım." Bir ses patlaması

hepsi birden Cal'ın elini sıkmak için öne çıkınca patlak veriyor. Şu ana kadar etrafımızdaki tüm erkekler sessizce aval aval bakıyordu, şimdi ise düpedüz fangirl yapıyorlar.

Yirmi dakika sonra Tom, yeni sportmenlik dışı davranış kuralının yararlarını tartışırken Cal'ı bir şekilde ızgaranın başına geçirmiştir. Etraflarında toplanan erkekler Cal'ın her sözüne, sanki ikinci gelişine tanık olmuşçasına kulak kesilirler.

"Ona aşık oluyorsun." Bu bir soru değil, gerçeğin ifadesi. Ya da en azından Amber öyle düşünüyor. Elindeki bira şişesini dudaklarına götürüp bir yudum alıyor ve x-ray görüşüyle beni süzüyor. Onun bakışlarıyla yüz yüze geliyorum (Amber'a korktuğumu belli edemem). Sonra ikimiz de güvertedeki tüneğimizden söz konusu adamı izlemek için dönüyoruz.

"Saçmalama. Ona aşık değilim."

"O zaman nedir? Deli dana hastalığı mı? İlaçlar mı? Çünkü gözlerin ne zaman ona takılsa yüzünde o boş, mutluluktan uçmuş ifade belirliyor."

"Gerçekten mi?" Bunun üzerine Amber bana abartılı bir göz devirme hareketi yapıyor. Ben de karşılığında yaltaklanıyorum. "Sence fark etmiş midir?"

Omuz silkerek, "Muhtemelen. O aptal değil."

Hayır, değil, lanet olsun. "En fazla, minicik, önemsiz, küçük bir aşk. Bunu atlatacağım."

"Hmm."

"Beni öptü"

"Öyle mi?" diye soruyor sarışın kaşlarını kibirli bir şekilde kaldırarak.

"O bir yüz tutucu."

"Kahretsin, buna bayıldım." "Ben de."

"Bu tarafa bakıyor. Gülümsüyor, sen de gülümseme." Amber'ın ela gözleri sinsice beni kontrol ediyor. "Sana gülümseme dedim."

"Çok geç." Calvin'in sıcak bakışları bakışlarımı yakalıyor ve ben gözlerimi kaçıramıyorum. Göğsümün içinde yayılan ve dudaklarımın kenarlarını yukarı çeken sıcaklığa engel olamıyorum.

Mağlup iç çekişi dikkatimi çekiyor. "Ne yapacaksın?"

"Yapabiliyorken tadını çıkar. Zaten birkaç hafta içinde onu bir daha görmeyeceğim."

Başını sallıyor.

"Seni şehre geri götürmemizi ister misin?" Teklif ediyorum.

"Hayır, Uber'i aradım." Bakışları, karıştırmakla meşgul olduğu etikete takılıyor. Sonra yan yan bakıyor ve ekliyor, "Bir randevum var."

Gözlerim onunkilere çarpıyor. Önce gözlerini kaçırdı. Amber yıllardır ilk kez biriyle çıkıyor. Sevinç göğsümde patlıyor. "Bana anlatmak ister misin?"

"Henüz değil... İkinci bir tane olursa size haber veririm."

"Tamam," diyorum dudaklarımı dişlerimin etrafında kıvrarak. Büyümeyle tehdit eden gülümsemenin gücü yüzümü ciddi şekilde ikiye ayırabilirdi.

"Bu kadar mutlu görünme. Bu sadece bir randevu."

Ayağa kalktı ve birasından kalanları döktü. Yüzümü tutarak yanağıma bir öpücük konduruyor. "Görüşürüz. Gidip Ange ve Tom'a veda etmeliyim."

"İyi eğlenceler!" Sesim düpedüz baş döndürücü. Karşılığında bana en somurtkan bakışını atıyor.

Calvin hâlâ etrafındakilerle konuşuyor. Herkesin başının üstünde, onu fark etmemek imkânsız. Beni diğer kadınlara karşı bir koruma olarak kullanan bir adama aşık olamam. Dikkatimi dağıtmak için güverteyi temizlemeye başladım. Meşgul olmalıyım. Ama daha da önemlisi, gözlerimi birlikte yaşadığım inanılmaz seksi adamdan uzak tutmalıyım.

Bir saat sonra gece çökmüştü ve havai fişekler kısa süre içinde başlayacaktı. Havai fişekleri sevdiğimi söylemiş miydim? Heath Ledger'ın arka planda havai fişekler patlarken hayatının aşkına -çok seksi bir rodeo kovboyuna- sessizce özlem duymasından daha romantik bir sahne var mıdır? Bu retorik bir soru, yok. Yine bana dönelim.

Bahçenin kenarında, herkesten uzakta, boş bir çim sandalyeye kuruluyorum ve babamın Sam'le bocce oynamasını izliyorum. İkisi de bir şeye gülüyor, Sam'in sevimli yüzündeki kocaman sırıtış o kadar bulaşıcı ki beni de gülümsetiyor.

"Hey." Dikkatim bana doğru gelen çok uzun boylu bir adama yöneliyor. "Saklanıyor musun?" Elleri ceplerinde, adımları da ifadesi kadar rahat. Yumuşak ve tatlı olduğunu bildiğim dudaklarında gördüğüm gülümseme midemi bulandırıyor. Evet, doğru duydunuz. Hasta ediyor dedim. Çünkü onu arzuluyorum. Her şeyi kendim için istiyorum ve bu olmayacak. Hayranlığımın nesnesi bu kadar yakınımda dururken tam cümleler kurmak zorlaşıyor, bu yüzden kafa sallamaya başvuruyorum.

"Sanırım Tom bu gece biraz para kazandı. Kaç tane imza vermen gerekti?"

Yüzüne içten bir gülümseme yayılır. Son zamanlarda bunu çok yapıyor. "Otuz yaşındayken onları kesti."

"Seni kesinlikle pazarladı."

Calvin omuz silkerek, "Sorun değil. İkisi sezonluk bilet sahibiydi." Sonra şampiyonluk kazanmış bedenini yanımdaki naylon sandalyeye fırlatıyor. İkiye ayrılmaması bir mucize - gerçi sandalye yüksek sesli bir iniltiyle itiraz ediyor.

Şansa bakın ki bu gece hava açık, gökyüzü başlamak üzere olan gösteri için mükemmel bir boş tuval. Bir dakika sonra her şey karanlığa gömülüyor ve birden duyularım harekete geçiyor. Göğüslerimin arasındaki ter damlacıklarının aşağı doğru indiğini hissedebiliyorum. Hemen arkamızdaki hanımeli çitin tatlı kokusunu alabiliyorum. Yanımda oturan iri adamın aldığı her rahat nefesi bile duyabiliyorum.

İlk mum yakıldı. Kırmızı bir parıltı topu üzerimizde patlıyor. Yana doğru baktığımda, gece gökyüzündeki kırmızı ışıltının aydınlattığı profilini yakalıyorum. O çok güzel... Bunu tartışmaya gerek yok. Daha da iyisi, o harika biri.

"Sen iyi bir adamsın." Kelimeler ağızımdan yuvarlanarak döküldü. Tanrım, aşk acısı çeken bir ergene dönüşüyorum. Calvin dönüp bana bakıyor, ifadesi nötr, düşünceleri okunamıyor. "Sakın aksini düşünme."

Elleri sandalyenin kolçağında benimkileri örtüyor. Bakışlarım üzerine düştüğünde, elini çekmesini bekliyorum ama çekmiyor. Havai fişeklerin ardından gökyüzü dumanla kaplanana kadar elimi tutuyor. Ve bunun, bunun şimdiye kadar tanık olduğum en romantik sahne olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"BEKLEDİĞİMİZDEN DAHA İYİ GEÇTİ," diyorum üçümüz evin yanından geçip arabaya doğru yürürken. "Bob bu sefer sadece tek bir şey hissetmeyi başardı."

Calvin'in başı dönüyor, yüzünde şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifade v a r . "Şaka yapıyor olsan iyi edersin."

"Camilla."

Bir saniye önce takındığım gülümseme yüzümden siliniyor. Solumda birkaç adım ötemde duran Barbara Blake, annemle babamın garaj yolunda yürüyordu. Elinde bir zarf tutuyor. Bakışları Calvin'in üzerine yerleşirken parlak mavi gözleri bir parça kısılıyor. Vücudum buz kesiyor. Yanımda duran anlayışlı adam hiçbir şeyi kaçırmıyor. Güçlü, sıcak parmakları parmaklarımın arasından geçiyor, bu his o kadar inanılmaz derecede iyi ki bir anlığına gergin olmam gerektiğini unutuyorum.

"Seninle konuşmam gerek."

Barbara ile hiçbir zaman çok sıcak bir ilişkimiz olmadı ama asla düşmanca da değildi. Pek çok anne gibi, onun da değerli oğlunun eşi olacak kadın için inanılmaz yüksek standartları vardı. Matt'in iyiliği için genelde medeni davranırdı. Ve onu her zaman görmüyorduk - Connecticut'a taşınmayı dert etmememin nedenlerinden biri de buydu. Matt öldükten sonra irtibatı tamamen kopardık. Ne yazık ki

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, şu anda aklından geçenin sivilleşme olduğundan emin değilim.

"Sam, neden sen ve amcan önden gitmiyorsunuz? Beş dakika içinde arabada buluşuruz." Calvin yerinden kımıldamaz. Yan gözle baktığımda... kahretsin, oyun suratını takınmış olduğunu görüyorum. Onu dürtmek bana sadece sert bir bakış kazandırıyor. "Bir dakika içinde orada olacağım," diye mırıldanıyorum. Tartışmak istiyor - yüzünden okunuyor - ama neyse ki tartışmıyor. Anlamalı bir duraksamadan sonra elini Sam'in omzuna koyuyor ve bana ters ters bakarken onu isteksizce araba yolundan aşağı indiriyor.

Barbara gözlerini Calvin'in geniş sırtına dikmiş, "İnanmadım," diye açıkladı. "Süpermarketteki o değersiz dergilerin ön sayfalarında okuduğumda inanmadım. Televizyonda gördüğümde bile inanmadım," diye ekliyor, sesi onaylamadığını belli ediyor.

Sözleri hedefini vuran oklar gibi. Bir anlık utanç duygusu beni vuruyor. Yüzündeki küçümseme ifadesi beni terletiyor ve sinmeme neden oluyor. Ama ben artık onun üç yıl önce tanıdığı kadın değilim. Katlandığım tonlarca zorluğun beni sertleştirdiğini inkar edemem. Sanırım bu da senin umut ışığın.

Onca insan arasında kendimi ona karşı haklı çıkarmak zorunda kalmak beni öfkeliyor. Bir kez olsun beni görmeye gelmedi, aramadı ya da destek için tek bir kelime bile e-posta göndermedi. Oğlunun bana yaşattığı cehennem için bir kez bile özür dilemedi. Her nasılsa, onun çarpık zihninde, haksız yere bir suçla suçlanan beyaz şövalye olarak kalıyor. Ve şimdi ben onun evlendiği fahişe miyim? Hayır. İmkânı yok.

"Matthew öleli üç yıl oldu, Barbara. Kendimi onun cenaze ateşine atacağımı mı sanıyordun? Kanlı bir kurban seni mutlu eder miydi? Ya da belki Matt'in işlediği suç yüzünden hapse girmeliydim."

"Haksız yere suçlandı."

"ABD federal hükümetine göre değil."

"Buraya seninle tartışmaya gelmedim. Sana bunu vermeye geldim." Elindeki zarfı uzattı, ben de

Sanki cehennem çanaklarından çıkmış gibi nazikçe aldı. "Seni acıdan kurtarmayı düşündüm ama gerçeği bilsen iyi olur."

İma ettiği şeyin etkisi içimdeki nefesi kesiyor. Range Rover tam önümüze yanaşıyor ve Calvin iniyor, endişeli bakışları üzerimde geziniyor. Hareket etmek için hiçbir çaba göstermediğimde, bize doğru yürüyor ve büyük, ağır kolunu omuzlarıma doluyor, onun rahatlığı beni katatonik durumumdan sarsıyor.

"Gidiyoruz," diye anons ediyor ve bunu Barbara'ya dik dik bakarak takip ediyor. Ne o ne de ben vedalaştık.

YIRMİNCİ BÖLÜM

TEve dönüş yolunda arabadaki atmosfer çamur gibi kalın ve ruh hali de bir o kadar karanlıktır. Kimse tek kelime etmiyor. Oyle kaybolmuştum ki Calvin'in elimi tuttuğunu, kalçasına yerleştirdiğini ve kendi eliyle kapattığını fark etmediğim panik atak yaratan düşüncelerim içinde - işte bu kadar endişeliyim. Bunu ancak arabayı park ettiğinde fark ediyorum ve arabayı tuttuğu için dışarı atlayamıyorum. Endişe, şefkat ve öfke arasında gidip gelen boş bakışlarım onunkilerle buluşuyor. Onun soğuk olduğunu nasıl düşünebildim? Şu anda gözleri için için yanan iki mavi alev gibi.

"İyi misin?"

"Hayır... Sam'in yatmaya hazırlanmasına yardım edebilir misin?" Mırıldanıyorum. "Ben sadece..." Cümlemi bile bitiremiyorum, çok yorgunum, o kadar yorgunum ki yorganın altına girip yüz yıl boyunca uyumak istiyorum.

"Ben hallederim. Merak etmeyin."

Elimi geri çekiyorum ve Range Rover'dan iniyorum. Yatak odama girer girmez kapıyı kilitliyorum, yatağın diğer tarafına geçiyorum ve zarfı kalbime yakın tutarak halı kaplı zemine çöküyorum. Sırtımı destek için yatağın kenarına dayayarak zarfı yavaşça açıyorum.

Matt'in ölümünden sonraki aylar boyunca, bir noktada bir mektup alacağıma dair içimde sinsi bir şüphe vardı... bir intihar mektubu. Bu his, Matt'in iş ilişkilerine yönelik soruşturma başladığında daha da güçlendi. Bu fikir, içimde kesip atamadığım bir yokluk gibi iltihaplanmaya devam etti. Ama ben asla yapmadım.

Soruşturulduğum bir yıl boyunca Matt'in bunu nasıl halledeceğini defalarca düşündüm. Ben daha önce hiç suçlanmadım ama Matt yaşasaydı kesinlikle suçlanırdı. Değişken ruh haliyle uzun bir hapis cezasına nasıl dayanırdı bilemiyorum. Barbara buna "duygusal kırılganlık" diyor. Ben güvensiz diyardım. Kendime karşı, ona karşı asla.

Manila zarfın içinden bir zarf daha çıkarıyorum, üzerine Matt'in tavuk tırnağıyla ismim karalanmış. Hemen gözlerimden yaşlar fışkırmaya başladı. Her şeye rağmen onu seviyordum. Tüm hatalarına rağmen... Onu gerçekten sevmiştim. Sonra tekrar, onun olduğunu düşündüğüm adamı sevdim. Evliliğimin mükemmel olmasını hiç beklemedim. Hiçbir zaman mükemmelliği arzulamadım. Her zaman kendi eksikliklerimin farkında olduğum için başkalarından da bunu beklemedim. Ama dürüstlük bekledim. Bunun çok fazla bir şey olduğunu sanmıyorum.

Zarf mühürlü. Zarfı yavaşça açıyorum ve yanaklarımdan süzülen yaşları elimin tersiyle siliyorum. Ancak yeterince hızlı değil, çünkü bir kısmı mektubun üzerine sıçırıyor ve 'aşk' kelimesini bulanıklaştırıyor. Duba büyüklüğüne ulaşmış gibi görünen dudaklarımdaki tuzu yalıyorum ve okumaya başlıyorum.

Bebeğim,

Eğer bunu okuyorsan, artık burada değilim demektir. Bu mektubu annemin avukatına verdim çünkü sen her zaman kendi iyiliğin için fazla meraklı oldun ve ben ölene kadar bunu bulmanın kimseye bir faydası olmazdı. Şu anda yirmi sekiz yaşındayım, yani otuz ya da seksen yaşında olabilirsin. Tanrım, umarım yirmi dört yaşında değildir, bu benim daha fazla yaşamayacağım anlamına gelir. Biraz darağacı mizahı.

Muhtemelen bu mektubun ne hakkında olduğunu merak ediyorsunuz. İşte başlıyoruz. Bunu benden duymanı istiyorum. Sana gerçeği borçluyum.

Eğer gidersem, bir noktada ne yaptığımı anlayacaksın. Bundan gurur duymuyorum ama şunu bilmelisin ki yola kimseyi, en azından seni kandırmak ya da incitmek için çıkmadım. İçinde bulunduğum bir çukuru düzeltmeye çalışıyordum ve iş çıkışından çıktık. Bizim için, ailemiz için o kadar çok planım vardı ki, eğer kayıpları durdurmak için sert önlemler almasaydım bu planlar imkânsız olurdu. Bunu bizim için yaptığımı bilmeni istiyorum.

Umarım bunu yaşlanıp saçların ağardığında ve hayatımızı birlikte geçirdiğimizde okuyorsundur. Umarım beş çocuğumuz olmuştur. Umarım bir şekilde tüm yanlışları düzeltmeyi başarmışımdır. Umarım bu gezegenden ayrıldığında elimi tutmak için yanımda olursun. Ve tüm bunlar olmadıysa, umarım beni affedersin. Ve umarım sevecek birini bulursun. Çünkü eğer onu seversen, ben de onu severim.

Sevgili Kocan,
Matthew Edward Blake

"CAMILLA... Camilla kapıyı aç."

Cevap verecek ne gücüm ne de isteğim var. Bir saattir histerik bir şekilde ağlıyorum ve hiçbir şeyim kalmadı. Mücadele yok, kelime yok, düşünce üretme yeteneği yok.

"Git başımdan."

"Kapıyı aç yoksa kırarım."

Başımı gözyaşlarıyla ıslanmış yastıktan kaldırıyorum ve kapıya bakıyorum çünkü bu adamdan hiçbir şey beklemiyorum. "Lütfen, lütfen git, Cal."

"İstemiyorum... Bir dakikalığına içeri girmeme izin verin, sizi yalnız bırakayım."

Yüzüm sanki ikiye dört bir şey görmüşüm gibi görünüyor. Ben çirkin bir ağlayıcıyım, hep öyleydin. Cildim çiğ et rengine dönerken gerçekten şişerim. Yapmak istediğim son şey o kapıyı açmak.

"Ben iyi değilim." Bir anlık sessizlik ve sanırım bu sefer ben kazandım.

"Çıplak mı ağlıyorsun?"

Tanrı aşkına. Kalktım ve kapıyı açtım. Ona bakmaya cesaret edemiyorum. Hayatta olmaz, o kadar cesur değilim. Hemen arkamı dönüyorum ve yüzüstü yatağıma düşüyorum, şişmiş kum torbası suratımı yastığa saklıyorum. Şilte eğildi. Kalçamın hemen yanında oturuyor. Geniş, sıcak bir avuç omzumu hafifçe kaplıyor ve bu da bir başka hıçkırık turunu tetikliyor. Şu anda bana iyi davranmasını kaldıramıyorum. Kaldıramıyorum işte.

"Mektup kimden?" Cevap vermiyorum çünkü gözyaşlarım yeniden başlayacak. "Kocanızdan mı?"

Sadece başımı sallayabiliyorum. Eli kürek kemiklerimin arasında yavaş ve rahatlatıcı bir daire çizerek hareket etmeye başlıyor. Onun ağırlığı ve sıcaklığı tenime sızıyor ve kemiklerime kadar iniyor. Acı ve sertlik yerini rahatlığa bırakıyor. Dokunmanın gücü için hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim. Onun dokunuşuna. Bu beni başka bir histeri krizine soktu.

"Lütfen arkanı dönüp bana bakar mısın?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Rhonda Rousey ile on raunt yapmış gibi görünüyorum."

Homurdanıyor. "Nasıl görüldüğün umurumda değil. Arkanı dön."

Tabii ki bilmiyor. Neden yapsın ki? Sikerim böyle işi. Sırt üstü dönüyorum, siğillerim ve her şeyim ortada. Yine de ona bakacak cesaretim yoktu.

"İşte. Mutlu musun?"

Yüzümdeki birkaç tutam saç nazikçe itiyor ve titremesini engellemek için alt dudakımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü..."

"Mektupta ne yazıyordu?"

Aaaa ve yine gözyaşları. Yüzüm harabeye dönüyor ve bedenim elektrik kablolarıyla çalıştırılıyormuş gibi sarsılıyor. Harap oldum. Açıldım. Üstümü örtüyorum

ellerimle yüzümü gizlemeye çalışıyorum. O da bana yardım ediyor, saklanmama yardım ediyor. Sanki bir bez bebekmişim gibi beni yataktan kaldırıyor ve bana sarılıyor. Kollarımı ölümcül bir şekilde boynuna doluyorum ve vücudumdaki tüm sıvıyı onun tişörtlü omuzlarına boşaltıyorum - çocukluğundan beri ağır bir yük taşıyan omuzlarına.

Büyük eldiveni sırtımı aşağı yukarı ovuyor ve ben ona daha çok bastırıyorum, göğüslerim göğsüne çarpıyor. "Matt kendini öldürmedi." Eli hareket etmeyi bırakıyor, sahip olduğu her kas aniden hareketsiz kalıyor.

"Öyle mi sandın?" Kulağımda mırıldanan derin bariton, soğuk ayak parmaklarında kaşmir çoraplar, kazandığın ilk maaş çekini bozdurmak, sahilde flamingo pembesi bir gün batımını izlemek gibi. Hayattaki en güzel şeylerden biridir.

Asla unutamayacağınız ve deneyimlemekten asla bıkmayacağınız bir şey. "Emin değildim... sonra muhabir öyle olduğunu söyledi." The Sürtünme tekrar başlar. Ağır bir şekilde nefes verir. "Özür dilerim. Bu benim hatam."

"Hayır...hayır. Değil," diye homurdanıyorum ve tamamen onun kucağına sürünüyorum. "Barbara bu gece çok şey söyledi."

"Ama yapmadı mı?"

"Polis yüz metre ötede ölü bir geyik bulduklarını söyledi. Matt'in arabasındaki hasar geyikteki yaralarla uyumluydu. Uzaklaşmak yerine nehre doğru dönmüş... Bu gerçekten bir kazaydı."

"Peki ya mektup?" Boynumda dudaklarının kısa bir fırçasını hissediyorum. Muhtemelen bir hata. Muhtemelen. Omurgamı saran heyecanı görmezden geliyorum.

"Bir veda mektubu." Gözlerim yorgunluktan kapanıyor. Yorgun bir iç çekiyorum. Sırtımı iki kez sıvazlıyor.

"Yorganın altına gir. Uyuman gerek."

İsteksizce kendimi onun büyük sıcak bedeninden kurtarıyorum ve vücut ısını kaybettiğim için hemen titriyorum. Gözleriyle bir kez bile karşılaşmadan çarşafın altına kayıyorum çünkü kendimi onun aramasından

koruyamayacak kadar savunmasızım

bakışlar. Eğer şimdi gözlerimin içine baksaydı, sahip olduğum her düşünceyi okurdu.

Yalnız olduğumu.

Onun için çok minnettarım.

Aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu... Tanrı yardımcım olsun.

Tam beni şaşırtmayı bitirdiğini düşündüğüm anda, yatağa, yorganın üstüne çıkıyor ve vücudunu benimkinin etrafına sarıyor. Kaslı bir kolunu yastığımın altına sokuyor, başımı yastığımın üstüne koyuyor. Bacakları düzgünce benimkilere yaslanıyor.

Kılımı bile kıpırdatmıyorum. Tek kelime de etmiyorum. Sırtımı onun geniş göğsüne dayadığımda, rahatça aldığı nefesin akışını hissedebiliyorum. Yirmilik dişlerimi çektirdiğim ve Vicodin almak zorunda kaldığım zamandan beri hissetmediğim bir huzur duygusuna kapılıyorum. Ama bu daha iyi. Narkotiklerden daha iyi.

Diğer kolunu bana doluyor ve dövmesinin siyah mürekkebinin bir an için görebiliyorum. Narin sanat eserinin çoğu pazusunun iç kısmında. Asma benzeri siyah parşömen kolunun arkasından dirseğine kadar uzanıyor. Bu açıdan yazıyı okuyamıyorum. Parmağımla sarmaşığı takip ettiğimde titriyor, tüyleri diken diken oluyor.

"Ne yazıyor?"

Bir süre sonra, "Kendini tanı." dedi.

"Bu bir Yunan atasözü değil mi?"

"Platon... Suda'nın 'kalabalığın görüşlerine aldırış etme' diyen tanımından."

"Bu Suda denen şey hakkında neden bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Tarih bölümündeydim. Tarihi severim."

"Neden tarih?" Tiksinmiş bir ses tonuyla söylüyorum. Geçmişimi tamamen unutmak istiyorum.

"Hmm... çünkü bize ne kadar yol kat ettiğimizi hatırlatıyor. Neler başardık."

"Şaşılacak bir şey yok, çok şey başardınız."

"Yeterince değil."

"Bana hayranlık duyuyorsun."

"Bir dahaki sefere yüzünde ışıklarımı söndürmek istiyormuşsun gibi bir ifade belirlediğinde bunu sana hatırlatacağım."

Elimde olmadan kıkırdıyorum. Sesi ve varlığı arasında uyuşturulmuş hissediyorum. Sahip olduğum tüm engelleri ortadan kaldırdı.

"Futbol oynamayı ve küçük kardeşlerine bakmayı nasıl başardın?" Arkamda, tüm vücudunun gerildiğini hissediyorum.

"Beni Google'da aratmadın mı?" "Hayır. Neden? Beni Google'da mı aradın?" "Tabii ki aradım."

"Sürüngen." Bir kez daha düşününce, hakkımda okumuş olabileceği şeylerden dolayı biraz endişelendim. Tanrı biliyor ya, internette okuduklarımın çoğu hiç de hoş şeyler değildi. "Okuduğun hiçbir şeye inanma." İri bedenini kaydırarak bana yaklaşıyor ve ben de geri çekilme isteğime karşı koymak için elimden geleni yapıyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor kulağıma ve ben biraz daha eriyorum. "Lisede futbol oynamadım."

"Beni kaybettin, Şampiyon."

"Ne para ne de zaman vardı." "O zaman üniversiteye nasıl gittin?"

"Akademik bursla."

Uzun bir süre tek kelime edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım ve o zaman bile ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ne? Anlamıyorum... nasıl?"

"Ben yedektim."

"Florida Eyaleti'nde seçmelere mi katıldın?"

"Bu daha önce de oldu."

Yapamam. Yapamam... bu adam. Şok içinde ağzım hala açık bir şekilde dönüp ona bakıyorum. Parmağını çenemin altına koyuyor ve ağzımı kapatıyor.

"Sen, Calvin Shaw, olağanüstü bir adamsın."

Ve sonra bunun gerçekleştiğini görüyorum - bir Roma domatesi kadar kızarıyor. Kızarıklık yüksek elmacık kemiklerinde kalıyor, biz birbirimize bakmaya devam

ederken ifadesi donup kalıyor. O

dudaklarını yalıyor. Adem elması yükselip alçalıyor. Bizi ayıran küçük boşluk aniden gerilimle doluyor.

"Geç oldu. Dinlenmen gerek."

Arkamı döndüm ve gözlerimi kapadım. On beş dakika sonra yumuşak bir horlama sesi duyuyorum. Boynumun yan tarafına çarpan sıcak hava pufları beni gülümsetiyor. Sert ve hızlı bir şekilde inmişti. On dakika daha uyanık kalıp Matt'in mektubunu düşündüm. Seni affediyorum sözcükleri, ben de uykuya dalana kadar kafamın içinde dönüp duran sessiz bir mantra gibi.

"Hayır... Mandy. Dört gün içinde eğitim kampına başlayacağım... Konu bu değil. Şimdi kendini bulmanın zamanı değil. Umurumda değil... Hayır, sen beni dinle, oğluna odaklanmalısın. Sana ihtiyacı var... aşağıya uçacağız... ben ve ona bakması için tuttuğum kadın... Sam onu seviyor. Onunla çok iyi anlaşıyor."

İnanılmaz mı? Kızarmanın ayak parmaklarımdan başlayıp saç çizgime kadar ilerlediğini hissedebiliyorum. The Sleepover'ın başrolde olduğu on günden beri birbirimize çocuk eldivenleriyle davranıyoruz. Cal'i gün içinde pek görmüyorum. Yeni biriyle antrenman yapıyor, daha iyi iyileşme ve daha az sakatlanma için kasları esnetmeye odaklanıyor. Yine de her zaman akşam yemeği için zamanında evde oluyor. Sam'in bunu takdir ettiğini biliyorum. Ben mi? Sanırım kendime resmi olarak mazoşist diyebilirim. O kapıdan her girdiğinde içim kıpır kıpır oluyor.

Bu değişim içinde Sam o nefes kesici için Tanık. Bazen çok az konuşan ve kimsenin gözlerinin içine bakmayan çocuğun aynı çocuk olduğuna inanamıyorum. Annesiyle tanışmak için sabırsızlandığımı söyleyemem. Çünkü bunun Sam'e ne yapacağını bilmiyorum. Kabuğuna çekilmesi düşüncesi midemi bulandırıyor. "Senolabilir sor onu kendin ne zaman sen bkz. ona....no

Mandy, **k a p a t m a** . Amanda Shaw.

cesaret... lanet olsun!"

Çarpma sesi beni harekete geçirdi. Calvin'in ofisinin açık kapısından içeri giriyorum ve onu saç diplerini tutarken buluyorum. Masasının üzerindeki eşyalar şu anda yeri kaplıyor.

"Calvin?" Başını bana doğru çeviriyor ve soğuk gri gözleri gözlerime çarpıyor. Açıklamasını sabırla bekliyorum. Derin bir nefes veriyor ve sandalyesine çöküyor.

"Kız kardeşim arabayla gezmenin tedavi edici olacağına karar verdi. Oğlunu almadan önce kafasını boşaltmak istiyor." Başı sandalyenin başlığına düşüyor, bakışları tavana sabitleniyor. Davet edilmeden içeri girdim ve masanın karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Nerede o?"

"Betty Ford--Rancho Mirage, California," diye cevaplıyor uzun bir aradan sonra.

"Bu en az bir hafta sürer."

"Onu tanıyorsam bir aya kadar sürebilir."

"Sam'le konuştu mu? Ona söyledi mi?"

"Hayır."

"Ne yapabilirim?" O kristal berraklığındaki gözlerinin gücünü bana doğrultuyor. O bakışlarda büyük bir belirsizlikle birlikte beklenti de var.

"Kalabilirsin."

Aramızda bir şeyler geçiyor. Şu anda incelemek istemediğim bir şey çünkü çok fazla... umm, şefkat gibi hissettiriyor ve ben bunu ona karşı hissedemem.

"Senin için Şampiyon, her şeyi yaparım."

O zaman gülümser. Gözlerine ulaşıyor ve onları sıcak ve ısıltılı hale getiriyor.

Parlak mı? Bu da ne...

Kalbim göğsümün içinde sudan çıkmış balık gibi çırpınıyor. Lanet olsun. İşler kötüden daha kötüye gitti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

A Mber küçük bir oyunda büyük bir rol kaptı. Broadway'in çok çok dışında. Ama bu onun için bir şey. devam edin, açılış gecesi performansı için şehre gidiyorum. Bu nude renkli, ipek elbiseyi uzun zamandır giymek istiyordum ama giyecek yerim yoktu. Artık bronzlaştığıma göre onu giymenin zamanı geldi. Biraz rimel sürüp dudaklarımı parlatıyorum, saçlarımı silkeliyorum ve Sam ile Mercedes'in yeni Star Wars filmini izledikleri alt kattaki çalışma odasına iniyorum. İçeri giriyorum ve ikisinin de kafası bana doğru dönüyor.

"Harika görünüyorsun," diye anons ediyor Mercedes. "Sen ne düşünüyorsun, Sam?"

Bana başparmağını kaldırıp utangaç bir gülümseme veriyor. Tanrım, bu çocuğu seviyorum.

"Sırtını kapatan bir şey yok," diyor hemen arkamdan huysuz bir ses. Elbisenin önü kapalıyken, arkası ince bir sütyen askısı dışında omurgamın dibine kadar açık.

"Evet Champ, tüm havalı çocukların giydiği tarz bu."

Omzumun üzerinden baktığımda Calvin'in beni yakından incelediğini görüyorum. Hiçbir yerde gülümseme yok. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, hoşnutsuz. Ayrıca az önce

Çünkü siyah saçları kayganlaşmış ve uzun kirpikleri nemden boncuk boncuk olmuş. Eşofman altı giyiyor. Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü geri kalanı örtülü değil.

Ondan fışkıran testosteron beni bebek yapıcıdan vuruyor... ve aniden her yerim ısınıyor. Adamın menopozu tersine çevirebileceğinden oldukça eminim. Ortaya çıkmadan önce buradan gitmeliyim; onun yanında olduğum her dakika, bu cidden rahatsız edici çekimi saklamak daha da zorlaşıyor.

Gözleri çıplak ayaklarımı ve bacaklarımı yavaşça inceliyor. Daha yukarı tırmanarak elbisemin üzerinde süzülüyorlar. Kızarmış yüzüme ulaştıklarında kaşları fırtınalı bir çatıklığa dönüştü.

"Üşüyeceksin."

"Hmmm. Hava sadece seksen beş ve yüzde yüz nem var ama riske gireceğim." Düğüne giderken bana aldığı Jimmy Choo gümüş sandaletleri giyip Sam ve Mercedes'le vedalaşıyorum. Cal'ın daha fazla 'moda tüyosu' vermesini beklemeden ön kapıya yöneldim, peşimden geldiğini duymamış gibi yaptım.

"Oraya nasıl gideceksin?"

"Uber'e bineceğim baba. Merak etme, sokağa çıkma yasağını ihlal etmeyeceğim."

"Tabii ki hayır. Seni ben götürürüm."

"Yine mi bu? Hadi ama Champ, sorun değil. Dünyanın her yerinde her gün milyonlarca insan Uber kullanıyor. Sanırım bana bir şey olmaz."

"Ben de seninle geliyorum."

Durdum ve yüzümü ona döndüm. "Calvin, sorun ne? Yarın erkenden antrenman kampına gireceksin. İhtiyacın olan son şey şehir merkezine gidip en iyi ihtimalle vasat bir oyun izlemek" diyorum en nazik sesimle. Üzgün mü görünüyor? Yırtılmış mı? Ne olduğunu anlayamıyorum. Bu adamın zihnindeki entrikalar benim için tam bir muamma.

"Giyinmem için bana beş dakika ver."

Göz devirmeyi ekle. Ama o bunu görmüyor çünkü merdivenleri üçer üçer çıkmaya başlamıştı bile. On beş dakika sonra Cal, ki bu arada üzerinde Tom Ford yazan daracık dikilmiş soluk gri bir takım elbise içinde bir çubuğun üzerinde seks gibi görünüyor, bizi şehre götürüyor. Modaya olan erkekçe olmayan sevgisi yüzünden onunla dalga geçmek üzereydim ki gözlerinin altındaki mor halkaları fark ettim ve genellikle sevdiğim insanlar için ayırdığım koruyucu bir çizgi ortaya çıkıp yaygara kopardı.

"Bu işe bulaştığın için üzgünüm. Durum kötüyse aradan sonra gidebiliriz."

"Eğer gerçekten seninle gelmemi istemiyorsan, bunu söylemen gerekirdi."

"Hiç de öyle değil," diyorum, niyet ettiğimden daha vurgulu bir şekilde. "Elbette benimle gelmeni istiyorum. Geldiğine sevindim ama--"

"Öyle misin?" diye araya giriyor.

"Sen benim arkadaşısın. Sen yanımdayken her şey daha güzel. Ve bu seni rahatsız ediyorsa üzgün değilim. Erkek ol."

Sessizlik üzerine tekrar ona doğru bakıyorum ve Calvin'in beni izlediğini görüyorum. Yüzüme aptalca bir gülümseme yayılıyor ve o da bana gülümsüyor. Ben daha neyin ne olduğunu anlamadan elimi tutuyor, kalçasına yerleştiriyor ve kendi eliyle kapatıyor. Yolculuğun geri kalanını şaşkınlık ve sevinç arasında bocalayarak geçiriyorum.

Yoğun bir Perşembe akşamı, şehir merkezindeki kaldırımlar insanlarla dolu. Doğal olarak fark edilmiyoruz. Yanımızdan geçen her çift göz bizi takip ediyor gibi görünüyor. Ya da daha spesifik olarak, yanımda yürüyen muhteşem erkeklik örneğini takip ediyor.

Calvin arabadan indiğimizden beri elimi tutuyor. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Hala bir rol mü oynuyoruz? Hala bir fugazi miyim? Bundan daha fazlası gibi... Gerçek gibi hissetmeye başladım.

Tiyatronun girişinde fotoğrafçıların olması şaşırtıcı değil. Broadway'in dışında olduğu kadar

Başta öyle düşünmüştüm. Taze et gördüler ve çılgınca kapışmaya başladılar. Cal sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi kolunu boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor. Yumuşak dudaklarının dudaklarıma değmesi bir his tsunamisini tetiklerken, ampullerden gelen çılgınca yanıp sönen ışıklar neredeyse beni kalıcı olarak kör ediyor - hayır ciddi, neredeyse doğruca tiyatronun cam kapısına yürüyorum.

İçeri girdiğimizde oyun başlamak üzereydi. Sadece küçük değil, aynı zamanda dolu olduğunu görünce şaşırdım. İri bir adama göre inanılmaz koordineli. Koltuklarımıza geçebilmemiz için ayakta duran bedenlerden oluşan bir duvarı çevik bir şekilde aşıyor. Elli metreden daha uzağa top atarken gösterdiği isabet efsanevi, bu neden farklı olsun ki?

Kırmızı Başlıklı Kız'ın Suriye'nin Halep kentinde geçen modern bir yeniden anlatımı olan oyuna bir saat kala -hayır, bunu uydurmuyorum- yanımda oturan adama bakıyorum ve kalbim acıyla sıkışıyor. Göz kapakları ağırlaşmış, uyanık kalmak için dişiyle tırnağıyla mücadele ediyor. Bakışlarım bir saat önce rehin aldığından beri elimin bulunduğu kucağına iniyor. Kalçasını okşadığımda gözlerini kırptırıyor ve bana bakıyor.

"Bu kadar, gidiyoruz."

"Ben iyiyim."

"Hayır, yapmayacaksın. Çekil yoksa seni dışarı taşıyım."

Tehdidim üzerine ağzı bir tarafa doğru kalkıyor ve midem ters takla atıyor. Allah kahretsinsin! Bu son derece rahatsız edici. Işıklar yanıp sönüyor. Zil kurtardı.

Benim sürmeme izin vermesi için onu ikna etmem sadece beş dakika sürdü. O zaman gerçekten ne kadar yorgun olduğunu anladım. Ondan iki dakika sonra arabada uyuyordu. Eve varıp yolcu kapısını açana kadar bir kez bile kıpırdamadı.

"Gidelim, Şampiyon. Seni yatağa taşıyamam."

Hiç tereddüt etmeden kolunu boynuma doluyor ve bana yaslanıyor. Birlikte eve girip merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Onu yatağına bıraktığımda kendimi çok rahatsız hissediyorum. Bu çok samimi hissettiriyor. Anlamıyorum

Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyor. Ama erkekler böyledir. Yatağında oturuyor, soyunmak için hiçbir hareket yapmıyor. Gözleri fıldır fıldır kapalı.

"Şampiyon, muhtemelen soyunmalı ve uyumalısın.

"Bana yardım et." Sonra kafasını kaldırdı... ve gözümü alamadım.

"Ciddi misin?"

"Tamam, yapma." Sırtüstü düşüyor, gözleri kapalı, Tom Ford takım elbisesi kendiliğinden yanmadan ona dokunamamamın bir kurbanı olma tehlikesiyle karşı karşıya.

Nasıl? Bu nasıl benim hayatım? Bu adama aşık olmamak için elimden geleni yapıyorum çünkü Tanrı bunun benim için iyi sonuçlanmayacağını biliyor - bir ilişkiyle ilgilenmediğini açıkça belirtti - ve yine de hayat benim pahama kıkırdamaya devam ediyor.

"Tamam," diye homurdanıyorum eline uzanırken. Onu oturur pozisyona çekmeye çalışıyorum ama nafile. Rushmore Dağı'nı kaldırmaya da çalışabilirdim. "Cal? Oturabilir misin lütfen?" Gözleri kapalı, kollarımdan tutarak kendini yukarı çekti. Tanrıya şükür ayakkabılarını aşağıda çıkarmış. Bunu hayal edebiliyorum. Ayakkabılarını çıkarmak için çömelmişim, kasıklarıyla göz hizasındayım... hayır, sadece hayır.

Ceketini geniş omuzlarından itiyorum ve iç çekiyor. Gömleğinin düğmelerini açıp pantolonundan çıkarıyorum ve rahat bir nefes alıyor. Bu arada ben ter içinde kaldım. Kurşun gibi terliyorum. Açığa çıkardığım her nefis santimetrekare ten beni daha da ısıtıyor. Sıcak kışlı bir adamın şişinde yavaşça kızartılıyormuşum gibi hissediyorum. Tişörtünü çıkardığımda, gözleri yavaşça kırpışarak açılıyor. Bakışlarında sıcaklık yoktu. Sadece... minnettarlık.

Jezuz, ben bir aptalım.

Beni gerçekten çekici bulmuyor. Yorgun ve ben onun arkadaşayım, onu hırpalamayacağına güvendiği biriyim. Ve ben burada heyecanlanıp rahatsız oluyorum.

"Teşekkürler, Cam. Gerisini ben hallederim," diye mırıldanıyor.

Tabii ki yapabilir. Çünkü bu cazibe tek yönlü bir sokak, çıkmaz bir sokak.

Hamağın yavaşça sallanması ve berrak gökyüzünde ıslıl ıslıl yanıp sönen yıldızların oluşturduğu gölgelik, gülünç derecede romantik bir sahne oluşturuyor - tabii romantizm hariç. Düşüncelerim Matt'e kayıyor ve genelde göğsümü saran o tanıdık acıyı hissetmediğimi fark edince şaşıyorum, sadece hafif bir sızı. Mektup hem kafamda hem de kalbimde bazı şeyleri kesinlikle farklı bir yere taşıdı. Kapanışa bir adım daha yaklaştım.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Agghh! Ödümü kopardın!" Sarsılarak ayağa kalktım ve hamak beni neredeyse yere düşürüyordu.

Karanlığın içinden, sadece bir şort giyerek ikinci hamağa doğru ilerleyişini izliyorum - altında hiçbir şey olmadığından şüpheleniyorum, ama bunu kendime saklıyorum çünkü gerçekten, bu noktada ne fark ederdi ki? Kendini içine atıyor, ahşap yüksek sesle gıcırıyor.

"O meşenin nasıl olup da hâlâ devrilmediğini merak ediyorum," diyorum devasa ağaca bakarak.

Bunun için onun tembel gülümsemelerinden birini alıyorum. Sonra ellerini başının arkasına sıkıştırıyor ve pazuları ortaya çıkıyor. O kadar yakışıklı ki, onu gören ve dokunmasına izin verilmeyen her heteroseksüel kadına karşı bir suç işliyor. Birdenbire uygunsuz bir şey yapacağımdan ya da söyleyeceğimden korkuyorum, bu yüzden bu düşüncenin uzun süre yerleşmesine izin vermiyorum.

"Uyuyor olman gerekmiyor mu?"

Neden uykudan bahsettim? Çünkü ben bir aptalım, işte bu yüzden. Aklıma hemen yatağında sarmaş dolaş olduğumuz, burnunu saçlarıma gömdüğü, kasıklarını kıcıma dayadığı görüntüler geliyor... ve şimdi terliyorum. Hava serin ve ben ter içindeyim.

Kendime not: klinik güç deodorantına yatırım yap.

"Yarın sadece birkaç kez oynayacağım. Sen hâlâ ayakta ne yapıyorsun?" Yüzümü yakından inceliyor. "Mektup mu?"

"Bu ve hayatımın geri kalanı için bir plan yapmam gerektiği gerçeği... Amanda yakında burada olacak."

Düşünceli bir şekilde beni izliyor. Sessizlik uzayıp gidiyor. İkimiz de ileri geri sallanıyoruz, ahşabın gıcırtısı sinirlerimi yatıştırıyor. Aramızdaki bu rahatlık bağımlılık yapıyor. Rahatlayamıyorum. Rahatlayamıyorum çünkü bir sineğin boka çekilmesi gibi çekiliyorum. Ve eğer uyanık olmazsam, gardımı düşürürsem, her şey çok çabuk kontrolden çıkabilir.

"Ona hala aşık mısın?"

Neredeyse hamaktan düşüyordum. Vay canına. Az önce bombayı patlattı, Amber'ın bile sormaya cesaret edemediği milyon dolarlık soruyu.

Matt'e hâlâ aşık mıyım? Cevabın bu kadar çabuk aklıma gelmesine şaşırdım. Bu konuda fazla düşünmemek için elimden geleni yaptım. Çünkü uzun süre boyunca, hafifletici nedenlerin duygularımı lekelemesine izin vermeden onu düşünemedim. Yine de zaman ve mesafenin perspektif kazandırdığına dair söylenenler doğru. Polis kapımı çaldığından beri ilk kez Matt'i düşündüğümde ihanetinin acısı aklımı bulandırmıyor.

"Artık değil," diyorum soracak kadar cesur olan adama. Meşenin etrafını saran Noel ışıkları sadece en sönük ışığı sunuyor. Yine de tetikte bakışlarının üzerimde olduğunu görebiliyorum. Bazen, eğer kafasına koyarsa o gözler benden her gerçeği söküp alabilirmiş gibi geliyor. "Ben farklıyım... ve onun düşündüğüm adam olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek için yeterince zamanım oldu. Sevdiğim adam yoktu... Yine de hepsi onun suçu değil. Onun benim anlatıma uymayan yönlerini görmezden gelmeyi seçtim." Anlayışla başını sallıyor. Ne demek istediğimi herkesten çok o anlıyor. "Özlüyor musun? Evli olmayı?"

Bakışları benden uzaklaşıyor. "Tek başıma iyiyim."

"Öyle demiyorsun." Gözlerimi devirdiğimi gizleme zahmetine bile girmiyorum.

"Peki ya sen?"

"Evet... Çocuk istiyorum. Bir aile istiyorum. Ama bir dahaki sefere farklı bir şey istiyorum. Ve kesinlikle kendi param olacak." Yüzü en gülünç kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?" Garip tepkisine yarı gülerek, "Bu da ne demek oluyor?" diyorum.

"Evlenmeye değer her erkek sahip olduğu her şeyi sizinle paylaşacaktır."

Sözleri ruhuma ulaşıyor, beni öyle hassas ve savunmasız bir noktamdan vuruyor ki ödüm kopuyor. Buna inanmak istiyorum, gerçekten. Ve yine de, çekinmeden güvenme yeteneğimi kaybettiğime neredeyse yüzde yüz eminim.

"Amber her kadının 'siktir git' parası olması gerektiğini söylüyor."

Cal kara kaşlarını çattı. "Amber'ın tavsiye verebileceği tek şey bir erkeğin taşaklarının nasıl buruşturulacağıdır."

Onu ileri geri sallanırken izliyorum, uzun, kaslı kalçaları hamağın kenarından sarkıyor. Arkadaşım diyebildiğim için minnettar olduğum bu yakışıklı adam. Hatalarını kabul edecek kadar gururlu değil. Başkalarının sorumluluklarını tek kelime şikayet etmeden üstleniyor. O gerçekten iyi bir yumurta.

"Böyle bir adama bir daha güvenebileceğimi sanmıyorum," diye mırıldanıyorum. Buna yanıt alamıyorum. Sessizliğini koruyor ve uzadıkça ikimiz de rahatlıyoruz.

"Bana güveniyorsun, değil mi?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Döndüğümde beni dikkatle izlediğini gördüm. Sanki cevabım onun için bir şey ifade ediyormuş gibi. Ya da belki de son üç yıldır içinde bulunduğum rollercoaster sonunda beni deliliğin eşiğine getirdi. Tüm bunları kafamdan uyduruyor da olabilirim... Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Artık kendi yargılarıma güvenemiyor olmam inanılmaz derecede iç karartıcı.

"Hayatımla," diyorum tereddüt etmeden. "Ama bu farklı, biz arkadaşız."

Gözleri benimkileri bir saniye fazla uzun tutuyor, tuhaf bölgeye girmemize yetecek kadar uzun. Tüylerim diken diken oluyor.

"Beni arkadaşın olarak mı görüyorsun?" Yüzünde anlaşılabilir bir ifade var.

"Tabii ki istiyorum... Yüzündeki o ifade beni istemediğin anlamına mı geliyor bilmiyorum ama zor iş şampiyon, ben varım. Bunu kabullen."

"Seni istiyorum," diyor sonunda, sesi kısık.

Başka tarafa bakmaktan acizim. Aaaa ve garip bölgeye geri döndük. Beni izleme şekliyle, ne düşündüğümü görebileceğinden korkuyorum. Ve düşündüğüm şeyi itiraf etmekten utanıyorum, Amber haklı olabilir. Bu dostça bir yakınlıktan daha fazlası gibi geliyor. İçimde beslediğim küçük aşk bir canavara dönüşüyormuş gibi geliyor. Kontrol edemediğim bir canavara.

Ughhhh. Bana iyi davranan, elimde kalan bir avuç arkadaştan biri olan ve bir ilişkiyle zerre kadar ilgilenmeyen bir arkadaşına aşık olmak. Açıkçası tanıştığımız günden bu yana bir kez bile bir kadına baktığını görmedim. Yani yalnız olmayı sevdiğini söylerken hiç de abartmıyor.

"En çok neyi özlediyorsun?" Sesi benim aptalca iç monologumu kesiyor.

"Ne hakkında?"

"Evli olmak."

İç sesim hemen çılgın atmaya başladı, Seks! Seeeeeexxxxxx! Bir utanç ateşi boynumu ve yüzümü yakıyor. Hamağım tutunuyor ve ikimiz de sallanmayı bırakıyoruz. Solgun gözleri biraz yaramazlık ve çokça merakla parlıyor.

"Bunun için evli olmanıza gerek yok."

Bir yabancıyla sıradan bir seks yapma düşüncesi beni çok geriyor. Hayal gücümü düzenli olarak serbest bırakıyorum, elbette yapıyorum, kim yapmaz ki. Ancak, onlar

fanteziler-- hepsi bu. Bir insanın duygularıyla seks arasındaki bağlantıyı koparmasını sağlayan şey bende yok, biliyorum. Belki de bu benim geçmişimdir, seks yaptığımda hep aşık olduğum gerçeğidir. Belki de sadece bir kişiyle seks yaptığım içindir. Sonuç olarak, kendimi önemsemediğim biriyle paylaşmayı hayal bile edemiyorum.

"Yargılamayın ama ben sıradan seks yapmıyorum. Tekrar aşık olmak da en iyi ihtimalle uzak bir ihtimal, bu da başka biriyle seks yapmayı neredeyse tamamen ortadan kaldırıyor."

Yine dikkatle bakmaya başladı. Bunun tüm şiddetini hissediyorum ve bu beni biraz korkutuyor.

"Seni yargılamıyorum." Sesi alçak ve yumuşak ve bedenime garip şeyler yapıyor. Birden kalbim şiddetle çarpmaya başlıyor ve alt bölgem ağrıyor ve boşalıyor. Dilinin dışarı fırlayıp alt dudağını yalamasını izliyorum ve aman Tanrım, hemen kendimi o dili emerken hayal etmiyorsam. Kendimi utandırmadan önce buna bir son vermeliyim.

"Sen... uh," diye yarı tutarsız bir şekilde mırıldanıyorum. Gözlerimi onun ağzından alamıyorum. Kahretsin! Bu benim arkadaşım, iyi arkadaşım ve ben onun ağzını sikiyorum. "Sen... uhh... çıkmaya hazır mısın? Halkla ilişkiler departmanındaki şu hatuna ne dersin?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Hamağımı bıraktı ve ben de sallanmaya geri döndüm. "Benim tipim değil." Bakışları yukarıdaki yıldızlara dönüyor, benimkilerden özenle kaçınıyor.

"Çekici ve tatlı senin tipin değil mi?"

"Öyle değil işte," diye tekrarlıyor.

"İyi, gizemli ol."

Dudakları titriyor ve tekrar güvenli bir yere geldiğimizi anlıyorum. Üzerine atlamadan önce zarif bir çıkış yapma zamanı. Odama dönmek için kalkıyorum.

"Yarın maça geliyor musun?" Bu soru beni kıs kıs güldürdü.

"Yalvarmayı kes. Senin gibi bir adama hiç yakışmıyor." Ondan aldığım küçük gülümseme bana altın madalya kazanmışım gibi hissettiriyor.

"Kulüp binası giriş kartlarını ve biletleri masama bırakacağım." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz donup kalıyorum. Yüzümü tarıyor, ifadesi aşırı tetikte. "Neden tuhaf görünüyorsun?"

"Tuhaf görünmüyorum."

"Evet, öyle. Ne zaman bir şey seni rahatsız etse, o bakışı atıyorsun - limon emiyormuşsun gibi."

"Öyle mi?"

"Hmm."

"Bazı eşlerin ya da kız arkadaşların beni orada istemeyeceğinden endişeleniyorum - ve ortaokuldaymışım gibi konuştuğumun farkındayım, sadece bunu daha önce de yaşadım."

İfadesi ışık hızıyla değişir. Yüzü kristalleşerek saf bir kötülük maskesine dönüşüyor. "Kimse sana bir şey yapmayacak ya da söylemeyecek. Söz veriyorum."

Delirmek üzere gibi görünüyor. Muhtemelen bu noktayı tartışmak için iyi bir zaman değil. "Sen nasıl istersen, şampiyon."

"Her şey yoluna girecek," diyor kaba bir şekilde. Sonra bakışları geri dönüp benimkilerle doğrudan buluşuyor. "Göreceksin."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

I u sezon öncesi ilk maç ve Calvin sadece birkaç saniye oynamasına rağmen gergin bir enerjiyle doluyum. Stadyuma adımımızı atar atmaz bunu hissedebiliyorum. Yeni sezonun heyecanı hissediliyor. Hem Sam hem de ben Calvin'in biletlerle birlikte ofiste bizim için bıraktığı formaları giyiyoruz. Sırf onunla dalga geçmek için neredeyse 'Brady' formamı giyecektim ama stadyumun otoparkında üzerime atlamasınlar diye vazgeçtim. Titans taraftarlarının 12 numaradan bahsedildiğinde nasıl kana susadıklarını açıklamama gerek var mı?

Ethan'la saha kenarındaki kulüpte, oyuncuların ailelerinin oturduğu bölümde buluşmamız gerekiyor. Gergin olduğumu itiraf etmeliyim. "Çıktığımız" haberleri her yerde. Televizyonda, dergilerde. Yankee maçında öpüşürken çekilen fotoğrafımız milyonlarca kez paylaşıldı. En azından Calvin'in halkla ilişkiler çalışanları ona böyle söylemiş. Eşler tarafından nasıl karşılanacağımı bilmiyorum. Ne yazık ki tek umudum Sam'in yanımda olmasının beni aleni hakaretlerden koruyacağı.

Amber, Matt'in işiyle ilgili soruşturma başladığında yapmam için ısrar ettiği ilk şey tüm sosyal medya hesaplarımın bağlantısını kesmek oldu. Aldığım en iyi karardı. Biri bana gidip kendimi öldürmemi söylemeyeli ya da AIDS'e yakalanıp yavaş ve acı dolu bir şekilde ölmem için dua etmeyeli üç yıl oldu.

ölüm-- ve bunlar PG dereceli hakaretlerdi. Çok daha kötüye gitti. O zamandan beri mutlu bir cehalet içinde yaşadıkdan sonra, artık sosyal medyanın tüm kötülüklerin kaynağı olduğuna ikna oldum.

"Merhaba Shaw Takımı." Ethan kot pantolonu ve eski bir Titans tişörtüyle geldi, genç görünüyordu. Onu takım elbise dışında bir şey giyerken hiç görmemiştim, bu yüzden biraz şaşırdım. "Size de merhaba, avukat bey."

Tişörtüne bakıyor. "Bugün sadece sade, eski Ethan."

"Sende sade ya da yaşlı hiçbir şey yok Ethan." Bu iltifat onu utangaç bir şekilde gülümsetti.

"İçeri girmeden önce bir şeyler yemek ister misiniz?" Sam ve ben başımızı salladık ve yiyecek büfelerinden birine doğru ilerledik. Etrafımızı saran hayran kitlesiyle birlikte sırada beklerken Ethan parmaklarımın kot pantolonumun kalçasına sinirli sinirli vurduğunu fark ediyor. "Çok mu fazla kafein aldın?" Bunu güzel dudaklarının kıvrımıyla söylüyor.

"Oraya nasıl gireceğimi bilmiyorum ve gerginim," diye mırıldandım alçak sesle. "Belki de gelmemeliydim. Ama gerçekten gelmek istedim. Geldiğime pişman olmak istemiyorum ama şimdi buradayım ve pişman gibiyim..." Ethan'ın ifadesi değişince sesim kesiliyor.

"Cal ile konuştum. Endişelenecek bir şey yok." Ethan'ı hiç bu kadar cana yakın görmemiştim ve yüzündeki kararlı çatık kaşları görmek beni neredeyse güldürüyor... Bununla büyükannemi bile korkutamazdı.

"Anlamıyorum. Bu senin kötü suratın mı?"

Beni düşünceli bir şekilde değerlendirdi. "Cal'ın bir sonraki kontratını müzakere ederken sen de katılmalısın."

"Bunu Barry'nin yaptığını sanıyordum."

"Barry bunu yapmama izin verdiği için mutlu." Bana verdiği sinsi gülümseme ve bunu rahat bir şekilde söylemesi, nazik Ethan Vaughn hakkındaki önceki yargımı yeniden düşünmeme neden oldu. Belki de evin kedisi kılık değiştirmiş bir kaplandır.

Dakikalar sonra kulüp binasına giriyoruz ve bütün kafalar bize doğru dönüyor. Tüm konuşmalar kesiliyor. Yanımda duran yakışıklı adama sessizce, "Oyun yüzünü takın, avukat bey," diye mırıldanıyorum. Diğer tarafımda Sam elimi tutuyor. Şaşırarak aşağıya bakıyorum ve bir çift kararlı gri gözle karşılaşıyorum. Benim tatlı koruyucum... çarpan kalbim dursun.

Koltuklarımızı buluyoruz ve standdan aldığımız sosisli sandviçleri çıkarıyoruz. Sessizce yemeğimizi yerken sahaya bakıyorum. Gözlerim hemen onu buluyor. Onunla ilgili her şeyin bu kadar tanıdık olması garip. Sinsi, kedi gibi bir koordinasyonla hareket edişi, duruşu, omuzlarının duruşu, savaşa hazırlanırken boynunu bir o yana bir bu yana uzatışı. Bu ne zaman oldu?

Isınıyor, herkesten önce Justin "Dimples" Harper'a atıyor. Uzaktan bile görebiliyorum - yüzündeki yoğun odaklanmış bakış, beni dehşete düşüren o irade gücü. Pis kokulu zihnimde onu antik Roma'daki bir gladyatör olarak canlandırıyorum ve vücudum güneşten daha fazla ısınıyor. Yandan bir bakış, kimsenin zihnimin kirli gezintisini fark etmediğini ortaya çıkarıyor, ben de bakışlarıma geri dönüyorum. Atletler için yapılmış, kasları saran ve destekleyen şu gizli tişörtlerden ve taytlardan giyiyor. Ve çok sıkılar. Gerçekten çok sıkı. Hangi şeytan düşünmüş bunları? O ağız sulandıran vücudun her kası, her kıvrımı tam teşhirde.

Tamam, yeter.

Nefes almak gibi çok aptalca bir şey yapmadan önce bakışlarımı kaçırıyorum. İşte o zaman Ethan'ın yüzündeki tuhaf ifadeyi fark ediyorum. Diyet sodamdan bir yudum alıp onun çıkmasını bekliyorum.

"Kim gittiğinden beri kimseyle çıkmadığını biliyorsun."

Kaşlarım alnıma iniyor. "Ve sen bana bunu söylüyorsun çünkü..."

Ethan'ın dikkatli bakışları daralır. "Çünkü ikinizin birbiriniz için iyi olacağını düşünüyorum."

Gizlice Sam'in dinleyip dinlemediğini kontrol ediyorum ve Tanrı'ya şükür dinlemediğini görüyorum. Cal'ın geçen gün onun için eve getirdiği yeni iPod touch'ında Minecraft oynamakla meşgul. Kutuyu açtığında yüzündeki ifadeyi görünce gözlerimden akan yaşları engellemek için yanağımın içini ısırdım. Sam'in Madden'da Calvin'i mahvettiği günden beri ikisi çok iyi anlaşıyor. Calvin, Sam'e karşı ciddi bir çaba sarf ediyor ve bu durum bendenizin gözünden kaçmadı.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Hayır, o bir ilişki istemiyor. Bana defalarca söyledi. Sadece seks görüşmeleri yapıyor, ciddi bir şey değil. Ve inan bana, ben bir seks görüşmesi için en az olası adayım."

"Seks aramaları mı? Bu fikre nereden kapıldın?"

Hah. Ethan'ın yüzündeki şaşkın ifade beni duraksattı.

"Kısaca öyle dedi." Zihinsel günlüğümde geziniyorum. "Yankee maçıdayken."

Bu sadece kafa karışıklığını gidermekle kalmıyor, Ethan tamamen şok olmuş görünüyor. "Öyle mi dedi? Seks telefonları aradığını mı söyledi?" Son kelimeyi gülerek söylüyor, kahverengi gözleri cevabımı beklerken irileşiyor. İçimde bir şeyleri kaçırdığıma dair sinsi bir şüphe var.

"Teknik olarak söylemedi."

Ethan'ın yüzündeki ifade netleşir. "Calvin hiçbir zaman - bildiğim kadarıyla ve onu State'teki ilk yılımızda birlikte yaşadığımızdan beri tanıyorum- çıkmadığı bir kadınla birlikte olmadı."

Seks aramaları yok mu? Bunu neden daha önce görmedim? Onu tanıdığımdan beri hiç bir kadınla birlikte olmadı. Ama ben bunun Sam için endişelendiğinden olduğunu sanıyordum.

"Tamam, demek ki çok çıkıyor. Bunu neden tartışıyoruz ki? Hâlâ ciddi bir ilişkiyle ilgilenmiyor. Ve ben de bir şey aramıyorum... yani ne bir seks çağrısı ne de bir ilişki."

"Camilla--" Ethan diyor ki, ardından bıkkın bir nefes veriyor. Sanki iki yaşındaki bir çocuğa cebiri anlatmaya çalışıyormuş gibi.

"Ne?"

"Calvin'in çıktığı tek kişi Kim."

On bir yıldır kimseyle çıkmadığını söyledi. Lanet olsun... Demek istediği buydu. Çıktığı tek kişi... Çıktığı tek kişiyle evlenmişti. Ethan sabırla bu yeni bilgiyi zihnime yerleştirmemi bekledi. Bu sırada stadyum gürliyor ve herkes ayağa kalkıyor. Titans oyuncularını tünelden geçiriyor ve havai fişekler patlıyor. Calvin para atışı için sahaya çıktığında transımdan çıkıyorum. Gözlerim geniş, dolgu omuzlarından başlıyor ve mükemmel poposunun kabarıklığına doğru ilerliyor. Yani... Tanrı merhamet etsin. Hiç kimse, ama hiç kimse dar ve parlak bir pantolonun içinde bu kadar güzel görünmemiştir. Çıktığı tek kişiyle mi evlendi? Zihnim bu uyumsuzluğa dönüp duruyor, onu çığnıyor.

Kamera Calvin'in yüzüne dönüyor. Kulüp binasındaki ve stadyumdaki tüm ekranlarda bu görüntü var. Yüz ifadesi soğukkanlı, çenesi gergin. Gözleri Titanik'i batıran buzdağına benziyor. Artık güzel yüz hatlarını göremiyorum. Tek gördüğüm, ihtiyaç duyduğum saatlerde gerçek bir dost, sırdaşım... koruyucum olmuş bir adam.

Kahretsin, bu kötü, bu gerçekten kötü.

L.A. Rams yazı turayı kazandı ve karşılamayı seçti. Calvin sahaya çıkar, rahattır, komutandır, birliklerini toplayan bir general gibidir. Oyun başlar ve her şey yolunda gider. Cal birkaç kolay atış yapar. Kulüp binasındaki atmosfer çok daha rahattır çünkü sevgili dostum birlikleri istikrarlı bir şekilde sahaya sürmektedir.

Üçte bir ve onda, Justin ile eğimli bir rotada bağlantı kuruyor ve bu da son bölgeye doğru otuz yardalık bir koşuya dönüşüyor.

Kalabalık çılgına dönüyor. Sam ve Ethan bana gülümserken ben zıplayıp duruyorum. Birkaç eşle göz göze geliyorum ve onlar da bana gülümsüyor. Dünyada her şey yolunda.

Rams üçte üç yaptıktan sonra Cal bir seri için daha oyuna giriyor. İlk hakta Calvin topu koşucuya verdi ve üç yarda ilerlediler. Bir sonraki atışta, yayılma düzenine geçiyorlar.

Yayılma düzeni mi?

Bu Cal'ı kötü bir pas hücumuna açık hale getirir. Kararı beğenmedim ama bu sezon öncesi. Kimse sonuna kadar gitmeyecek. Endişelenmiyorum, diyorum kendime... ta ki orta oyuncu topu atana kadar.

Rams'in bir numaralı seçimi, çaylak bir defans oyuncusu, kenardan uçarak geliyor ve Cal topu tam bırakırken sırtına vuruyor. Nefesim kesiliyor, ellerim ağzıma gidiyor, Cal belini tutarak yerde kıvranırken stadyum kilise kadar sessizleşiyor. İki hücum yan hakemi rakip takım oyuncularını itip kakmaya başladı. Neredeyse kavga çıkacaktı.

Etrafıma telaşla bakıyorum ve kucağında bir bebek tutan çok güzel siyah bir kadının koyu renk sempatik gözleri benimkilere dolanıyor. "O iyi olacak, tatlım," diye mırıldanıyor. Onun sessiz güvencesi endişemi gidermeye yetmiyor çünkü Cal hâlâ yerde, birkaç oyuncu diz çökmüş dua ediyor.

Fuuuck!

Önce Sam'e, sonra Ethan'a bakıyorum. İkisi de ayakta, sahaya odaklanmış durumdalar. Takım personeli kıpırdamayan Cal'ın etrafında toplanmış. Eğer düz yatak çıkarsa, aklımı kaçıracığım.

Tam o sırada takım antrenörleri Calvin'in ayağa kalkmasına yardım eder ve kalabalık çılgına döner. Ona sahadan çıkarken eşlik ettiklerinde yüzü acıdan iki büklüm olmuş bir halde hantalca yürüyor. Ayak parmaklarım tıkırdıyor, başparmağım uyluğuma vuruyor, ayağa kalkmadan önce tam on dakika orada oturmayı başarıyorum. Kulüp binasındaki ekranda Cal'in soyunma odasına götürülüşü gösteriliyor.

"Gidelim, avukat bey. Onu görmem için bana erişim

sağlamalısınız."

Ethan'ın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme ve gözlerinde hınzır bir parıltı var. "Ben de ne kadar süreceğini merak ediyordum."

"O benim işverenim. Yarım kalbi olan her insan gibi ben de endişeliyim."

"Uh huh."

"İyi. O bir arkadaş. Tamam mı? Tatmin oldun mu? O benim işverenim ve arkadaşım. Endişelenmezsem insanlıktan çıkmış olurum."

"Mmmm."

Ayaklarım beni hızla çıkışa doğru götürürken, "Sadece kan ka y b ı n d a n ölmediğinden emin olmak istiyorum," diyorum.

"Doğru."

Üçümüz kulüp binasından çıkarken, eşlerden birkaçı cesaretlendirici sözler söyledi. Eğer Calvin'in sağlık durumu beni hasta etmeseydi, şu anda kutlama yapıyor olurdum.

Soyunma odasının kapısına ulaştık. "İşvereninizin ve arkadaşınızın tedavisinin bitip bitmediğini görmek için bana bir dakika verin." Üç dakika sonra dışarı çıkıyor ve Sam'in yanındaki banka otururken içeri girmem için bana başıyla işaret ediyor.

İçeride, endişemin nesnesi yüzünü buruşturarak bir sandalyede oturuyor ve bana şiddetli bir acı içinde olduğunu söylüyor. Kalbim sıkışıyor ve ellerim vücudunun her santimetrekaresini kontrol edip hiçbir şeyin düşmediğinden emin olmak için kaşınıyor. Bu yüzden aramızdaki mesafeyi kapatırken ellerimi sıkıca yumruk haline getiriyorum. Bu arada onun yanına koşmadığım için kendime büyük bir ödül veriyorum.

Göğsü çıplak ve belinde bir bandajla tutturulmuş bir buz torbası var, futbol pantolonu açıkta. Süpermarkette sıradayken gizlice göz attığım ciltsiz aşk romanlarına gülerdim. Ne zaman şöyle bir şey okusam, "Erkeksi güzelliği nefesimi kesiyordu." Şöyle düşünürdüm.

A: Bu saçmalığı ne tür bir salak yazdı.

Ve B: Ne tür bir aptal bu saçmalığı okur.

Yine de burada durmuş, bu adama bakıyorum ve ne düşünüyorum? Erkeksi güzelliği nefesimi kesiyor. Bu doğru. Şimdi aptal olan kim?

"Seni eve götürüyorum," diyorum hissettiğimden daha kararlı bir şekilde. Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, küçük bir gülümseme dudaklarını yukarı kaldırıyor. Sonra yüzünü buruşturuyor ve ben onun acısını sanki benim acımmış gibi hissediyorum.

"Tamam."

Bu tek kelime beni harekete geçirdi. Zekice, gömleğini giymesine yardım ediyorum. Tüm bu süre boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu fark etmeyi ihmal etmiyorum. Ancak endişe, bu kadar yakından inceleniyor olmaktan duyduğum utançtan çok daha ağır basıyor.

"Yürüyebilecek durumda mısınız? Sana ağrı kesici verdiler mi? Seni hastaneye götürmeme gerek olmadığına emin misin?"

Yumuşak bakışları endişeli yüzümü alıyor. Sessizliği beni durduruyor. Aramızda bir şeyler oluyor. Felç olmama neden olacak kadar çelişkili duygular içinde olmasaydım, muhtemelen bunu çözebilirdim. Ama bu haliyle, kayboldum.

"Evet, evet ve evet," diyor gözlerinde bir gülümsemeyle. "Sam?"

"Dışarıda, Ethan'la bekliyorum."

"E'ye eşyalarımı dolaptan almasını söyle."

"Tamamdır, Şampiyon." Ağırlığımı kaldırmak için onun ekstra büyük bedenini kaydırıyorum ve omzumu çukurunun altına sokuyorum. Bana bakıyor, yüz ifadesi açık, sanki önemli bir şey söylemek üzereymiş gibi.

"Ne oldu?"

Yemyeşil alt dudağını yalıyor, dişlerinin arasına alıyor. Ve Tanrı yardımcım olsun, bir sıcaklık füzesi kasıklarına doğru fırlıyor. Sonra 180 derece dönüp yüzüme doğru ilerliyor. Alnımdaki ter tomurcuklarını fark ettiğine şüphe yok.

"I..." Keskin bir şekilde nefes veriyor. Hayal kırıklığına uğramış gibi. Gözlerimi tekrar yakalıyor. "Teşekkür ederim." Başka ne söyleyecekse kendine saklamayı tercih ediyor.

Bu sefer, hissettiklerimi saklamıyorum. Bu yüzden "Arkadaşlar ne içindir?" diyorum ve tamamen onun için olan bir gülümseme yayıyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

"Camilla!" Bağırış spor salonunu boydan boya geçerek beni koridorda buldu. "Tedavi" odasındaydı. Bir hastaneden daha fazla tıbbi alet var. Buz dolu bir küvetin içinde oturup sabırla benim dönüşümü bekliyor olması gerekiyordu. "Camillaaaaa!"

Patience binadan çıktı.

"Kes şu böğürmeyi," diye bağıyorum koridorun aşağısından. Açık kapıya ulaştığımda kiminle uğraştığımı hatırlıyorum. "İyi misin sen?"

"Tabii ki hayır, ama yine de içeri gel." Kafamı odaya sokuyorum ve onu çelik girdabın içinde, beline kadar suya batmış halde buluyorum. Gözleri kapalı ve başı arkaya doğru eğilmiş, banyo yastığına dayanmış. "Nereye gittin sen?"

"Bornozunu almak için."

"İçeri geliyor musun, yoksa orada öylece durup bana mı bakacaksın?" Yüzünde nadiren, kısa bir gülümseme belirir.

"Gözlerin kapalı. Ne yaptığımı nereden bileceksin?"

Onu süzüyor olmam mı, yoksa kendini beğenmiş piçin bunu biliyor ve bundan zevk alıyor olması mı daha kötü bilmiyorum. Gözleri sürünerek açıldı. Ağır gözkapakları, somurtkan ve seksiliğin ötesinde, o soluk gözleriyle beni olduğum yere mıhlıyor. Birden sanki çıplak olan benmişim gibi hissediyorum. Ama korkmayacağım.

bir çift yatak odası gözüyle. Hayır efendim. Bu nedenle, bornozu aramızda bir mahremiyet perdesi olarak tutarak ve bakışlarımı ondan olabildiğince uzağa yönlendirerek odaya giriyorum.

"Camilla," diye sesleniyor. "Bornozu yere bırak. Dışarı çıkmak için yardımına ihtiyacım var. Kayarsam kendimi daha da kötü yaralayabilirim." Haklı, lanet olsun. "Daha önce görmediğin bir şeyim yok."

Keşke o yanılmaz lanet mantığını bana dayatmayı bıraksa. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Bornozu bırakarak söylüyorum.

"Kendimi yukarı itmeye ve sana tutunmaya çalışacağım."

Küvetin kenarlarına tutunarak sudan çıkmaya başlıyor. Ağzım kupkuru olurken geri kalan her yerim kazıkta yakılıyormuş gibi hissediyorum. Damlacıklar çıplak göğsüne, göğsünü kaplayan bir tutam siyah saça, soğuktan büzülmüş sıkı meme uçlarına yapışıyor. Onu izlerken şaşkınlık içindeyim. Yüzünüzden birkaç santim ötede bir mükemmellik eseri varken kim olmaz ki? Ve sonra ayağa kalktı.

İsa, Yusuf ve Meryem. Küçülmeye ne oldu? Çünkü burada kesinlikle küçülme yok. Ve eğer varsa, o zaman ne oluyor?

"Ona daha fazla bakarsan, tatlım, gözünden daha fazlasını alırsın." Sesi sessiz ve derin, biraz boğuk ve erimiş çikolata kadar zengin. Ve Tanrı yardımcım olsun çünkü dudaklarımı yalamaktan kendimi alamıyorum. Keskin bir nefes alış veriş beni yukarı bakmaya itiyor. Yer değiştiriyor ve aniden kayıyor. İçgüdüsel olarak onu belinden kavriyorum ve o da omuzlarıma yapışıyor, dengemizi yeniden kazanmak için savaşıırken vücutlarımız birbirine çarpıyor. Giysilerim sıırıslam olmuştu. Buzun içinde oturuyor olmasına rağmen vücut ısısı göğüslerimden aşağıya kadar her yerimi kavuruyor.

"Gidiyoruz." Mercedes açık kapı aralığında duruyor. Bakımlı kaşları kalkık. "İkinize yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

"Aç değilim," diyorum yüksek sesle.

"Benim için bir şey yok, teşekkürler," diye ekliyor Cal.

"Ona sonra bir şeyler hazırlarım," diyorum. "Sen ve Sam nerede yemek yiyeceksiniz?" Bu durumun gülünçlüğü anlatılacak gibi değil.

"Şehirdeki İtalyan restoranı." Gözleri hafifçe kısılıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bir saate döneriz, döndüğümüzde üzerinizde bir şeyler olsun."

Bununla birlikte bizi yalnız bırakıyor, orada birbirimize sarılmış halde duruyoruz. Gülümseyen yüzüne bakıyorum ve omuzlarımdaki ellerinin yumuşak sıkıcılığını hissediyorum. Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Sıcaklığı, onun ağırlığı. Bir an için tüm o ağırlığın üzerime çöküp beni yatağa doğru itmesinin nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Kahretsin!!! Vücudumdaki her hücre bana daha da yaklaşmam için bağılıyor.

"Hadi seni yatağa götürelim." Hınzırca gülümsüyor ve ben de kendi kendime zihinsel bir tokat atıyorum. "Yaralı olduğun için şanslısın dostum," diye uyarıyorum gözlerim kısık ve kendi gülümsememle.

Bornozu bulup içine girmesine yardım ediyorum ve bunu yaparken şampiyonluk kazanan vücuduna aval aval bakmamayı bile başarıyorum. Sonra yavaşça ve dikkatlice üst kattaki yatak odasına çıkıyoruz, yatağa rahatça yerleşmesi on beş dakikasını alıyor.

Calvin'in belindeki dev çürüğe arnika kremini sürerken nefesimin altından "ANNE KÜFÜRCÜSÜ" diye mırıldanıyorum - ki bu çürük her geçen saniye daha da büyüyor ve koyulaşiyor. Garip ve şiddetli bir korumacılık duygusu beni çözdü. Fırsat verilirse, şu anda ciddi bir acı verebilirim. Ellerim omurgasında yukarı doğru hareket ediyor, üzerinde dolaştıkları her şişkin, gergin kası nazikçe yoğuruyor. "Bu nasıl bir his?"

"Cennet gibi, durma."

"Önümüzdeki birkaç gün ayağa kalkmakta ve etrafta dolaşmakta gerçekten zorlanacaksın." Yorgun nefes verışı bana bunu bildiğini söylüyor. "Birinin dizlerini çıkarması gerek."

Calvin kıkırdar. Gözleri hâlâ kapalı, "Seni kana susamış bir tip olarak düşünmemiştim," diyor.

"Sırtının nasıl görüldüğünü gördün mü? Böbreğin yırtılmadığı için şanslısın."

"O sadece takıma ilk turda seçilmeye değer olduğunu kanıtlamaya çalışan bir çocuk."

"Vay canına, biri bugün huysuz pantolonunu giymeyi mi unutmuş?"

"Birini düştüğünde tekmelememek gibi bir kural yok mu?" Nazikçe azarlaması nefesimi kesiyor. Şimdi kendimi köpek boku gibi hissediyorum.

"Öyle demek istemedim," diye geveliyorum. İstemsiz bir refleksle onu daha iyi görebilmek için saçlarını yüzünün kenarından çekiyorum... ama bu hareket dayanılmaz derecede samimi. Bir aşığın yapacağı bir şey. İkimiz de aynı anda fark ettik. Elimi geri çekmek üzereydim ki bileğimi yakaladı.

"Bunu yapmaya devam et." Bileğimi bırakıyor ama kıpırdamıyorum. "Lütfen." Bu tatlı, savunmasız yalvarış karşısında bir kurabiye gibi ufalanıyorum. Parmaklarım yavaşça saçlarını karıştırıp geriye doğru tarıyor. Göğsünün derinliklerinden bir homurtu yükseliyor. Kafa derisini kaşıyorum ve takdirle inliyor. Sanki Animal Planet yatak odasını işgal etmiş gibi. Bu sesleri çıkaranın o olduğunu bilmesem, yatağın altında yaralı bir aslanın saklandığını düşünürdüm.

"Maçın geri kalanını izleyemediğin için üzgünüm."

Güzel yüzünü yastığa bastırmış, gözleri kapalı ve bir dakika önce yüzünü gölgeleyen acı çizgileri yok olmuş. Ve sonra kendimi tekmelemem gerekiyor çünkü bunu onun için yaptığımı bilmekten aldığım tatmin çok saçma.

"Düşündüğüm kadar eğlenceli değildi... artık işin içinde ben de varım. Seni yerde acı içinde gördüğümde, yemin ederim kalbim durdu." Nedense yalan söylemek ya da numara yapmak için hiçbir istek duymuyorum. Belki de çok şey yaşadığım içindir. Belki de hayatın incelik ve belirsizlikle vakit kaybetmek için çok kısa olduğunu bildiğim için. Her iki durumda da, bunu yapmayacağım. Geçmişte, Matt'e gerçekten nasıl hissettiğimi söylememek için çok fazla zaman harcadım çünkü tekneyi sallamak istemedim. Sikeyim tekneyi. Gerçeğin ağırlığı altında batarsa batsın. En azından hayatımın geri kalanını pişmanlık duymadan yaşayabilirim.

Uzun parmaklarını ön koluma doluyor ve ağzına götürüyor. Bileğimin iç kısmında dudaklarının yumuşak dokunuşunu hissediyorum ve kalbim göğsümün içinde bir fil izdihamı kadar gürültülü bir şekilde çarpmaya başlıyor.

Nabzımın üzerinde duran dudaklara yapışmış adamı inceliyorum. O inanılmaz kalın ve sivri siyah kirpikler keskin elmacık kemiklerine gölge düşürüyor, uykuya dalarken derin ve eşit nefes alıyor. Sıcak nefesler ya da hava tenime çarpıyor ve vücudumun her noktasına zevk yayıyor. Yavaşça uzaklaşmaya çalışıyorum ama aniden uyanıyor.

"Hayır, gitme. Kal...'tamam. Hmm. Benimle kal," diye yarı mırıldanıyor. Ağrı kesiciler sonunda onu yakalamış gibi görünüyor. Cevap vermeyince başını yastıktan kaldırıp bana kaşlarını çatıyor. "Gitme."

Yüzündeki ifadeye bakıp kıkırdıyorum. "Tamam, şampiyon. Sakin ol, ben kalırım."

Memnun, başı yastığa geri düşüyor. Yatağın diğer tarafına geçiyorum, iPhone'umu çıkarıyorum ve Kindle uygulamasına tıklıyorum. Saniyeler sonra horlamaya başladı. Bir an için gitmeyi düşündüm. Ona söz vermiştim. Saygı duyduğum ve değer verdiğim bu adama. Bunu ona yapamam. Onu hayal kırıklığına uğratma ya da herhangi bir şekilde hayal kırıklığına uğratma düşüncesi bana iğrenç geliyor. Bu yüzden onu bir kenara itip okumaya başladım.

Yer değiştiriyor, karnından iyi tarafına doğru yuvarlanıyor. Yerleşmeden önce yumuşak bir rahatsızlık

iniltisi duyuyorum. Ve sonra ben

Yatağın geriye doğru eğildiğini hissediyorum. Ta ki muhteşem boxer külotuyla kaplı kıcı kalçama dayanana kadar.

Oh hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Üzerime bir korku dalgası çöküyor. Sanki başım suyun altında tutuluyor ve her bir oksijen parçası için savaşıyormuşum gibi hissediyorum. Bu hissi tanıyorum. Ve bunun beni iyi bir yere götürmeyeceğini biliyorum.

ERTESİ GÜN, Bay Huysuz Pantolon tüm huysuzluğuyla geri döndü. "Rahat edemiyorum."

"Biliyorum. Ama bir saat daha sana bir şey veremem." Fazladan bir yastık alıp kabartıyorum ve başının altına yerleştiriyorum. Yan yatıyor, sonra tekrar yüzüstü yatıyor.

"Onu bana şimdi veremez misin?"

Kızılötesi ışık terapisini yaptıktan ve çürüğün üzerine biraz daha merhem sürdükten sonra, günün büyük bir kısmında aralıklı olarak uyudu... maalesef şimdi tamamen uyanık.

"Üzgünüm. Gelemem. Saat tam sekizde gelirim, tamam mı? Size içecek başka bir şey getireyim mi?" "Gidemezsin."

Mmmm, tamam. Bununla nasıl başa çıkacağım. Gün geçtikçe daha da talepkar oluyor ve şimdi düpedüz iğrençleşti.

"Calvin, duş almam lazım. Bütün gün duş aldım ve keçi gibi kokuyorum."

Bunun onun üzerinde, iyi tanıdığım huysuz bir ifadeyi ortaya çıkarmaktan başka bir etkisi olmadı.

"Keçiler umurumda değil," diye homurdanıyor.

Aklıma çok kötü bir fikir geliyor ve yatağın kenarına oturuyorum. "Gözlerini kapat." Bunun için şüpheli bir bakışa maruz kaldım. "Kapat."

Bu işe yarıyor gibi görünüyor. Gözleri kapanır kapanmaz parmaklarımı saçlarında gezdirmeye başlıyorum. Saniyeler içinde tüm yüzü gevşiyor. Küçük bir mırıldanma sesi çıkarıyor ve rahatlamış kocaman bir nefes veriyor. On dakika sonra uyuyor. Şükürler olsun. Görev tamamlandı.

Duştan çıktığımda saat dokuz olmuştu. Angelina ve Tom Sam'i bugünlük götürmeselerdi ne yapardım bilmiyorum. Çocuk yüzünde kocaman bir sırıtışla geri döndü, sanırım eğlendi. Cep telefonum gelen bir mesajla çaldı.

Uyuyamıyorum. Neredesin?

Hay Allah. Bu kadar bakımlı olacağını hiç düşünmemiştim. Sonra birden fark ettim ki muhtemelen ona bakacak hiç kimsesi olmamış. Çocukken böyle bir şey kesinlikle olmamış. Bunu yapmak için para alan takım personeli dışında başka kim olabilirdi ki? Belki karısı? Gerçek: Anelik yapacak bir tipe benzemiyordu. Hatta soğuk terimini bile kullanabilirim. Bu bana hiç iyi gelmedi. Mesaj attım.

Senin için ne yapabilirim, canım?

Bir saniye sonra cevabımı aldım.

Kıcını kaldırıp buraya gelebilirsin.

Pekala. Yatak odasına girdiğimde onu iç çamaşırlarıyla gelişigüzel yayılmış halde buldum. Bunun artık pek fark edilmemesi komikti.

giyinmiş. Kısa saçları dağınık ve tıraş olmadığı için saçları kalın. Yüzündeki sinirli ifade beni dikkatli davranmam konusunda uyarıyor.

"Madem bu kadar nazıkçe sordun." Yanına gittim ve dün fazladan bir tane içtiğini fark ettiğimde el koyduğum hapları ona uzattım.

"Rahat edemiyorum ve artık uyuyamıyorum."

"Banshee'yi izlemek ister misin?"

"Bu da ne böyle?" diye homurdanıyor.

"şimdiye kadarki en iğrenç gösteri. Bütün havalı çocuklar bunu izliyor, şampiyon. Televizyondaki tek şeyin futbol olmadığı dünyanın geri kalanına hoş geldin." Yatağa, onun yanına sürünerek uzandım ve kumandayı aldım. "Sana spoiler vermeyeceğim, o yüzden sorma zahmetine bile girme." Mega lüks kaz tüyü yastıklarından ikisini kabartıp arkama sıkıştırıyorum ve talep düğmesine basıyorum.

Tam izlemeye koyuluyorduk ki Calvin bana dik bir şekilde kayıyor ve başını televizyona dönük bir şekilde kalçalarımın üzerine koyuyor. Görünüşe göre, kalçalarımın el koyuyor ve yastık olarak kullanıyor. Kalbim biraz sıkışıyor, gerçekten sıkışıyor. Nasıl tepki vereceğimden emin değilim. Ama onu korkutmak istemediğimi biliyorum, bu yüzden tek kelime etmiyorum.

"şu kaşıma şeyini yap," diye mırıldanıyor. Ve ben biraz daha eriyorum. Bu adama hayır diyemiyorum. Bu beni aşıyor. Özellikle de bu kadar iğrenç bir şekilde sevimliyen.

Dang, bu gerçekten kötü.

Sonraki birkaç saat boyunca diziyi izledik. O sorular soruyor, ben de ona susmasını ve dikkatini vermesini söylüyorum. Yine de ona dokunmayı asla bırakmıyorum. Önce saçına ve boynuna. İç çektikten sonra iç çekiyorum. Sonra koluna ve omzuna. Bunun için mırıldanmalar alıyorum. Ulaşabildiğim her şeyi okşuyorum. Bu onu mutlu ve sessiz tutuyor. İkinci sezonun sonunda ikimiz de neredeyse uyuyakalmıştık ve kalçalarım uyuşmuştu.

"Gece vakti şampiyon." Omzuna iki kez vuruyorum ve o da yastığına geri dönüyor.

Tam yataktan kalkmak üzereydim ki belime uzanıp beni kendine doğru çekti. Sonra kalçalarını koca kıcıma doğru salladı, ta ki aleti tamamen kık yanaklarımın arasına sıkışana ve her saniye daha da sertleşene kadar. Diğer her yerim donarken gözlerim kocaman açılıyor.

Üzerimde sadece bir çift süper ince tişört pijama şortu var. Bizi ayıran pek bir şey yok. Buna hazırlıklı değilim. Buna hiç hazırlıklı değilim. Tüm bu yakınlık. Tüm bu dokunuşlar beni öldürüyor. Çünkü o kadar iyi, o kadar güzel ve o kadar rahat hissettiriyor ki bazen benimmiş gibi hissediyorum... ama değil. Ve bu acıtmaya başlıyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni geri çekiyor, daha da sıkı sarılıyor.

"Cal..."

"Hmmm. Kal."

Burnunun boynumun kenarına değdiğini hissediyorum, kulağıma yakın yorgun nefes verişini duyuyorum. Evet, bu bir işkence. İşkencelerin en tatlısı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

IÇok isteksizce aşık oluyorum ve vicdanen artık bunu kendime inkar edemiyorum. Onunla savaştım.

Tabii ki yaptım, topuklarımla kazdım ve her şeyi. Ama hiç şansım olmadı. İyi bir mücadele verdim ve kaybettim. Bu berbat bir şey. Artık erkek gibi davranmaktan ve bana yalın gerçeği söyleyeceğine güvendiğim tek kişiyle bu konuyu durmadan tartışmaktan başka yapacak bir şey kalmadı.

"Lanet olası atlarınızı tutun!" Amber ön kapısı açılmadan hemen önce bağılıyor. Meraklı bakışları elimdeki pizza kutusuna takılıyor.

"John'un tuğla fırını mı?" "Evet."

"Ekstra büyük pasta mı?" Sorusu karşısında yavaşça başımı sallıyorum. Düşünceli bir duraksamadan sonra, "Bu ciddi bir durum. Ne oldu?"

"Ona aşığım." Mız mızlanıyorum, düpedüz mız mızlanıyorum. "Biliyordum!"

Orada durup en iyi arkadaşımın, sırlarımın koruyucusunun ve en büyük şampiyonumun pazularını öpmesini izliyorum.

"Şimdi böbürlenmenin sırası değil."

"İçeri gel," diyor kocaman bir sırtışla ve kenara çekiliyor. On dakika sonra, onun kanepesinde, şimdiye kadar yapılmış en güzel pizzayla karnımızı doyuruyorduk.

"Gerçekten durdurmaya çalıştım, gerçekten" diye açıklıyorum üçüncü dilimi kapıp zaten dolu olan yanaklarımı bir ısırıkla daha doldurmaya devam ederken. Üzüntülerimi bir insülin patlamasıyla boğma ihtiyacı çok baskın. Amber içinde bulunduğum durumu onaylarcasına başını sallıyor. "Ama o çok tatlı, yardımsever ve ilgili. Hepsi. Her zaman. Zaman. Ve gergin olduğumda elimi tutuyor."

"Uhuh, uhuh." Tekrarlayıp duruyor. Alnındaki inatçı kırışıklık bana durumumu gerçekten düşündüğünü söylüyor. Çiğnemeyi bırakıyorum.

"Bu kadar mı? Bir şey mi?"

"Kısacası, hapi yuttun."

Boğazıma düğümlenen pizza parçasını yutuyorum. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Taşınmak zorunda kalacaksın. Artık onunla yaşayamazsın. Bu ona tüm gücü verir ve sana hiçbir şey bırakmaz. Buraya taşın."

"Ve çekyatında mı yaşayacaksın? Bu, bir daha biriyle çıkma umutlarını gerçekten öldürmeli," diye homurdandım. "Ailemin yanına geri taşınırım." Geriye gitmekten bahsediyorum. Bu düşünce ölçülemeyecek kadar iç karartıcı. "Bu zaten tartışmalı bir konu. Amanda Sam'i almaya gelene kadar taşınmayacağım, ki bu da şansım yaver giderse önümüzdeki on gün içinde gerçekleşecek."

"Amanda?"

"Calvin'in kız kardeşi. Sam'in annesi." "Yine yapıyorsun."

"Ne yapıyorsun?"

"Başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyuyorsun." "Elimde değil, Ambs."

"Sence o da aynı şekilde mi hissediyor?"

"Tanrım, hayır. O bir ilişki istemiyor. Bunu defalarca söyledi."

"Yani sessizce acı mı çekeceksin? Uzaktan mı izleyeceksin?"

"Ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim."

Birileri güvenlik kutusunun ziline basıp duruyor. Sonunda onları içeri almak için telefona ulaştığımda, Cal benden önce davranmıştı bile. Ele geçirilmiş bir adam gibi antrenman yapıyordu. Eğer spor salonunda değilse, yeni güç ve kondisyon koçuyla birlikte. Hiçbir şeyin onu sezonun ilk maçına hazır olmaktan alıkoyacağını sanmıyorum. Böbrek sakatlığı bile. Onu çalışırken izlerken, bu bağlılık düzeyine tanık olurken, en üst düzeyde başarılı olmak için neler gerektiği konusunda bir ustalık dersi alıyorum ve açıkçası bu biraz korkutucu. Daha önce sıkı çalıştığını düşünüyordum ama şimdi antrenmanlarındaki yoğunluk seviyesi bambaşka bir seviyede.

En sevdiğim baritona yüksek sesle konuşan bir kadın sesi eşlik ediyor. Antreden gelen sesler yaklaşıyor. Sam elindeki spagetti kâsesinden başını kaldırıp bakmayınca kim olduklarını anlıyorum. Mutfağa giriyorlar ve ben donup kalıyorum. Kolunu aptalca aşık olduğum adamın boynuna dolamıştı.

Göz kamaştırıcı. Huysuz Pantolon'un güzel olduğunu düşünmüştüm ama Amanda Shaw süpermodelin de ötesinde. Ve bu günlerde popüler olan çubuk figürü gibi değil. Seksenlerin glamazon güzelliğinden bahsediyorum. Uzun boylu, süper fit ve muhtemelen milyonlarca erkeğin kalbini kırmış bir yüze sahip. Parlak mavi gözleri ben ve Sam arasında gidip geliyor, bu arada Sam henüz başını kaldırıp bakmadı.

İkisi de beni izlerken içime çok rahatsız edici bir his çöküyor. Tüm bu mükemmel DNA'nın önünde durmak, hayatımda ilk kez kendimi bir trol gibi hissetmeme neden oluyor. Vücudumdaki her hücre odadan çıkmam için çığlık atsa da sıkıca gülümsüyorum.

"Calvin Reginald Shaw, orada öylece durup bakacak mısın yoksa bizi tanıştıracak mısın?" Ağır bir güney aksanı var, bu da doğal olarak onun seksiliğini artırıyor.

Reginald mı?

Reginald bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Camilla, bu benim baş belası küçük kız kardeşim Amanda."

Bunu söylerken yüzümde beliren şapşal gülümseme, boğazıma yerleşen kim bilir neyin yumağını oluşturuyor. Bu arada kız da ona hayranlıkla bakıyor. Bu ikisi arasında çok büyük bir sevgi var. Bu çok açık. Garip bir kıskançlık duygusu kaplıyor içimi... belki kıskançlık değil, haset o zaman?

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum yıkamak üzere olduğum tavayı lavaboya koyarken. "Size içecek ya da yiyecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Biz de tam öğle yemeğini bitiriyorduk."

"Sadece su, teşekkürler," diyor gözleri Sam'in sırtına yapışmış halde. Yüzümü SubZero'ya saklıyorum ve onun için küçük bir şişe Fiji alıyorum.

"Sam, annene merhaba demeyecek misin?" Calvin'in sesi nazik, düşünceli... ve ona olan aşkımın daha da derinleştiğinden eminim. Sam makarnasının son lokmasını da bitiriyor ve ağzını kâğıt peçeteye siliyor.

"Lütfen müsaade eder misiniz?" Direkt bana bakıyor.

Hay aksi. Çabucak Cal'a bakıyorum ve o da başını sallıyor. Gülümseyerek, "Gidebilirsin." diyorum. Sam arkasına bile bakmadan doğruca merdivenlerden yukarı çıkıyor. Acı dolu bir ifadeyle bakışlarım Amanda'nın kollarıyla buluşuyor, onunki endişe ve suçluluk arasında gidip geliyor.

Rahatsız edici sessizliği bozarak, "Bu normal," diyorum. "Sadece alışmak için zamana ihtiyacı var... Biri gidip onunla konuşmalı." Her iki Shaw da aynı boş ifadelerle bana bakıyor.

"Yapmalısın," diyor Cal sonunda. Amanda'nın itiraz etmediğini fark ediyorum. Bakışları yere düşüyor.

"Tamam." Bir saniye sonra merdivenleri çıktım ve oyun odasına girdim. Sam yeni bir Lego eseri üzerinde çalışmakla meşgul. Yanına oturup parçaları ayırmaya başlıyorum. Bir saat boyunca tam bir sessizlik içinde çalışıyoruz.

"Sam--" Onunla ilk tanıştığımdaya takındığı ifadenin neredeyse aynısıyla bana bakıyor. Bu çocuk her

Ebeveyn olmak istememin sebebi. Kalbimin büyük bir parçasını çaldı ve bu nedenle onun acısını kendi acımmış gibi hissedebiliyorum. "Annen hastaneye gidip seni terk etmek zorunda kaldığında canının yandığını biliyorum. Bunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum... ama doktorun ne dediğini hatırlıyor musun? Bir hastalığı olduğu hakkında?"

Başını salladı. "Hasta olduğunu biliyorum."

"Elinde değil. O da seni terk etmek istemiyor."

"Nereden biliyorsun?" Yeni yaptığı bir arabaya bakıyor, küçük lastik tekerlekleri tekrar tekrar çeviriyor.

"Çünkü seni tanıyan herkesin seni çok sevdiğini biliyorum ve sevdiğin birini özlememek mümkün değil." Sesim son iki kelimedede çatlıyor ve Sam'in gözleri benimkilerle birleşiyor. "Biliyorum çünkü seni seviyorum ve eve döndüğünde seni çok özleyeceğim... ve seni sadece kısa bir süredir tanıyorum. Annenin gitmek zorunda kaldığında neler hissettiğini bir düşün." Lego arabanın tekerleklerini döndürmeyi bırakıyor, yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Bu konuda kendini kötü hissediyor. Sence onunla konuşmayı deneyebilir misin, hoş karşılandığını hissettirebilir misin?"

Sam başını sallıyor ve kalbimden geriye kalanlar toz haline geliyor. Buradaki zamanım doldu. Farkına vardığım şey başıma yıkılıyor. Birkaç gün içinde, çok sevdiğim bu insanlar artık hayatımın bir parçası olmayacaklar. Acımasız bir kayıp daha. Milyon yıl geçse de bunun tekrar başıma geleceğini tahmin edemezdim. Ancak bu sefer beni temelli yıkabilir. En azından uzun, çok uzun bir süre canımı yakacak. Yine de, bu benim hayatım, sıradan bir kahkaha fıçısı.

Cep telefonuma "ÇOK GÜZEL" diye mırıldandım. Hepimiz
içtikten sonra a çok Sessiz akşam yemeği
Birlikte, I geri çekildi için benim

Amanda da Sam'in yatmaya hazırlanmasına yardım etti. Onu fazla şımartmak olmazdı; hazır olsa da olmasa da hafta sonuna kadar annesiyle birlikte gidecekti. Amanda bunu yapmayı teklif ettiğinde de itiraz etmedi. Sanırım bu iyi... Somurtuyorum. Surat astığımı biliyorum.

"Shana seviyesindeki muhteşem gibi mi?" Shana, modellik yapan eski bir arkadaşım. Eski çünkü ben soruşturulurken beni kötü bir alışkanlık gibi bıraktı.

"Evet, eğer Shana on kat daha seksi olsaydı. Cindy Crawford'un en güzel zamanlarındaki hali gibi, Angelina'nın Bay ve Bayan Smith'teki hali gibi."

"Bu ne cüret. Ondan şimdiden nefret ediyorum." "Biliyorum. Ve Cal onun üzerine titriyor."

"Bu arada, devre arasında kaçtığın için sana en az bir hafta boyunca sessiz muamele yapmak niyetindeydim. Ama görünüşe göre ödünç erkek arkadaşın bize bir ton bedava basın kazandırdı, bu yüzden bu seferlik seni serbest bırakmaya karar verdim.

"Teşekkürler, dostum."

"Senin için hiçbir şey yapmadığımı söyleme--"

"Şimdi bana dön. O kadar tatlı ki onları izlemek beni biraz hasta ediyor," diye fısıldıyorum.

"Kıskanıyorsun."

"Kıskanmıyorum, onun kız kardeşi." Kapı hafifçe vuruldu. "Bu düşünceni unutma."

Görevde olmadığım ilk gece. Aynı zamanda kapımı kapattığım ilk gece. Telefonumdaki saate baktım. 10:59. Sadece bir kişi olabilir. Atletimi örtmek için çarşafı kaldırıyorum.

"Evet?" Sesleniyorum.

Kapı açılır. Cal içeri girer ve kapıyı arkasından kapatır. Kapıyı mı kapatır?

"Amber, kişisel alanımı işgal eden bir adam var," diyorum onun duyabileceği kadar yüksek sesle. Bunun için bir sırtıma alıyorum. "Seni yarın ararım."

Bıkkın bir nefesle, "Reginald, yatak odamda üzerinde bir çift eski püskü boxerdan başka bir şey olmadan duruyorsun," diyorum.

"Bu bir aile ismi." Yatağıma doğru yürüyor ve sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi yanıma uzanıyor. Şaşkınlık yüzümde kendini gösteriyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum. "Ve neden hala uyanıksın?"

Yüzüstü yatmış, başının altına koyduğu yastığı kabartıyor. "Banshee'de bundan sonra ne olacak?"

"Bu gece okul var, Reginald. Erken kalkmalısın." Yüzünde tanımlayamadığım garip bir ifade var. Beklenti mi? Büyük gri gözlerinde uyanık bir pırıltı mı?

"Sam'le konuştuğun için teşekkür ederim. Ona ne söylediğini bilmiyorum ama işe yaradı. Mandy de bunu gerçekten takdir ediyor." Yüzümü ona dönmek için yan yatarak yatağa gömülüyorum.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. O çocuğu seviyorum. Ona yardım etmek için her şeyi yaparım."

"Banshee'de bundan sonra ne olacak? Job'u buldular mı? Gordon'a yaptıklarından hoşlanmadım."

Yüzündeki ifade beni öldürüyor. Bu bakışla bir böbrek isteseydi, ona iki tane verirdim.

"Söylemeyeceğim. İzlemen gerek." "O zaman izleyelim."

"Reggy--"

Cal gözlerini devirir. "Bu hiç bitmeyecek, değil mi?"

"Pek olası değil." Yumuşak bakışları dudaklarıma düşüyor ve ben bunu alt bölgeme kadar hissediyorum. Eğer dikkatimi dağıtacak bir şey söylemez ya da yapmazsam, sonunda ona cinsel saldırıda bulunabilirim. "Kız kardeşin çok güzel. Ailenin neden bu kadar çok çocuğu olduğunu şimdi anlıyorum." Siyah kaşları soru sorarcasına kalkıyor. "Eğer sen ve kız kardeşin bir gösterge iseniz, onlar kesinlikle çok seksiydiler." Bunun üzerine homurdanıyor. "Ellerini birbirlerinden uzak tutamamaları mantıklı. Yapabilirim

sadece kardeşlerinizin nasıl göründüğünü hayal edin. Lisedeki bütün piliçler sizi takip ediyor olmalı."

Söylediğim bir şey eğlencesinin azalmasına neden oldu. Yüzündeki ifade bana önemli bir şey söylemek istediğini söylüyor, ben de koca ağzımı kapalı tutuyorum.

"Lisedeyken hiç kimseyle çıkmadım. Kardeşlerim çıktı ama bu karmaşanın içine başka birini sokamazdım... Bunu riske atamazdım." Parmakları aramızda duran elime yaklaşıyor.

"Riske atmak mı?"

"Birini hamile bırakmak." Bebek sahibi olmaktan o kadar korkuyormuş ki lise boyunca perhiz mi yapmış? Lütfen acıyı dindir. "Annemle babam beni doğurduklarında 17 yaşındaymışlar."

Öldür beni şimdi. Acıma son ver. Sanki Calvin Shaw adında bir mayına bastım ve o da zavallı hassas kalbimi paramparça etti. Bir daha bu şekilde sevebileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi - her şeyi tüketerek ve kendimi korumanın zerresi olmadan. Ne yazık ki çok yanılmışım, hem de çok yanılmışım.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum," diye mırıldandım.

"Ya biberonları hazırlayıp bezleri değiştiriyordum ya da uyumaya çalışırken çocukların ağlamasını dinliyordum ya da ders çalışıyordum. Mandy yardım etti."

"En büyük ikinci kız, değil mi?" Cal başını sallıyor. Eli benimkini kaplıyor, böylece avuç avuca geliyorlar. Parmaklarımın uzun olduğunu sanırdım ama onunkiler benimkileri gölgede bırakıyor. Elinin sıcaklığı içeri sızıyor ve kalbime kadar yayılıyor. Yer değiştiriyor, yan yatıyor, aramızda sadece bir ayak var, o kadar yakın ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, şampuanının ve deodorantının kokusunu alabiliyorum. Artık bana çok tanıdık geliyor. Sanki benimmiş gibi. Ama değil.

"Virginia'ya ne zaman dönüyor?"

"Umarım birkaç gün içinde. Neden?"

"Aileme geri taşınacağımı haber vermeliyim."

Kaşları hemen çatıldı. "Neden?"

"Neden onlara haber vermek zorundayım ki?" Kıkırdıyorum. "Çünkü terbiyeliyim, seni aptal." Düşünmeden ya da önceden tasarlamadan yaptığım bir refleks hareketiyle işaret parmağımı uzatıp burnunu dürtüyorum. Bu fırsatı kaçırmıyor. Bileğimi kavrayıp içeri çekiyor, ben daha da yaklaşmak zorunda kalana kadar çekiyor.

Hâlâ kararlı bir şekilde kaşlarını çatarak, "Hayır, yani neden gitmek zorundasın?" diyor.

"Calvin..." Yine gözlerinde fark edemeyeceğim kadar büyük bir açlıkla dudaklarıma bakıyor. Üzerime atlamasına ramak kalmış gibi görünüyor. Yine de bir şey onu geri tutuyor. Kalbim hızlanıyor, göğsümün içinde çarpıyor. Bileğimi bırakıyor ve parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip köklerinden kavırıyor. Tüm vücudum zevkten titriyor. Ve sonra yumuşak, dolgun dudakları benimkilerin üzerinde. Öpücük geçici, keşifsel. Neyi sevdiğimi anlamaya çalışıyor ve ben iç çekip ona doğru sarktığım anda ağzını eğip öpücüğü derinleştiriyor.

Hayatım boyunca sadece bir kişiyi öptüm. Teknik olarak, üniversitedeyken bir partiden çıkarken beni yakalayan ve dilini boğazıma o kadar sokan sarhoş adamı sayarsam iki. Yine de bu tanıdık geliyor. Ve doğru hissettiriyor. O kadar doğru hissettiriyor ki ödüm bokuma karışıyor çünkü bu Fugazi değil. Bu gerçek bir şey.

Beni daha yakına çekiyor. Onu engelleyen her neyse onunla savaşmayı bıraktı. Artık ele geçirilmiş bir adam gibi, sanki bunu yapmak için ölüyormuş gibi, sanki istediği her şey benmişim gibi ağızla sevişiyor. Ve aklımdan geçen tek şey evet, evet, evet! Yer değiştirerek sırtüstü dönüyorum ve o da beni takip ederek olağanüstü bir çeviklikle kalçalarımdan arasına yerleşiyor.

Oh canım, oh canım, oh canım. Ereksiyonu kaya gibi sert ve kalçamın iç tarafına doğru itiyor. Demek istediğim... onun asılı olduğunu biliyordum ama onu hissetmek tamamen başka bir şey. Beni aydınlatıyor, sekse aç vücudumdaki her hücreyi harekete geçiriyor. Ellerimi sırtının muhteşem manzarasında gezdiriyorum, her kası sert ve sıcak - tıpkı onun geri kalanı gibi. Tanrı'nın yarattığı en mükemmel kışın kabarıklıklarına doğru ilerliyorlar. İki kez sıkıyorum çünkü yapabiliyorum, lanet olsun. O da kalçalarını döndürerek beni tam doğru yerimden vuruyor.

Lanet olsun!!

"Cal," diye fısıldıyorum. Büyük eli göğsümü kaplıyor. İki parmağı meme ucumu koparıyor ve neredeyse yataktan fırlıyorum. Dudaklarının boğazımın derisinde gülümsediğini hissediyorum. Dişleriyle sahiplenici bir şekilde kazımadan hemen önce, sonra sıyrığı yalıyor.

Bu bir iz bırakacak. Önemli değil. Fark eder. Önemli değil. Önemli. Şu anda içimde o kadar çok arzu var ki, ilk adımı unutma riskiyle karşı karşıyayım. Kalçaları benimkini yatağa sabitlemiş, aleti tam tatlı noktama bastırıyor. Ve ben onun ağırlığının, kokusunun ve dokunuşunun lezzetli hissiyle sarhoş olmuş, kaybolmuş durumdayım. Başını kaldırıyor. Gözlerim irkilerek açılıyor ve seksi canavar hınzır bir sırıtış ve gözlerinde muzip bir ışıltıyla bana bakarak kalçalarını çeviriyor. Nefesim kesiliyor, gözlerim irileşiyor ve başımın içinde geriye yuvarlanıyor. Eliyle ağzımı kapatıyor.

"Benimle kal."

Ha? Bunu doğru mu duydum? Çok kısa bir an için kendime geldim ve gözleriyle tanıştım. Ah oh, o bakışı var, ona şampiyonluklar falan kazandıran bakış. Bana tekrar sürtünüyor ve bir ürperti omurgamdan yukarı doğru koşuyor ve ayak parmaklarımı kıvırıyor.

"Gitmene gerek yok. Burada kal."

"Wha bu I iss." Elini ağzımdan çekiyorum ve sevdiğim adamın gözlerinin içine bakıyorum. Kararlılık ve

Orada bulduğum beklenti beni öldürüyor. Çünkü çelik mavisikle çevrelenmiş o kristal berraklığındaki gözlerde kendi yıkımımı da görüyorum.

Kalbim geri çekilmeye başlıyor, geri çekiliyor. Kırılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyor. Bu sefer onarılamaz bir şekilde. Başım belada, gerçekten büyük belada. Matt'e bu şekilde aşık olduğumu hiç hatırlamıyorum. İlerlememiz yavaş ve metodikti. Yavru köpek aşkı gibi başladı ve kaçınılmaz olarak evlenene kadar devam etti. Ne zaman ya da nasıl aşık olduğumuzu hiç sorgulamadım. Bana sanki Matt'e hep aşıkmişim gibi geliyordu. Ama hiç böyle hissetmemiştim. Bu tamamen başka bir şey. Kalamam. Eğer kalırsam, beni mahveder. Hâlâ benden hoşlandığı gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum. Bunu şehvetten başka bir şeyle karıştıramam. O bir ilişki istemiyor. Bir aile istemiyor. Ve onu kim suçlayabilir ki?

"Calvin--" Sesim pişmanlık ve özlemle ıslanmış. Bunun için yapılacak bir şey yok. Beni tutkuyla öpüyor, söylemek üzere olduğum her şeyi yutuyor.

"Şimdi karar verme. Bunu bir düşün. Şimdi ışığı kapat."

Ne? Beni sanki bir yastığı tutuyormuş gibi kolayca kendisinden uzaklaştırıyor. Sonra kalçalarımı kasıklarına doğru çekti. Hâlâ sert. Ereksiyonu arka tarafımın yuvarlak yanakları arasına yerleşiyor ve uyluklarımın arasında zonklayan boş ağrıdan çığlık atmak istiyorum. Çok yakın ama yine de çok uzak. Lanet olası bir münzevinin cinsel özdenetimine sahip. Tek kelimeyle şaşırtıcı. Rahat bir nefes alarak burnunu saçlarıma gömüyor. Bu şekilde uykuya dalmasına imkan yok. Öyle değil mi?

"Işığı kapat, Cam. Beşe kadar kalkmam lazım."

Uzanıp başucu lambasını kapatıyorum, odayı zifiri karanlığa gömerken, ben de harcanmamış arzulara dalıyorum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

TErtesi gün Calvin antrenmana giderken ben de Amanda ve Sam'i yeniden tanışmaları için yalnız bırakıyorum. Yarın Sezonun açılış maçı olduğu için yaklaşan maça odaklanmış durumda ve başka pek bir şey fark etmiyor. Ailemin evinde, babamı dışarıda bahçe işleriyle uğraşırken buldum.

"Tansiyonun nasıl, baba?"

Gül fidanlarını budamaktan başını kaldırıp bakıyor. "Annen beni Amerikan Lejyonu'ndaki şu yavaş derse soktu."

"Çigong mu demek istiyorsun?"

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Yavaş egzersiz yapıyorum."

Dudaklarımı dişlerimin arasında kıvrarak gülme isteğime karşı koyuyorum çünkü Tom'un sinirlendiğini anlayabiliyorum ve Tanrı DeSantis'in öfkesinin alevlenmesini yasaklıyor. "Yakında geri taşınacağım." Konuşurken yüzüm geriliyor.

Çalılardan uzaklaşıyor ve ellerini bir bez parçasına siliyor. "Bira ister misin? Canım bira istiyor."

Beş dakika sonra, yeni boyanmış lacivert Adirondack sandalyelerde arkamıza yaslanmış, babamın yeşillik harikasını seyrediyorduk.

"Bu yaz kendinizi aşmışsınız. Tırmanan güllerden oluşan kafes nefes kesici."

Soğuk birasından bir yudum alır. "Son iki yıldır bunu dikmek istiyordum. İnsana zaman kaybetmemesi gerektiğini hatırlatan bir sağlık korkusu gibisi yok."

Onu içeri almak için döndüm. Babam çok metanetli. "Korktun mu?"

Dönüyor ve bakışlarımı tutuyor. "Elbette öyleydim... ama kendim için değil, sen ve annen için. Ben gidersem kızlarıma kim bakacak?" Ağzının kenarı yukarı kıvrılıyor ve yumuşak kahverengi gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Benim için endişelenmene gerek olmadığını biliyorsun. Annem de sandığından çok daha dayanıklıdır. Yine de sana ihtiyacımız var... özellikle de hakemlik yapmak için."

"İkiniz aynı fikirde değilsiniz çünkü birbirinize çok benziyorsunuz." Yüzümde ağır bir şüphecilik var. "Eninde sonunda anlayacaksın." Bir süre oturup birbirimize eşlik etmenin tadını çıkarıyoruz, ikimizin de boş konuşmalarla doldurmaya ihtiyacı yok.

"Yarın geliyor musun? Cal senin için kulüp binasına ve sahaya giriş kartı verdi."

"Bunu hayatta kaçırmazdım. Ona söyleyecek misin?"

Bu sıradan soru karşısında kaskatı kesildim. "Ona ne söyleyeceksin?" diye sordum. Babam yarı tazı olduğundan, dikkatinin o kadar kolay dağılmayacağını biliyorum.

Bana bilmiş bir gülümseme fırlatıyor. "Nasıl hissediyorsun?" Görünüşe göre, nasıl hissettiğim bir sır değil - Dünya gezegeninde yaşayan yedi milyar insan için. Dissembling anlamsız.

"O kadar basit değil."

"Punkin', bunu yaşlı bir adamdan al. Hiçbir şey senin hayal ettiğin kadar karmaşık değildir."

Öğleden sonrayı odamı hazırlayarak geçirdim. Birdenbire süpürge dolabı kadar büyük görünmeye başladı.

Son dört aydır Ritz'de yaşıyorum. Cal'ın evine döndüğümde akşamın erken saatleriydi.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Mutfağa açılan yan kapıdan içeri adımımı atar atmaz peşime düştü. Sanki arabanın garaja girişini dinliyormuş gibi.

"Sakin ol, koca adam. Ailemi görmeye gittim." İşime burnunu soktuğu için onu uzaklaştırmak amacıyla elimi göğsüne koydum ve başarısız oldum. Hata yaptım. Büyük hata. Elimini rehin alıyor, olduğu yere hapsediyor ve vücudunun geri kalan kısımlarıyla -çok güzel vücut kısımlarıyla- beni duvara kafesliyor. Sonra, sanki buna hakkı varmış gibi, yüzümü tutuyor ve beni öpüyor... gerçekten öpüyor.

Anında bir şehvet ve özlem dalgasına kapıldım. Kötü olan özlem. Bu yüzden şehvetle eğlenemiyorum. Bu adamı seviyorum. Aptalca bir aşk yaşıyorum. Ve bu yüzden, aramızda için için yanan arzunun bir dakikasından bile zevk alamıyorum. Ayak parmaklarımın ucunda tişörtünü kavırıyor ve kalçalarımı ipeksi eşofmanının altında saklanan çelik direğe bastırıyorum. Büyük bir eldiveni yüzümden ayrılıyor ve onu kot şortumun arka cebine sokarak beni daha da sert bir şekilde kendine çekiyor. Ve ben. Bittim. İçime yayılan sıcaklık ve zevk yüzünden zihnim tamamen boşalıyor.

Koridorun sonundan çifte bir öksürük gelir. Cal irkildi. Geri çekiliyor ama gitmeme izin vermiyor.

"Evet?" Sıkıntısını daha net ifade edebilir miydi? Bu zor bir hayır.

"Yemek hazır," diye anons ediyor Amanda. Gözlerinin kısılmasını izlerken yanağımın içini ısıtırıyorum.

"Bize bir dakika verin," diye tersledi.

"Tamam, sizi bekleyeceğiz," diye cevap veriyor, ses tonu anında özür diliyor.

Yumuşak ayak sesleri kaybolur kaybolmaz eğiliyor ve boynuma nazik bir öpücük konduruyor. Onu itmeye çalışmak beni hiçbir yere götürmüyor.

"Bunu düşündün mü?"

"Yapamam."

Kalçalarını tekrar içime bastırıyor ve nefesim kesiliyor, gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor.

"Evet, yapabilirsin. Bunu daha sonra konuşuruz."

"Hayır, Calvin--" Duvarı itiyor ve ben daha tek kelime edemeden koridorda mutfağa doğru ilerliyor.

Amanda oldukça sulu bir kızarmış tavuk pişirdi. Gergin olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden yemeğe iltifat etmek için büyük bir anlaşma yapıyorum. Bu onu biraz rahatlatıyor gibi görünüyor. Gözleri sürekli Sam ve Calvin arasında gidip geliyor, tepkilerini ölçüyor. Cal yemek boyunca sessiz. Homurdanmalar ve baş sallamalarla iletişim kurmaya geri döndü.

"Kuskus çok lezzetli Amanda. Sarı kuru üzümler güzel bir lezzet veriyor."

"Teşekkürler," diyor, gözleri hâlâ Sam'in üzerinde. "Bu yemek çok lezzetli değil mi Sam?"

"Sanırım," diye asık suratlı bir cevap verdi. Son birkaç gündür bunu çok yapıyordu, iyi davranmak istemekle ona ne kadar kızgın olduğunu hatırlamak arasında gidip geliyordu.

"Gitmeden önce hepinizi akşam yemeği için ailemde ağırlamak isterim."

Bunun üzerine Calvin başını kaldırıp bakar. "Zamanımız olmayacak."

Kelimeler keskin ve hızlı bir şekilde havada uçuşur. Masada adı Calvin olmayan herkes biraz şaşırıldı. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum. Annemle babamı seviyor, biliyorum. Ve onu daha fazla sevemezlerdi, Sam için ne kadar deli olduklarından bahsetmiyorum bile. "Neden olmasın?"

"Çünkü yarından sonra gidiyorlar."

Tanrım, tam bir pislik gibi davranıyor. Bu geceki olayı ne? Sonra yarın oynayacağını hatırlıyorum, bu yüzden onu biraz rahat bırakıyorum ve bakışlarımı indiriyorum.

"Bir hafta daha takılabiliriz diye düşünüyordum," diye teklif ediyor Amanda rahatça.

"Hayır." Neredeyse bağırıyor. Şimdi hepimiz dönüp ona

doğru bakıyoruz. "Sam okula geri dönmek zorunda. O zaten

birkaç gün kaçıracam." Cal öfkeyle bakıyor.

Amanda'nın bakışları, tıpkı ağabeyinin yaptığı gibi küçük parçalara ayırdığı yemeğe takılıyor. "Evet, haklısın," diye onaylıyor küçük bir sesle.

İşimiz biter bitmez Calvin, Arizona'nın maç kasetini incelemek için ofisinde kayboluyor. Amanda yemek yaptığı için bulaşıkları yıkamakta ısrar ediyorum. Biraz cesaretlendirmeye, o ve Sam televizyon izlemek için yukarı çıktılar.

İki saat sonra duştan çıkarken kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum. Pamuklu bornozumu giyerek ziyaretçimle ilgilenmeye hazırlanıyorum.

"Şu an iyi bir zaman değil, Cal." Kapıyı açtığımda Amanda'yı orada dikilirken buldum.

"Calvin değil," diyor, dudakları kısa süreliğine yukarı kıvrılıyor.

Ve yüzüm alevler içinde kaldı. "Her şey yolunda mı?"

"Bir dakikalığına içeri gelebilir miyim?"

Bu Shaw'lar ve gece geç saatlerde yaptıkları ziyaretler de neyin nesi? Biraz tedirgin olsam da "Elbette," diyorum; kapıyı açık bırakmaya özen gösteriyorum.

"Uzun sürmeyecek. Sam için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istiyorum... benim için." İçeri süzüldü, odayı inceledi. "Kim hala buralardayken bu odada kalıyordum." Kim'in adı ciddi bir kızgınlık kıvılcımını ateşledi. Bu saatte ya da herhangi bir saatte yapmak isteyeceğim son şey Calvin'in eski karısı hakkında bir şeyler duymak.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sam'i seviyorum. O kesinlikle harika biri... Çok şanslısın." Bu son söz ona bir hayattan sorumlu olduğunu hatırlatmak içindi. Tanrı biliyor ya, onu kıskanıyorum.

"Camilla... söylemem gereken başka bir şey var." Dönerek bakışlarımla doğrudan buluştu. "Benim için Sam kadar değerli olan tek bir kişi var, o da Calvin." Hiç şaşırmadım. Bu arada, buraya geldiğinden beri bizi izliyordu, bu sadece bir zaman meselesiydi. "Kim'le olanlar onu neredeyse mahvediyordu. Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum ama kardeşimi tanıyorum ve o

nadiren biriyle ilgilenir. Eğer bu karşılıklı olmaktan başka bir şeyse, o zaman uyarayım. Onun incinmesine iyi tepki vermem."

Bırakın sevdiğim birini, hiç kimseyi incitmeyeceğime dair uzun bir monolog yapabilirdim. Yapabilirim... ama yapmam.

"Endişelenmene gerek yok. Yarından sonra taşınıyorum ve kardeşinle aramızdaki tek şey arkadaşlık. Ben çocuk istiyorum. Her zaman istedim. Sam'le bu kadar zaman geçirdikten sonra bundan daha fazla emin olamazdım. Dediğim gibi, çok şanslısın. Kardeşin bir aile istemiyor. Bunu açıkça belirtti. Hikayenin sonu." Açık sözlülüğüm onu şaşırttı. Görev tamamlandı. Tuhaflık sessizlikte asılı kaldı. "Sakıncası yoksa, çok yorgunum."

"Evet, tabii."

Kapının yanında durup gitmesini bekledim. Sonunda kovulduğunu anlıyor ve çıkıyor. Koridora adımını atar atmaz iyi geceler dileyip kapıyı kapatıyorum.

Sanırım kardeşi için endişelendiği için onu suçlayamam. Ancak, başka bir şey beni rahatsız etmeye devam ediyor. İçgüdülerim bana Calvin'in bir bütün olmasına ihtiyacı olduğunu, böylece dağılabileceğini söylüyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor... Ama o benim korumam gereken ya da endişelenmem gereken biri değil.

Atletimi ve pijama şortumu giydim. Yatağa girdim ve ışığı kapattım. İki dakika sonra kapı açılıp kapanıyor. Yatak eğiliyor. Yaklaşıyor, kalçalarını benimkilerin etrafında kıvrıyor. Tek kelime etmiyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Burada olmasından nefret ediyorum. Ve bunu seviyorum, arzuluyorum. Onu her gördüğümde, kokladığımda, benimkine karşı vazgeçmeyen vücudunu bastırıldığını hissettiğimde içimde saf bir neşe patlaması oluyor. Kolunu belime doluyor ve burnunu saçlarıma gömüyor.

"Ciddi misin?"

"Şşşt, git uyu. Yarın konuşuruz."

İstediğini yapıyorum. Çünkü gerçekten, başka ne seçeneğim var ki?

Kalbim çoktan seçti.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

IGerginim. Gerçekten gerginim. Kana susamış bir futbol fanatığından, sızlanan bir aşk tutkununa dönüştüm.

Dört ay gibi kısa bir sürede sinir hastası oldum. Ne zaman biri Cal'a yaklaşırsa nefesimi tutuyorum ve sinirleniyorum. Futbol benim için artık resmen eğlenceli değil. Gerçi diğer herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyor. Babam reklam aralarında Sam ve Amanda'yı bayat esprileriyle eğlendirmekle meşgul. Hepsi gülüyor ve devam ediyor, sorun yok. Amber zavallı Ethan'a sataşarak eğleniyor, Ethan da bunu gerçek bir centilmen gibi karşılıyor. Ben mi? Ben adrenalini yaşıyorum.

Üçüncü çeyreğin sonunda, tükenmenin ötesindeydim. Yaralanmaya ek olarak, maç tam bir çivi acısı. Son topa kadar geldi. Titanlar topu kendi on yarda çizgisinde yakaladı ve maçı kazandıracak golü atmak için sahanın sonuna kadar gitmek zorunda kaldı. İkinci ve beşinci saniyede, Cal topu kaptırıyor. Bir saniye sonra ayaktaydım ve "Bırak onu, seni şişko pislik!" diye bağıırıyordum.

En iyi anım değil. Kabul ediyorum. Söylemeye gerek yok, bir sürü dikkat çektim ve biraz alkış aldım. Sonunda Titanlar bir zafer kazandı. Şükürler olsun.

Ethan bana Calvin'i beklememi emrediyor ve herkesi eve götürmek için Yukon'a el koyuyor. Bu hiç iyi olmadı.

Benimle birlikte. Calvin'in doğruca arabasına gitmeyeceğinden bile emin değılim. Ailenin diğeri fertleri yanlarında bir m zik alarla yola çıkarken burada tek başıma oturmanın deh etini düşündükçe moralim giderek bozuluyor. Kapıda beliren o güzel yüzü görmediğim her geçen dakika kendimi daha da güvensiz hissediyorum. Ve sonra, bir anda, tüm   pheler yok oluyor.

Odaya adım atar ve etrafı tarar, gözleri hızla kalabalığın üzerinde gezinir. Saçları hâlâ ıslak ve yüzü tıraşıdır. Takım elbisesi kusursuz. O kadar güzel ki kalbim duracak gibi oluyor. Hayır, gerçekten, birkaç atım atladığını hissediyorum.

Sonunda beni kulüp binasının kapısına doğru giden bir grup insanın arkasında dururken buldu. Birkaç meraklı bakış ona doğru dönüyor. Bazıları kolunu ok uyor ve iyi oyun için onu tebrik ediyor ama o onlara aldırmıyor; tüm dikkati benim üzerimde. Odayı geçip bana doğru yöneliyor. Hiç tereddüt etmeden yüzümü ellerinin arasına alıyor ve sanki bizi izleyen insanlarla dolu bir odada durmuyormu uz gibi beni öpüyor. Ve durmuyor. Ne biri kurt ıslığı çaldığında, ne de biri gülerek "Bir oda bulun" diye bağırdığında.

Uzakla ırken, "Eve gitmeye hazır mısınız?" dedi.

Başımı salladım. Burası benim evim değıl ama içimden onu düzeltmek gelmiyor. Kolunu boynuma doladığında, onu yüzünü buru tururken yakalıyorum. Ka larıım hemen  atılıyor.

"Sorun nedir?" diye sorar.

"Artık resmile ti. Futboldan nefret ediyorum."

Yatak odamın kapısını açtığım da Calvin'i yatağıma uzanmış, horlarken buldum... Çok kötü durumdaydım. Eve gelir gelmez buza batırdı. Sonra resmen sürünerek yukarı  ıktı. Amanda ve Sam yarın ayrılacakları için onlarla biraz vakit geçirdim, konuştum ve televizyon izledim.

Vedalar. Sam'i o kadar özleyeceğim ki düşünmeye bile dayanamıyorum.

Cal uyurken çok huzurlu görünüyor, ne kadar kötü durumda olduğunu bilmeme rağmen. Dolaptan eşofmanlarını çıkarmamı istediğinde ve havlusunu düşürdüğü konusunda beni uyarma zahmetine girmediğinde bunu kendim gördüm. Kaburgalarındaki morluğa o kadar üzülmüştüm ki neredeyse geri kalanını fark etmeyecektim.

Ona dokunma, kalıcı olarak sakatlanmadığından emin olmak için ellerimi o lezzetli vücudun her santimetresinde gezdirme dürtüsü karşı konulmaz. Yavaşça kendimi kalçasının yanına indiriyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. İç çekerek beni selamlıyor. Gözleri yavaşça kırpışarak açılıyor ve beni içine alıyor, ifadesi o kadar ciddi ki beni kontrol ediyor.

"Buraya gel." Cevap vermemi ya da harekete geçmemi beklemiyor. Oyunu kazanan ellerini kollarıma doluyor ve beni aşağı çekiyor, ben sırtüstü yatana ve o da kalçalarımın arasına girene kadar bizi yuvarlıyor. Ve Tanrı aşkına, vücudum bunu onaylıyor. Kalçalarını benimkilere bastırıyor ve iç çekme sırası bana geliyor. Nasıl oluyor da şimdiden bu kadar sertleşebiliyor?

Bu oluyor. Sonuçlarının ne olacağı umurumda bile değil. Kalbimin kırılacağı kesin, bu yüzden onunla birlikte gelen ateşli seksin tadını çıkarabilirim. Çünkü ateşli olacak, buna hiç şüphe yok.

"Bana daha ne kadar işkence edeceksin?" Fısıldıyorum. Tembel gülümsemesi ve yatak odası gözleri kafamdaki tüm tutarlı düşünceleri yok ediyor. Sanırım yumurtalarım sadece bu bakışla döllendi.

"Yarına kadar. Yandaki iki odadaki insanlar evimden defolup gider gitmez. O zaman benim olursun."

İşte yine kalbim gidiyor, Deniz Dünyası'nda yunus gibi ters takla atıyorum.

"Şimdi ben tadına bakarken gerçekten sessiz ol." "Ne?"

Başka bir şey söyleyecek zamanım yok. Eğiliyor ve boynumdan aşağı, köprücük kemiğimin üzerinden bir yol

öpüyor,

doğrudan göğüslerime yöneldi. Hızlı bir hareketle atletimi başımın üzerinden yırttı. Sonra dirseklerinin üzerine çıktı ve bana baktı. Yüzünde acı çeken bir ifade vardı. Acı çekiyor gibi görünüyordu.

"Kaburgaların nasıl? Belki de iyileşene kadar beklemeliyiz?"

"Tatlım, bu acıyı dindirmenin tek bir yolu var." Kendini tekrar aşağı indiriyor ve göğüslerimi avuçluyor. Ağzını meme ucuma yapıştırarak yalıyor ve çekiyor. Çığlık dudaklarımdan çıkamadan diğer eli hızla ağzımı kapatıyor. Tatlı bebek Jezuz. Bu o kadar iyi hissettiriyor ki zevkten ölebilirim. "Hayal ettiğimden bile daha iyiler."

Eli ağzımdan ayrılıyor ve vücudumda aşağı doğru kayıyor, gittiği her yeri okşuyor. Bir şampiyonluk kazanmak için gereken milimetreleri ölçmeyi ve kalibre etmeyi bilen o eller beni öğrenmekle meşgul. Kalçalarımın arasında yakıcı bir ihtiyaç titreşiyor. "Calvin... Calvin."

Yer değiştiriyor, ereksiyonunu ağrıyan kadınlık organlarıma doğru sallıyor ve ağlamamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Onun disiplini bir Budist rahibinkine rakip olabilecekken, ben deliliğe sürükleniyorum. Kocaman sıcak eli şortumun ve iç çamaşırlarımın içine giriyor. Bir eli meme ucumla oynayıp çekiştirirken, diğeri kalçalarımın arasında oynuyor. Ben inleyip daha fazlası için yalvarırken o ağzımın kenarlarını, dudaklarımı öpüyor.

"Shhhh." Avucuyla ağzımı tekrar kapatıyor. Becerikli parmakları beni okşuyor, okşuyor, boşalma ihtiyacıyla neredeyse ölene kadar içime itiyor. Ta ki beni yataktan düşüren ve tırnaklarımı onun devasa pazularına geçirten bir orgazmın içine düşene kadar. Basıncı sabit tutarak beni yavaşça, ustalıkla aşağı indiriyor. Yumuşak dudaklarının boynumdaki hissi beni ürpertiyor, daha fazlasını arzulamama neden oluyor, beni askıya alınmış bir özlem ve şehvet durumunda tutuyor. Bu seks değil. Benimle sevişiyor, bana nasıl hissettiğini gösteriyor, zevkimin onun için ne kadar önemli olduğunu kanıtıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda yüzünün benimkinden birkaç santim uzakta olduğunu ve beni büyük bir hayranlıkla izlediğini görüyorum. Boğazımdaki baskı yoğunlaşıyor. Yutkunmak hiçbir işe yaramıyor. Ondan daha fazla saklanamam. Ne anlamı var ki? Olan oldu ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Sahip olamayacağım bir adama aşığım. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsem, iyileşmem de o kadar çabuk olur. Yüzünü avuçlayarak, kalbimdeki her şeyin gözlerimde açıkça parlamasına izin veriyorum.

"Benimle kal," diye mırıldanıyor.

Elim aramıza giriyor, boxer külotunun üzerinden onun şeklini ölçüyor. O kadar sert ki acı veriyor olmalı. Kaşları çatılıyor. Kısa tırnaklarımı ereksiyonunun üzerinde aşağı yukarı gezdiriyorum ve sertçe inliyor.

"Bırak seninle ben ilgileneyim."

Calvin ağzıma içten bir öpücük konduruyor, tadıma bakmak için bir süre oyalanıyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde ileri geri gezdiriyor. Geri çekilirken bakışlarımı tutuyor, anın ciddiyeti yüz ifadesinden belli oluyor.

"Çok uzun zamandır sevişmedim. Eğer başlarsam, duramayacağım."

Aşk mı? Yüce Tanrım, ben öldüm. Ya da onun gibi bir şey. Bu adama olan aşkımdan resmen ölüyorum.

Tepkimi ölçerken parmakları saçlarımı nazikçe geriye doğru tarıyor. "Yarın benimsin."

Yer değiştiriyor, yanımdaki yerine dönüyor. Sonra kolunu belime doluyor ve yüzünü boynumun kıvrımına gömüp uzun ve rahat bir nefes veriyor. Birbirimize dokunmadığımız hiçbir yerimiz yok. Sanki aramızda bir santim bile olmasına dayanamıyor, sanki kaçıp gitmemden korkuyor.

Aşkımı yüksek sesle ilan etmeye o kadar yakınım ki dilimi zorla ısırarak zorunda kalıyorum. Bunun yerine kolunu okşuyor, yüzüne şefkatli öpücükler konduruyor ve onu sıkıca sarıyorum. Cevap olarak minnettarlığını homurdanıyor ve daha da sokuluyor. Aradan on dakika geçmeden yumuşak horlamasını duyuyorum. Birden benim için dünyanın en güzel sesi oluveriyor.

Heyecandan, bugün bir oyun oynadığını neredeyse unuttuyordum. Ama yarın... yarın o benim.

ERTESİ SABAH mutfağa girdiğimde Calvin'i kahvaltı hazırlarken buluyorum - şaka yapmıyorum. Aslında bavullarını toplayıp kapının önüne koymadığına şaşırdım. Sam ve Amanda mutfak masasındalar, o krepler üçgen mi?

"Mercedes?" Şefe sordum.

Ölümcül bir sırtışla, "Ona bir gün izin verdim." diyor.

Masaya oturuyorum ve tabağıma çırpılmış yumurta dolduruyorum.

"Üçgen krep ister misiniz?" Amanda soruyor. Kahve fincanının kenarından gözlerim onunkilerle birleşiyor ve ikimiz de kıkırdıyoruz.

Hep birlikte kahvaltı ettikten sonra Cal ve ben Amanda'nın Mercedes'ine Sam'in Lego setlerini yüklemesine yardım ediyoruz ki bu Cal'in beklediğinden çok daha uzun sürüyor. Öğleye doğru sanırım sinir krizi geçirmeye hazırdı. Hepimiz vedalaştık. Sam'e sıkıca sarılıyorum, neredeyse bırakamıyorum, onu sevdiğimi ve özleyeceğimi söylüyorum ve istediği zaman arayabilmesi için numaramı aldığından emin oluyorum. Noel için gelecekler ve bir araya gelmek için planlar yapıyoruz.

Amanda arabasına binmiş, yola çıkmak üzereyken Ethan'ın Audi'si garaj yoluna çıkar. Daha arabayı park etmeden Calvin kollarını havada sallamaya başlar.

"Hayatta olmaz! Evine git, Ethan. Bir erkek kız arkadaşıyla biraz yalnız kalabilir mi!"

Ethan'ın bana bakarak sırtması saf bir zaferin ifadesiydi. Bununla birlikte Amanda arabayı sürüyor ve Ethan da hemen ardından onu takip ediyor. Onların araba yolunda gözden kaybolmalarını izlerken Cal kolunu boynuma doluyor. Bana bakıyor ve yüzünde gördüğüm şey kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor.

Göğüs. Şehvet var, hem de çok. Ama daha da önemlisi, saygı ve merak var. Ve aşk var. Bolca aşk. Hiç şüphem yok çünkü neye benzediğini biliyorum ve yüzümün her yerinde olduğunu da biliyorum.

"Beni mahvediyorsun... sana her baktığımda." Sözlerinin etkilerini görmek için yüzümü arıyor. Etkisi şu ki ona olan aşkımın başlangıcını ya da sonunu göremiyorum. Bu hiç bitmeyen bir şey. Bu nasıl oldu? Buraya nasıl geldik? Kısa bir süre önce birbirimize zar zor tahammül edebiliyorduk. Bana sinsice yaklaştı, bu sopa üzerinde seks, altı ayak dört, iki yüz otuz kiloluk adam, bana sinsice yaklaştı ve kalbimi çaldı.

SADECE BİR KİŞİYLE SEKS YAPTIM. Şu anda o kadar gerginim ki, neredeyse derim titriyor. Bileğimden tutup beni fuayeye sürüklüyor ve fazla ilerleyemiyor. Bunu yapmak için çok uzun süre bekledik. Aramızdaki arzu patlıyor, ikimizi de sabırsız ve beceriksiz, kontrolden çıkmış hale getiriyor. Elleri yüzüme doluyor ve ağzımı yutuyor, hayatı buna bağlıymış gibi öpüyor beni.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve onu yerinde tutuyorum. Kıcımlı tutuyor ve beni en sevdiği siyah eşofmanının altına sakladığı beyzbol sopasına doğru çekiyor. Aman Tanrım. Karnımda bir ateş tutuşturuyor, vücudumdaki her ilkel içgüdüğü uyandırıyor ve şu anda "Şimdi!" diye bağırıyor. Şimdi yap!

Uzun kollu henleyimi yırttı. Ben de onun tişörtüne karşılık veriyorum. Sonra zıplıyorum ve bacaklarımı beline doluyorum, beni merdivenlere taşıırken ayak bileklerimi bağlıyorum. Neyse ki halı kaplıydı. Gerçi bu noktada ölümcül bir yaradan başka hiçbir şey beni durduramaz. Beni merdivenlere yerleştirdikten sonra, bir nanosaniye içinde kot pantolonumu çıkardı ve eserini incelemek için arkasına yaslandı. Yoğun bakışları gün ışığının tenimin her santimini

ortaya çıkıyor. Yüz ifadesini daha önce hiç bu kadar şaşkın ve aç görmemiştim. Daha önce kimsenin bana bu şekilde baktığını görmemiştim.

"Bana güveniyor musun?"

Güveniyorum. Ona, aileme ve Amber'a güvendiğim kadar güveniyorum. "Evet."

"Kim'le ayrıldığımızdan beri kimseyle birlikte olmadım. PED kontrolü için birkaç ayda bir kan alıyoruz. Ben temizim ve senin de temiz olduğunu biliyorum." Evet, "bulaşıcı hastalık" testi. "Aramızda bir şey olsun istemiyorum. Ama istersen prezervatif getiririm."

"Ben de aramızda bir şey olsun istemiyorum." Yüzüne yayılan gülümseme muhteşem. Sütüyenimi nazikçe çıkarıyor, sanki her dakikanın tadını çıkarıyormuş gibi. Sırada külotum var. Çırılçıplak merdivenlere yayıldım. Gözleri kocaman ve kırpmadan üzerimde. "Çok güzelsin. Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Ayağa kalkıp pantolonunu indiriyor ve ben nefesimi tutuyorum. Tanrım... bundan daha mükemmel bir erkek figürü var mıydı? Şu tuzaklar. Tanrım, merhamet et. Her göründüklerinde ağzımı sulandırıyorlar. Aleti o kadar kalın ve sert ki neredeyse göbek deliğine ulaşıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Büyülendim.

"Eğer ona daha fazla bakarsan, tatlım, eğlence başlamadan patlayacağım." Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve her türden lezzetli, pis vaatlerde bulunan küçük, bilmiş bir gülümsemeyle gülümsüyor. Sonra beni merdivenlerden kaldırıyor. Seksi bir sırıtışla, "Merdivenlerde değil... Belki daha sonra," diyor.

Beni çalışma odasına taşırken onu tekrar tekrar öpüyorum.

"Yeni kanepede olmaz!" Çığlık atıyorum. "Bu dağınıklığı Mercedes'e açıkladığını görmek istiyorum."

Hiç duraksamadan merdivenleri çıkmaya devam ediyor ve yatak odasına yöneliyor. Beni yatağına yatırıp kalçalarımın arasında kendine bir yer açıyor. Tenimizin değdiği her yerde, sanki içimden bir elektrik akımı geçiyor. Prekum

Ereksiyonundan sızıntı vücudumun üzerinden ve arasından kayıyor. Klitorisime tekrar tekrar vurduğunda çığlık atıyorum. Yavaş bir baştan çıkarma için zaman ya da ihtiyaç yok. Ön sevişme haftalardır devam ediyor. Daha fazla dayanamıyorum. Bu yüzden bacağıma beline doluyorum ve kalçalarının bir sonraki sallanışında doğrudan içime kayıyor. Zor nefes alıyorum, o kadar doluyum ki.

"Tanrım," diye inliyor. "**Kı p ı r d a m a**, yoksa geleceğim. Çok sıkısın, tatlım. Kimıldama."

Hareket etmesini istiyorum, yoksa öleceğim. Kegellerimi bir kez sıktığımda serbest kaldığını haykırıyor, yüzü sanki şimdiye kadar yaratılmış en iyi uyuşturucuyu almış gibi parçalanıyor. Alnı yanımdaki yatağa düşüyor ve orgazmının ardından gelen ışıltının tadını çıkarıyor. Yumuşak dudaklarını boynumda hissediyorum, elleri saçlarımı örüyor. Kulak mememi yalıyor ve ısıyor.

Yavaş yavaş, içimde sertleştiğini hissedebiliyorum ve yavaşça. Kaybediyorum. Aklımı. Aklımı. Kalçaları sallanmaya başlıyor. Hareketleri kararlı ve kontrollü. Cal'in sevişme tarzında hiç tereddüt yok. Ne istediğini ve bunu nasıl elde edeceğini çok iyi biliyor. İticileri şimdi daha sert geliyor. Elleri göğsümde ağır ve sıcak, meme ucumu ileri geri okşuyor. Yaklaştım, çok yaklaştım. Kıcını kavıyorum ve parmaklarımı yanaklarındaki çukurlara sokuyorum. Homurdanıyor ve daha hızlı itiyor.

Kalçalarını biraz eğiyor ve saçları tam doğru noktama sürtünüyor. Bir vuruş daha ve sanki 4 Temmuz'u tekrar yaşıyormuşum gibi patlıyorum, ama bu sefer havai fişekler vücudumun içinde gerçekleşiyor. Doruk noktası, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen titreşimli dalgalar halinde devam edip gidiyor. Cal itmeye devam ediyor, orgazmımı her damlası için sağlıyor, bir parçasını bile boşa harcamıyor. Meme ucumu sertçe çimdikliyor ve bu beni bir başkasına fırlatıyor. O benim çapam ve ona tutunuyorum çünkü bir mutluluk denizinde kaybolmuş durumdayım. O kadar kaybolmuşum ki bir daha asla bulamayabilirim.

YATAK YOK EDİLDİKTEN SONRA, beni merdivenlerde arkamdan götürmesi gerektiğine karar verdi. Dizlerimdeki halı yanıkları haftalarca sürecekti. Ben de ona mutfak adasının mermerinde sert ve yavaş bir şekilde binerek karşılık verdim. Sanırım bir omurgasını zedelemiş olabilir. Saat 10'da, pizzadan oluşan güçlendirici bir yemekten sonra, bir an için ikimizin de buzlanıp buzlanmaması gerektiğini tartıştık ve bunun yerine yatağa dönmeye karar verdik.

Saçlarımla oynarken başımı göğsüne yaslıyorum. Şu anda hissettiğim tatmin duygusu başlı başına bir sınıf. Sonsuza kadar böyle kalabilirim ve başka hiçbir şey istemem.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ona bakarak söyledim. "Sorabileceğini biliyorsun."

"İnek yorumu da neyin nesi?" Aylardır bunu sormak için can atıyordum. Bilmek zorundayım. Dudakları dişlerinin arasında kıvrılıyor. Sonra derin bir nefes verdi. "Utanmana gerek yok. Bunu çoktan aştık, sence de öyle değil mi?" Kıkırdıyorum, sarmaş dolaş olmuş bedenlerimize bakıyorum, sevişme maratonu yüzünden terli ve yapış yapış olmuşlar.

Bir elini başının arkasına koyarak gözlerini tavana dikeyyor. "Sana zaten söyledim." Verdiği cevap kafamı daha da karıştırıyor. Onu daha iyi anlayabilmek için yüzünü tarıyorum. "O gün seni gördüğümde, o büyük kahverengi gözlerinle bana baktığında - bana bir yıkım topu gibi çarptın... Panikledim."

Hangi kodla konuşuyoruz? "Anlamıyorum."

"Hayatımda sadece bir kez daha böyle hissettim," diye itiraf ediyor. O etkileyici gri gözler benimkilerle buluşuyor ve kafama dank ediyor.

"Eski sevgilinle," diye bitiriyorum. Küçük bir baş sallamayla cevap veriyor. Onun bu itirafı, birinin kornealarımı kaşması kadar iyi hissettiriyor. "Ben Kim değilim," diye inliyorum. Bu yeterince açık değil mi? Onun üzerinden yuvarlanıyorum ve vücudu da beni takip ediyor.

Benim. Kollarını bana doluyor ve daha da yaklaşıyor. Göğsü sırtımı örtüyor, arka tarafım kasıklarına yapışıyor. Bizi ayıran bir nefeslik hava bile yok.

"Olmadığını biliyorum," diye mırıldanıyor kulağıma, bacaklarımın arasındaki maharetli parmaklarıyla beni o anki ekşi ruh halimden çıkarıyor. Kalçalarını döndürerek benim için ne kadar sert olduğunu, beni tekrar ne kadar çok istediğini hissettiriyor. "Hiçbir parçasını istemediğim bir şeyi kabul etmem için beni zorlayamazsın," diye mırıldanıyor ağzı boğazımın hassas derisine yapışmış halde.

Evet, işte orada. Yolumuza çıkan aşılmaz duvar. Bunu onun hakkında biliyordum. Tabii ki biliyordum. Ama o ana kadar bu bir sorun değildi. O benim arkadaşımdı, isteksizce aşık olduğum adamdı. Sevgilim değil. Sevgilim değil. Aniden doğruldum ve Viktorya dönemi melodramındaki bir bakireymişim gibi göğüslerimi çarşafın kenarıyla kapattım.

"Sorun ne?" diye soruyor yanımdaki mağara adamı çarşafı yırtıp atarken. İri eli omurgamı bir aşağı bir yukarı okşuyor. Çok iyi hissettiriyor. Neredeyse neden üzgün olduğumu unutuyorum. Ne diyebilirim ki? 'Hayatımın en iyi seksi için teşekkürler. Seni ölçsüz seviyorum ama çocuk istemiyorsun, o yüzden hoşçakal.

"Cam?"

Ne yapmam gerektiğini biliyorum ve bu beni öldürüyor, kesinlikle öldürüyor. Çünkü ben açıklarken, onun eski karısını düşüneceğini biliyorum.

"Bu bir hataydı." Bu sözler ağızımdan jilet gibi çıktı. Omzumun üzerinden yüzüne bir bakış atıyorum. Sanki üzerinde bir buz tabakası kristalleşmiş gibi. Sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakıyor.

"Neden?" diyor bir sonsuzluk sonra. İçimde yavaş yavaş ölüyorum. Gezegende incitmek isteyeceğim son kişi o, ama yine de bunun ikimizi de inciteceğini biliyorum.

"Ben sıradan seks yapmam. Bunu biliyorsun." "Sıradan olduğunu kim söyledi?"

Bunun için giyinmem gerek. Bir saniye sonra yataktan kalkıp koridordan odama doğru yürüyorum. Kapıma varmadan üzerime geliyor, arkamdan sarılıyor ve boynumu öpüyor. Ona karşı koymuyorum. Tutuşunu gevşetene kadar beni tutmasına izin veriyorum çünkü bunu öfkeyle ya da pişmanlıkla yaptığımı düşünmesini istemiyorum. Mesele de bu zaten, pişman değilim. Sadece daha fazla devam edemem. Eğer bunu şimdi durdurursam, belki arkadaşlığımızı kurtarabilirim. Şu an için umabileceğim en iyi şey bu.

"Üzerime bir şeyler giyeyim, sonra konuşuruz."

Beni bırakıp yatak odama kadar takip etti. Ben üzerime bir atlet ve tayt geçirirken Bay Alçakgönüllü yatağında çıplak bir şekilde uzanıyor. Bir dirseğine dayanmış, uzun bacaklarını bileklerinden çaprazlamış. Gözlerim, kalçasında uyuyan kalın, yumuşak ve uzun, mükemmel aletinden ağır gözkapaklı gri bakışlarına doğru yavaşça kayıyor. O tartışmasız gezegendeki en seksi adam. Nokta. Nokta.

Yüz ifadesi yine sıcak ve sevecen, dudaklarında yaramaz bir gülümseme var. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum; fikrimi değiştirebileceğini düşünüyor. Ama bu sefer değil. Bu sefer pes etmeyeceğim ve uzlaşamayacağım. Bu ikimiz için de adil olmaz.

"Bu sıradan bir şey değil, Cam. Beni bundan daha iyi tanıyorsun." Tanıyorum. Kesinlikle tanıyorum.

"Biliyorum... ama mesele şu ki--" Yüzündeki ifadeden tartışmaya hazırlandığını anlıyorum. "Mesele şu ki... Ben çocuk istiyorum. Fikrini değiştirmemen için en ufak bir şans bile yoksa seninle birlikte olamam. Değiştirmeyeceğini de biliyorum. Bunu yeterince sık söyledin." Sessizlik uzayıp gidiyor. Ona bakamıyorum. Ne bulacağımdan korkuyorum. Öfke. Küçümseme. Ya da daha kötüsü, kayıtsızlığı.

Derin bir nefes verdi ve bacaklarını yatağın kenarına atarak doğrulup oturdu. Sırtı bana dönük bir şekilde, "Haklısın, fikrimi değiştirmeyeceğim," diyor.

"O kadar kötü mü olurdu?" Sormaya cesaret ettim. Sırtındaki kaslar taşa dönüşüyor. Başını arkaya eğiyor ve mizahsız bir şekilde kıkırdıyor. Hayatımda duyduğum en hüznü, en umutsuz kahkahaydı bu.

"Evet," diyor sertçe. "Olabilir. On dört yaşında bir çocuk olmanın ve bir bebeği göğsüne bir taşıyıcıyla bağlamak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı - mağazadan satın alınanlara paramız yetmediği için uydurmak zorunda kaldığım bir taşıyıcı ve mama almak için süpermarkete gitmek çünkü bize bakması gereken kadın üç gündür eve gelmedi?" İsa, Meryem ve Yusuf. Gözlerim yaşardı. "Yıkamak, altını değiştirmek ve midesi bulandığı için bütün gece uyumamak zorunda kaldığım bir bebek. Ve ertesi gün okula gitmek." Sesi daha da yorgunlaştıkça, göğsüm üzerine çöken ağırlıktan dolayı çöküyor. "Öyle mi?"

"Hayır, bilmiyorum," diye ürkekçe cevap veriyorum. Onun acısını ve hayal kırıklığını iliklerime kadar hissedebiliyorum. Onun için nasıl bir şey olduğunu anlamaya bile başlayamıyorum. Ben, şımartılmış, sevgiye ve desteğe boğulmuş tek çocuk. Böyle bir fedakarlık hakkında ne bilebilirim ki? Hiç. Etrafındaki tüm yetişkinler öyle değilken güçlü ve sorumluluk sahibi olduğu için onu daha da çok seviyorum. Bütün bir ailenin yükünü omuzlarında taşıdığı için - ve bunu hala yapıyor.

"Ben zaten çocuk yetiştirdim. Çocuk yetiştirdim ama hiç çocuk olmadım. Bu, hafife alarak düşündüğüm bir şey değil."

Şimdi tamamen ağlıyorum. O haklı. Bu işe ne kadar kafa yordüğünü biliyorum. Ve onun için çok kızgınım. Elinden alınan çocukluğu için, hiç yaşayamadığı güven duygusu ve büyümekten aldığı keyif için çok kızgınım. Ayrıca kendi çocuklarını deneyimleme şansını da elinden aldı - çünkü onlara asla sahip olamayacak.

"Seni çok seviyorum... bunu bilmelisin," diyorum gözyaşları arasında. Hızla bana dönüyor, yüzünde tam bir şok ifadesi var. "Bunu seni zorlamak için söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü bilmeni istiyorum ki eğer

Senin için hissettiklerimin sadece küçük bir kısmını hissetseydim belki devam edebilirdim. Ama yapamam, seninle olmaz. Seni, senin şartlarınla mutlu olacakmışım gibi davranamayacak kadar çok seviyorum. Ve sonra senden ayrılmak sadece daha fazla acı verir... Yarın sabah ailemin yanına dönüyorum. Umarım arkadaş kalabiliriz, sen benim için dünyalara bedelsin, ama kalamazsak da anlayışla karşılarım."

Şimdiden benden uzaklaştığını hissedebiliyorum. Gözlerindeki mesafeyi görebiliyorum. Ve bunun kendini koruma amaçlı olduğunu biliyorum, yine de acı veriyor.

"Gitmek zorunda değilsin," diyor sessizce, çok sessizce.

"Evet, zorundayım." Başka bir şey söylemeden Kalbimi de yanında götürdü.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

IHer insanın hayatı boyunca sadece belli sayıda gözyaşı dökme hakkı olduğuna eminim ve ben kota. Ertesi gün ailemin evine geri taşındım, yorganın altına girdim ve üç gün boyunca aralıksız ağladım. Bu bir hafta önceydi. O zamandan beri tek damla gözyaşı dökmedim.

Onu özlüyorum. Onu, geride bıraktığım kalbimi özlediğim gibi özlüyorum. Onun yerinde şimdi bir boşluk var, dünyadaki iyi olan her şeyi emen ve yutan lanet olası bir süpernova. Ona karşı içimi kemiren bu açlıktan başka bir şey hissetmiyorum. Ve bunun Matt için hissettiğim utanç ve suçluluktan çok daha uzun süre benimle kalacağını biliyorum çünkü bu kez mutsuzluğumun aracısına yöneltebileceğim bir öfke yok. Bu eserde kötü adam yok. İkimiz de istediğimiz şeyde haklıyız.

Bir mesajı kaçırmış olabilirim diye telefonumu kontrol ediyorum. Acınası, biliyorum.

Mercedes domuz pizolmasını neyle marine ettiğini bilmek istiyor.

Bu bugünün erken saatlerinden. Ben ayrıldıktan bir gün sonra ondan mesajlar gelmeye başladı. Genellikle anlamsız sorular ya da rastgele bilgiler. Gönderme niyeti kadar şeffaf

Ona durmasını söylemiyorum. Son umut kırıntısını da koparmaya kıyamıyorum.

Sam bugün seni sordu. Mandy harika gidiyor.

Ughhh, bu korkunç. Ne zaman köşeyi döndüğümü, onu daha az düşündüğümü düşünsem, ondan bir mesaj alıyorum ve bu beni doğrudan duygusal cehennemin bağırsaklarına geri gönderiyor.

Onun evinden ayrıldığımdan beri bir kez bile gece boyunca uyuyamadım ve bu gece de aynısı olacak. Saat sabahın ikisi ve iki saat boyunca dönüp durduktan sonra umudumu kaybettim. En sevdiğim karanlık aşk yazarlarından birinin yeni romanı bile dikkatimi çekemiyor.

IPhone'um bir mesajla titriyor ve başım yastıktan kalkıyor. Kalbim, bu geç saatte bana kimin mesaj atmış olabileceği beklentisiyle göğsümün içinde hızlı ve sert bir şekilde çarpıyor. Eğer Amber'sa, bana boş yere umut verdiği için onu öldüreceğim.

Uyanık mısın? Dışarıdayım.

Uyanık mıyım? Bir daha asla uyuyamayabilirim. Hemen mesaj atıyorum.

Hemen geliyorum.

Üzerime bir atlet ve şezlong pantolonu geçirdikten sonra parmak arası terliklerimi giyip aşağıya iniyorum. Ne bekleyeceğim ya da ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda onu görme ihtiyacım her şeyin önüne geçiyor. Ön kapının camından onu görüyorum. Saçları dağınık, bir haftalık

Yüzünün alt yarısını kaplayan kirli sakallarıyla hâlâ bu gezegendeki en muhteşem yaratık. Gözlerinin altında asılı duran koyu halkalar benimkilerin aynadaki görüntüsü.

Ön kapıyı açtığımda, yüzünde beliren rahatlama ifadesi kalbimin acıyla dolmasına neden oluyor. Bu adamı seviyorum. Sonsuz bir sevgi kaynağı gibi. Hiç tükenme tehlikesi yok.

Ellerini eşofmanının ceplerinden çıkarıyor ve başka seçeneğim yokmuş gibi beni kavıyor. O uzun, becerikli parmaklarını pazularıma dolayarak beni vücuduna çekiyor. Tepeden tırnağa, dokunmadığımız hiçbir yerimiz kalmadı. Kollarımı beline doluyorum ve yüzümü göğsüne gömüyorum. Bir dakika boyunca bana öyle sıkı sarılıyor ki, bunun son nefesim olabileceğinden korkuyorum.

Nefes verirken mırıldanıyor: "Lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor."

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. Nefes al, nefes ver.

Parmakları gevşek saçlarımin arasında geziniyor, dudakları başımın tepesinde duruyor. Kökleri sahiplenici bir şekilde kavıyor ve çekestiriyor. Başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kalıyorum ve anında tahrik olmamak elde değil. Yüz ifadesi yıkım ve kararlılığın oldukça eşit bir karışımı.

"Beni öldürüyorsun."

"Öyle demek istemedim. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, taşındığımdan beri tek bir gece bile uyumadım."

"Uyumamanı istemiyorum. Yanımda uyumanı istiyorum."

Kahretsin, ağlayacağım. Gözlerim henüz dökülmemiş yaşlarla dolup taşarken dürüstlüğü seçiyorum - elimde kalan tek şey bu. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Bu imkansız." Aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyorum ama o buna izin vermiyor ve beni daha da sıkıyor. "Neden buradasın Cal?"

"Sana bir şey getirdim."

"Bana bir şey mi getirdin?" Tamam, şimdi kafam karıştı. Yine de bunu düşünecek vaktim yok. Elimi rehin alarak beni Range Rover'a doğru sürükledi. Yolcu tarafındaki kapıyı açtıktan sonra beni belimden tutup koltuğa oturtuyor - kelimenin tam anlamıyla beni kaldırıyor. Sonra eğiliyor, kalçalarını bükülmüş bacaklarımın arasına sokuyor, yüzümü tutuyor ve beni öpüyor.

Dudaklar ve diller, yalamalar, emmeler, sanki son kez olacakmış gibi birbirimizi yutmalar ve benim tek düşündüğüm, 'Lütfen bunun son olmasına izin verme. İyi olacağım, Tanrım, yemin ederim, sadece onu benden alma.

Nefes nefese ayrıldık ve o kapıyı kapattı. Sonra sürücü tarafına bindi. Ortam bastırılmış cinsel gerilimle çatırdıyor. İkimiz de kılımızı bile kıpırdatmıyoruz. Sonra dönüp ona bakıyorum. Dumanlı gri, sade kahverengiye kilitleniyor ve şeytanın ordusu bile bizi durduramıyor.

Birbirimize dalıyoruz. Tişörtünü tutuyorum, çekiyorum, çekiyorum, ta ki üstünden çıkarmama yardım edene kadar. Ben daha neyin ne olduğunu anlamadan o benim atletimi alıp başıma geçiriyor. Bir saniye bile öpüşmeyi bırakmadık. Yüzünü yiyorum. Cidden, işimiz bittiğinde bir yüzü bile kalmayabilir; Hannibal Lector gibi kışına yapışacağım. Aslına bakarsanız, benim de bir yüzüm olmayabilir çünkü yanaklarımı çelik yünle temizliyormuşum gibi hissettiriyor. Ta ki büyük, sıcak eli göğsümü kaplayıp meme ucumu çimdikleyene kadar. Sonra tüm düşünceler sona eriyor ve sadece hisler var oluyor.

Yüce Tanrım, bu adam tüm doğru düğmelere nasıl basacağını biliyor. Avucunun sıcaklığı göğsümü terk ettiğinde inledim. Uzun sürmedi. Tanrıya şükür uzun sürmüyor, çünkü beni belimden tutup kucağına çekiyor. İtiraz etmeden bacağımı ona doğru sallıyorum ve kasıklarımız aniden birbirine yaklaşıyor. Aleti o kadar sert ki, kalıcı bir sakatlığa neden olmasından korkuyorum, bana doğru itiyor ve ona karşı duyduğum ezici açlıktan çığlık atmak zorunda kalıyorum. Yemin ederim on yaşındayım.

Saniyeler sonra aklımı kaçıracaktım. Aramıza uzanarak pantolonunun üzerinden okşuyorum ve ıslak bir leke hissediyorum. Kısa tırnaklarımı ereksiyonunun şişmiş başına batırıyorum, kaygan kumaşın üzerini hafifçe çiziyorum ve o da keskin bir nefes alıyor.

"Üzerimde pantolon var," diyorum hışımlla.

"Sorun değil," diye mırıldanıyor seksi piç. Salon pantolonumun ağnı parmaklarının arasına alıyor ve sanki bir cips paketini açıyormuş gibi kolayca dikişi yırtarak açıyor. Daha önce renkli camlar için hiç minnettar olmamıştım, ancak şu anda insanoğlunun icat ettiği en iyi şey onlar. Şaşkınlığım karşısında gülümsüyor... daha önce hiç gülümsemediği kadar gülümsüyor. Kocaman, beyaz ve kulaktan kulağa uzanıyor ve tek düşünebildiğim, hayatımızın geri kalanında onu günde en az bir kez böyle gülümsetmek istediğim. Kalçalarını kaldırarak pantolonunu kalçalarından aşağı itiyor ve muhteşem aleti serbest kalıyor. İç çekiyorum... İç çekiyorum çünkü o muhteşem aletle neler yapabileceğini biliyorum ve benim yüzümde de aptal bir gülümseme oluşuyor.

Eli aramıza uzanırken karanlıkta bile ıslıl ıslıl yanan bakışları benimkini tutuyor. Beni yavaş ve sabit bir şekilde okşuyor, dokunuşu kararlı, sanki hayattaki tek amacı beni boşaltmış gibi. Tanrım, bunun doğru olmasını ne kadar isterdim. Vücudumdaki kanın her zerresi güneye gitmiş gibi hissediyorum. Adamın çılgın yetenekleri var. İstediklerini nasıl elde edeceğini çok iyi biliyor. Hiç de abartmıyordu. Bacaklarımın arasında bulduğu kayganlığı benim ve kendisinin üzerine yayıyor. Sonra kalçalarını eğerek içime giriyor, göz temasını hiç kesmiyor. Ciğerlerimdeki hava dışarı fırlıyor. Bir dakika boyunca hiç kıpırdamadan öylece oturuyoruz. O kadar dolmuştum ki, hiçbir gücüm kalmamıştı.

"Seni seviyorum." Sözcükler benden, onun içeri ittiği kadar kolay bir şekilde, sıfır dirençle dışarı itiliyor. Çünkü geri durmanın ne anlamı var ki? O da aynı şeyi hissediyor ya da hissetmiyor, her iki durumda da pişmanlık yok.

Yüzümü tekrar kavıyor, sanki öpücükler kelimelermiş ve söylemek istediği her şey dudaklarındaymış gibi beni öpüyor. Ve sonra bir saniye daha bekleyemiyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve yüzümü boğazının kenarına gömüyorum. Parmaklarını popomun yumuşak kıvrımlarına geçiriyor ve kalçalarını güçlü bir şekilde yukarı aşağı sallamaya başlıyor. Boşalmam uzun sürmüyor. Hemen ardından o da boşalıyor. Uzun bir süre birbirimize sarılmış halde kalıyoruz, olabileceğimiz her şekilde birleşiyoruz. Şimdi düşünüyorum da, dokunmadığımız zamanlarda bile birleşmişiz gibi geliyor. Belki de bu yüzden ayrı kaldığımızda çok acıyor.

Aramızdaki ter tabakası soğuyor, beni soğuk ve savunmasız bırakıyor. Tek kelime etmeden tişörtünü kapıyor ve başımın üzerinden geçiriyor. Seminole logosunun üzerindeki tüy meme ucunun üzerine düşüyor ve başparmağının ucunu üzerinde gezdiriyor, tüm vücudum tepki olarak titriyor. Yüzümü kavıyor ve çenemi yukarı kaldırıyor, gözlerimiz birbirine dolanıyor.

Kelimelerin hayranı değilim. Hayatımı birlikte geçireceğimi düşündüğüm adam, evliliğimizin son beş yılında beni kandırmak için onları kullandığından beri. Tecrübelerime göre, kelimeler ucuz ve tek kullanımlıktır. Onun yerine bana eylem verin. Bozulma riski olan sözler yerine sessizliği bile tercih ederim. Cal'ın bana henüz nasıl hissettiğini söylememiş olması beni rahatsız etmiyor. O kelimeleri istediği kadar içinde saklasın çünkü gözleri bana olan aşkını haykırıyor.

"Bana vermek zorunda olduğun şey neydi?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirir ve hemen ardından tembel bir sırtış gelir. Arka koltuğa uzanır ve...

Spor sütyeni. Spor sütyeni mi?

"Buraya... sabahın iki buçuğunda... bir spor sütyenini iade etmek için mi geldiniz?"

"İhtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Dediğini sanmıştım--" Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Bunları saklamak suç olduğu için tüm sütyenlerimi yakacaktın," diyorum göğüslerimi göstererek. Ve sonra bana attığı şapşal sırtış karşısında eriyorum. Bir

sutyenin üzerinde

Muhteşem adam mı? Hmm, tanıdık geliyor. Belki de ben annemin kızıyım.

"Benimle eve gel," diye mırıldanıyor. Yüzündeki gülümseme kayboluyor ve ifadesi ciddi bir şekilde yoğunlaşıyor. Yüzünü avuçlama, başparmaklarımı yanaklarında hafifçe gezdirmeye sırası bende.

"Neden yapamayacağımı biliyorsun." O kadar üzgün görünüyor ki kalbim parçalanıyor. "Seni cezalandırmaya çalışmıyorum. Ama bu konuda taviz veremem. Başkasının ihtiyaçlarının benimkileri öldürmesine izin vermeyeceğim, artık değil. Ben artık farklıyım ve senin de bununla bir ilgin var."

Sertçe nefes veriyor ve avucuyla yüzünü fırçalıyor. Sonra kalçama vurarak yana kaymamı işaret ediyor. Ben onun kucğından kayarak yolcu koltuğına geri dönerken, vücudu benimkinden kayıyor; sevişmemizin dağınık kanıtları her yerde. İstemeden de olsa dikiz aynasında kendimi görüyorum ve nefesim kesiliyor. Saçlarım kuru bir şekilde kamburlaştırılmış gibi görünüyor. tarafından a Sincap ise benim yüz görünüyor gibi Kimyasal peeling yapılmış. Gerçekten güzel.

Saçımı düzeltmek için yarım yamalak bir girişimde bulundum, parmaklarım birden fazla saç teline takıldı. Söyleyeceklerim için güç toplarken düşünleniyorum.

"Bunu daha fazla yapamayız, Calvin. Mesaj atamazsın, arayamazsın. Seni göremem. Bu çok zor, çok zayıfım ve seni çok seviyorum."

Yana doğru bir bakış, taş kesilmiş yüzünün dosdoğru karşıya baktığını gösteriyor. Nefes alışını ölçmek için çok çalışıyor. Adem elması yükselip alçalıyor, sanki bir şeyi kilit altında tutmak için savaşıyormuş gibi. Yine de sessizliğini koruyor. Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Veda etmiyorum ve arkama bakmıyorum. Çünkü bu, her şeyden önce, çok zor.

ERTESİ GÜN, ön kapıyı açtığımda Mercedes'i kıyamet habercisi gibi buldum.

"Mercedes? Nasılsın? Bir sorun mu var?" Ne ağzının kenarlarını hafifçe kaldırdı ne de bir açıklama yaptı. Endişelenmeye başlıyorum. "Cal iyi mi?" Onu içeri buyur etmek için kapıyı açık tutuyorum.

O kalın İspanyol aksanıyla "Eve gelmen gerek," diye anons ediyor.

Kayboldum, ipucu bulmak için etrafıma bakındım. "Ben evimdeyim." "Ait olduğun yerde," diye açıklıyor.

Onu içeri alıyorum ve o da itiraz etmeden beni takip ediyor. "Mercedes-- bu biraz karışık." Burnumun kenarını çimdikliyorum, başım ağrıyor.

"Sen bir kadınsın, o bir erkek. O kadar da karmaşık değil."

Oh, Tanrım.

Angelina fuayeye girdi ve ben iki kadını tanıştırdım. Bu benim ilk hatamdı. İki saat ve üç fincan kahve içtikten sonra, iki kadın hala sadakatsiz kızları ve açıklanamaz aşk hayatları hakkında dertleşiyorlardı. Mercedes'in kızı Stella'nın çok başarılı bir tüccar olduğu ve hiç evlenmek istemediği ortaya çıktı. Angelina ise suç işlemeye meyilli merhum eşinin hikâyeleriyle onu kolayca alt ediyor. Bu ikisini dinlerken dibe vurduğuma eminim. Mercedes'i tekrar dışarı çıkardığımda, o da kıpırdamadığım gerçeğini kabullenmişti.

"Erkekler böyle şeyler söyler. Siz istemelerini sağlayana kadar ne istediklerini bilmezler," diye ekliyor son bir gayretle.

Daha konuşmadan başımı sallıyorum. "Hayır. Hayır, bunu ona yapmayacağım. Onu bir şeylere zorlayan başka biri olmayacağım. O çok iyi bir insan. Onun pahasına bana istediğimi verecektir."

Şimdi bunu yüksek sesle duyduğumda, birbirimize ne kadar benzediğimizi anlıyorum. Lanet olsun, bunu nasıl kaçırdım?

"O nasıl?"

"İyi değil. İyi beslenemiyor. Zar zor konuşuyor. Depresyonda, Camilla. Sen nasıl hissediyorsun?"

"Depresyonda. İyi beslenemiyor. Zar zor konuşuyor."

Çenemi tutup beni yanağımdan öpüyor ve beni ailemin evinin ön merdivenlerinde ağır bir kalple bırakıyor.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Radio sessizliği iki gün sürdü. Pazartesi Gecesi Futbolu temasının sesini duymak bir yanımlı heyecanlandırıyor. ona atandı. Bir yanımlı bundan nefret ediyor. Tanrı aşkına, adam bir dünya şampiyonu. Ben ise kendimden başka hiçbir şeyin şampiyonu değilim. Zamanla bu irade savaşını kimin kazanacağını tahmin etmek zor değil. Bu yüzden "konuşmaya" ihtiyacı olduğu için ailemin evine doğru yola çıktığını mesaj attığında, yapabileceğim tek şeyi yaptım, çantamı topladım ve Amber'ın başka bir iş bulana kadar onun evinde kalma teklifini kabul ettim. Bu on gün önceydi. On gündür bakmaya cesaret edemediğim mesajlar var çünkü pes edeceğimi biliyorum.

"Göğüslerim acıyor." Bunu çok küçük bir sesle söyledim. On yıl sonra nihayet bir yanıt alıyorum.

"Bu çok hoş," diye mırıldanıyor consiglieri'm dalgınca. Kulüpten izinli olduğu gecelerde Amber her zaman kanepede en sevdiği programları izliyor.

"Amber...Ambs?" Cırcır böcekleri. "Çağrı Amber Isabelle Jones. Merhaba, Bayan Jones."

Sarışın kafası bana doğru dönüyor. "Bu Skandal! Skandal sırasında bu konuşmayı yapamam."

"Dedim ki--" ve bunu çok yavaş ve anlamlı bir şekilde söylüyorum. "Göğüslerim acıyor. Aynı zamanda

bir şişme sal, tam olarak iki şişme sal."

"Övünmeyi bırak," diye ısıırıyor ve bana sahte bir küçümseme bakışı fırlatıyor. "Regl olma zamanın geldi."

"İki hafta önce doğuracaktım."

İşte o zaman gözlerini televizyondan ayırıyor ve yavaşça, çok yavaşça -The Exorcist filminde Linda Blair'in kafasının 360 derece dönmesi gibi- Amber'in kafası doksan derece dönerek bana bakıyor.

"Mağaza. Hemen mağazaya gitmemiz gerekiyor."

İki haftadır kendimi buna inanmaktan vazgeçirmeye çalışıyorum. Bahaneler stresten rahim kanserine ve erken menopoza kadar uzanıyordu. Ve yine de P kelimesi bir kez bile geçmedi. Yalanlar, kendime söylediğim tüm yalanlar çünkü gerçek, rahim kanserinden daha fazla olmasa da erken menopozdan çok daha korkutucu olabilirdi. Amber'ın yüzündeki ifade kafasına inen bir tokat gibiydi.

Koltuğundan kalkıp parmak arası terliklerimizi giyiyor ve kapıdan dışarı koşuyoruz. Benim saçlarım nemden sıçan yuvasına dönmüş, onunkiler de başının üstünde dağınık bir topuz yapmış, köşedeki markete koşarken tam bir tren enkazı gibi görünüyoruz.

"Hangisini almalıyım?" diye soruyorum, rafa dizilmiş çeşit çeşit evde yapılan gebelik testleri karşısında kafam karışmış bir halde. "Kelimeler mi, semboller mi?" İncelemesi için elimde tutuyorum.

"Hepsi," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Hepsine ihtiyacımız var."

Kasadaki yaşlı beyefendinin on beş adet evde gebelik testi saymasına garip demek çok hafif kalır. "Sadece emin olmak istiyoruz," diye yüksek sesle söylüyorum, onun ve ilgilenebilecek diğer herkes için. Amber'ın dairesine döndüğümüzde, ortalık gerçekten karışıyor - ve her tarafımı sarıyor.

"Bunun son kullanma tarihini kontrol ettin mi?" İkimiz de onun küçük banyosuna dolmuştu, on pozitif test lavabonun üzerinde sıralanmıştı.

"Hepsinin son kullanma tarihinin geçmediğinden eminim," diyor en iyi arkadaşım olarak da bilinen ukala.

"Şimdi iğneleme zamanı değil!" Sanki biri kalbimle agresif bir pinpon oyunu oynuyormuş gibi duygularım coşkudan korkuya doğru şiddetli bir şekilde gidip geliyor. Birinde karar kılamıyorum. "Ne yapmalıyım?" Amber boş boş bakıyor. İlk defa suskun. "Şimdi sessiz olmanın sırası değil!"

"Bebeğinin babasına söylemen gerektiğini düşünüyorum." Ughhhhh, bunu duyunca bile kusasım geliyor.

Banyodan çıkıp onun yatak odasına girdim ve yüzüstü yatağa düştüm. O da hemen arkamdaydı ve bana baskı yapıyordu. "Bu dramın nedenini anlamıyorum. Profesyonel bir sporcunun kız arkadaşını hamile bırakması ilk kez olmuyor... ve sen de otuz bir yaşına birkaç ay kalmışsın. İkiniz de reşit olmayan çocuklar değilsiniz."

"Anlamıyorsun," diye inliyorum. Cal'in böyle bir şeyin olmasını önlemek için özellikle vazektomi yaptırdığını ona nasıl açıklayabilirim? Aman Tanrım, adamın atomik spermi var. Vazektomi yaptırmış bir adamdan nasıl hamile kalınabilir ki?!! Bu mucizeyi en kısa zamanda Google'da aramak için aklıma bir not aldım. Gezegendeki en şanslı kadın mıyım yoksa en şanssız mı karar veremiyorum. Matt ve ben son birkaç yılı korunmadan geçirdik ve hiçbir şey olmadı... Birden Matt'i düşünmenin artık canımı acıtmadığını fark ediyorum. Onun anısı içimde öyle bir yere yerleşti ki acı, suçluluk ya da öfke hissetmeden bakabiliyorum. Tek hissettiğim sıcaklık ve sevgi.

Bu keşiften duyduğum sevinç sadece bir nanosaniye sürüyor. Zihnim Cal'a geri döner dönmez içimi korku kaplıyor. Ona nasıl söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok ve bu haberin olması gerektiği gibi kutlanmayacağı çok açık.

Justin yatak odasından çıkıp buzdolabından bir şişe su aldığı ve bana veda ettiğinde akşamın erken saatleriydi ve ben Amber'ın bilgisayarında iş sitelerini taramakla meşguldüm. Bu henüz çözemediğim bir gizem. Justin son bir aydır haftada en az birkaç kez geliyor. Hiç dışarı çıkmıyorlar. Sadece geliyor, onun yatak odasında kayboluyorlar ve sonra--hiçbir şey. Tam bir sessizlik. Sessiz fısıldaşmalar dışında çıt çıkmıyor. Yani, orada ne halt ediyorlar? Scrabble mı oynuyorlar? Çünkü eğer seksi bir zaman varsa, bu kesinlikle güçlü değil. Zamanı hızla yaklaşıp da küçük sarışın arkadaşşıma henüz bu konuyu açmadım.

Kapı sert bir şekilde vuruluyor ve Amber giyinik bir şekilde odasından çıkıyor. "O burada."

Bu uzun sürmedi. Artık ailemin evinde olmadığımı fark etmiş olmalı. Eğer çelik ön kapıyı yumruklamayı bırakmazsa, Amber'ın meraklı komşularından birinin polisi arayacağından eminim. Son dakika haberlerini şimdi görebiliyorum.

Super Bowl MVP'si bebek annesini takip etmekten tutuklandı. Cesur en iyi arkadaşı tarafından taşaklarından karate ile doğranıyor.

"Senin için ondan kurtulmamı ister misin?" diyor gözlerinde ürpertici, neşeli bir bakışla. Nnnnnnoooo. Amber'ı kesinlikle onun üzerine salamam--şimdilik.

"Bununla başa çıkmak zorundayım. Zamanı geldi. Ben bunu yapana kadar inatçı göt durmayacak."

"Başka bir şekilde öğrenmeden önce ona söylemelisin."

Düşüncesi bile nefesimi kesiyor. "Korkuyorum."

"Biliyorum." Elimi tuttu ve sıktı. "Ben buradayım. senin için."

Ön kapıyı açtığımda onu elleri havada dikilirken buldum. O kadar yakışıklı ki. Bu hiç adil değil. Onun güzel olduğunu nasıl düşünebildim? Ya da soğuk? İşte aşk budur.

"Az önce Harper'ın gittiğini mi gördüm?" diye soruyor şaşkın bir ifadeyle.

"Evet." Döndüm ve oturma odasına doğru yürüdüm. Sonra kollarımı artık kocaman olan göğüslerimin altında kavuşturuyorum. Şimdiden bir sütyen bedeni büyümüştüm. Hamileliğin vücudum üzerinde ani ve gözle görülür bir etkisi oldu. En çok da göğüslerimde. Yine de her yerim şişmiş hissediyorum. Bol bir tişört ve kesilmiş jean şortla bile farklı göründüğümü düşünüyorum. Kanepede oturmuş, dalgın dalgın etrafına bakınıyor. Huzursuz, gergin bir enerjiyle dolup taşıyor. Gözleri çeşitli duygularla dolu olarak bana dönüyor: rahatlama, şefkat, neşe... aşk. Çok fazla sevgi var. Bakışları üzerimde geziniyor, yüzümde ve vücudumda göze çarpan tüm noktalara çarpıyor.

"Neden benden kaçıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun."

"Harika görünüyorsun," diyor hüzünle. Sözleri içime işliyor ve kalbimi sarıyor. Anlayabiliyor mu? Belki de bu beklediğimden daha iyi geçecek... belki. Onu özlemek o kadar benim bir parçam haline geldi ki, şimdi burada olduğuna göre, tek yapmak istediğim onu görmek. Kısacık kesilmiş saçları ve sert çenesini kaplayan kaşları ile değişiklikler fark ediliyor. Bir aydan kısa bir sürede benim aldığım kiloları vermiş gibi görünüyor. Gözleri donuk görünüyor. Altlarındaki koyu halkalar hâlâ orada.

"Bok gibi görünüyorsun." Onu böyle görmenin beni ne kadar rahatsız ettiğinin yüzümden okunduğuna eminim. Bana başını sallayıp hüzünlü bir gülümseme veriyor, bu da göğsümün sıkışmasına ve boğazımın düğümlenmesine neden oluyor.

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

Onu çok seviyorum. Yaşadıklarımın sonra hayal edebileceğimden çok daha fazla. Ve bu dürüst bir sevgi. Onu gerçekte olduğu gibi görüyorum ve tüm benleri ve siğilleriyle, açıkta olduğu için, yakışıklılığının, şöhretinin ya da bir zamanlar büyüleyici bulduğum ama şimdi zerre kadar umursamadığım diğer saçmalıklarının altında saklanmadığı için onu daha da çok seviyorum.

"Bok gibi hissediyorum."

"Maçları izliyorum. İyi oynuyorsun." Düşüncelere dalmış, dalgınca başını sallıyor. "Görünüşe göre bu yıl bir playoff takımınız olabilir," diye boğazımı tıkayan kalın duygu yığınının idare ediyorum.

Sıcak gözleri karnıma kayıyor. Ayağa kalkarken kararlı bir bakış giriyor gözlerine. Ellerini siyah spor pantolonunun ceplerine sokuyor ve büyük omuzlarını silkiyor. Sonra onları çıkarıyor ve göğsünün genişliğinin önünde çaprazlıyor. Son olarak da yanlarına doğru indiriyor. Tüm bunlar saniyeler içinde oluyor.

"Uyuyamıyorum. Odaklanamıyorum. Yemek bile yiyemiyorum." Yavaşça bana doğru yürüyor, yumuşak bir sesle konuşmaya devam ediyor. "Geri gelmene ihtiyacım var." Onu durdurmak için elimi kaldırdım. Eğer ona dokunursam, beni tutmasına izin verirsem, kendimi kaybederim. Ve şu anda bunun olmasına izin veremem, çok şey tehlikede. "İstersen yalvarırım."

"Hiçbir şey değişmedi, Cal. Çocuk istemiyorsun ve bunu anlıyorum. Neden istemediğini anlıyorum. Tüm bu sorumluluğun omuzlarına yüklenmesinin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama çocuklar benim için son derece önemli. En önemli şey. Daha sonra aramıza girebilir ve ben bunu ikimize de yapmayacağım. Bu adil olmaz."

Kaşlarını ovuşturuyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. "Ya... uzlaşsaydım? Ya seninle bir tane içeceğimi söyleseydim?"

"İkimiz de baskı altında kabul edeceğini biliyoruz." Derin bir nefes vererek bıkkın bir bakışla beni iğneliyor.

"Deniyorum işte, lanet olsun. Bana çalışacak bir şey ver." Tınısı geri geldi, bu da duygularının onu ele geçirdiği anlamına geliyor. Az önce söylediklerimi inkar etmemiş olması içimi acıtıyor, gözlerim yaşıyor, kanımda dolaşan hormonların etkisi beni ağlamaklı yapıyor. Ben yapamam

Bu kararı vermesine yardım edeceğim. İkimiz için de ne yapmam gerektiğini biliyorum. Onun gerçek duygularını keşfetmenin tek yolu bu.

"Hamileyim."

"Ne?" Yoğun ve gözünü kırpmadan bakışlarını benimkilere dikti. "Hamile olduğumu **söyledim**."

Gözlerimi kaçırmamak için elimden geleni yapıyorum. temas kurabildiğim kadar, ki bu çok da uzun bir süre değil.

"Lanet olsun..." diye mırıldanıyor. Gözleri tekrar üzerimde geziniyor, kanıt arıyor. Ve sonra yavaşça, çok yavaşça, tekrar benimkilere tırmanıyorlar... ve iki buz parçasına dönüşüyorlar.

"Kimin bu?"

Sesi insanlık dışı bir hırıltıya dönüştü. Şakağındaki damar zonkluyor. Haftalardır korktuğum her şey gözlerimin önünde gerçekleşiyor. Artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Engel tanımadan yanaklarımdan süzülüyorlar. Konuşurken sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

"Eğer bebeğimize hamile olup olmadığımı soruyorsanız, cevabım evet."

"Bu yine benim başıma geliyor olamaz," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Harper'ın, değil mi?" Sesi sert, kırılmış. Gözleri vahşi bakıyor. Kalbim hâlâ benim elimde olmalı çünkü öyle olmasaydım az önce kalbime sapladığı kazık bu kadar acıtmazdı. Sertçe nefes alıyor, elleri kalçalarında, bana sırtını dönüyor.

"O senin," diyorum hissettiğimden daha sakın bir şekilde ve gözyaşlarımı hızla siliyorum. Başını bana doğru çeviriyor.

"Buna inanmam mı gerekiyor? Hangisi daha kötü bilmiyorum, hamile kalıp benden para koparmaya çalışman mı, yoksa sana inanacak kadar aptal olduğumu düşünmen mi?"

Sesimi kontrol etmek ve mantıklı kalmaya çalışmak için sahip olduğum tüm iradeyi kullanıyorum. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Şu anda şokta olduğunu biliyorum Cal. Ben de şok oldum, inan bana,

Şok oldum. Ama başka bir şey söyleme, sonra pişman olursun."

"Pişman olacak olan ben değilim." Öfkeyle kaynıyor. "Sensin."

Bir dakika sonra odadan çıkıp ön kapıdan çıktı. Dairenin her yerinde yankılanan yüksek sesli patlama beni sarsıyor. Hissettiğim acı iliklerime kadar işliyor. Yüzümden akan kanın ayaklarımın dibinde biriktiğini hissedebiliyorum. Tam on beş dakika boyunca odanın ortasında yere çakılı kaldım, vücudumdaki her kas titriyordu.

"İyi misin?" Amber'ın sesi yumuşaktı. Döndüğümde onu açık kapı aralığında dururken buluyorum. Tek yapabildiğim başımı sallamak, başka bir şey yaparsam yıkılacağım. Sessizce yanıma geliyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Bunu birlikte atlatacağız. Yalnız değilsin."

Bu sözler doğru ve tanıdık geliyor. Ve bir süre sonra nedenini hatırladım. Matt'in arabasını su dolu bir mezara sürdüğü gece bana söylediği sözlerin aynısıydı bunlar.

İKİ GÜN SONRA, kendimi yeniden insan gibi hissediyorum. Son kırk sekiz saatimi aynı anda hem elime geçen her türlü karbonhidratı mideye indirerek hem de hüngür hüngür ağlayarak geçirdim. Bunu bir kenara bırakıp, ailemi eğlenceye dahil etme zamanının geldiğine karar verdim.

"Ne oldu?" diye bağılıyor annem, yüzümde tam bir çaresizlik ifadesiyle mutfağa girdiğimi görünce.

"Babam nerede?" Vücudumdaki her hormon isyan çıkarıyor olsa da kendimi toparlamam gerekiyor.

"Mağazada. Ne oldu Camilla? Beni geriyorsun."

"İkinize birlikte söylemek istedim... Sanırım bekleyemez." Angelina bir elini göğüs kafesine bastırıyor. Şu anda gerçekten paniklemiş görünüyor, bu yüzden kalp krizi geçirmeden önce hemen söyleyeceğim. "Ben hamileyim."

Yüzünde bir duygu atlıkarıncası var. Şok, merak, şüphe, neşe, sevinç. İstedikini seç--her tattan bir tane var. Umutta karar kılıyor.

"Emin misin?"

"Bu sabah kadın doğum uzmanına gittim ve teyit ettim."

Annemin yüzünde yavaş, çok yavaş bir gülümseme belirmeye başlıyor, ta ki neredeyse ikiye bölünene kadar. "Bir bebek... Bir bebeğimiz olacak. Tanrı dualarımı kabul etti."

Onun heyecanını henüz paylaşmıyorum.

"Sen... kızgın değil misin?"

Mavi gözleri benimkilere çarpıyor. "Neden kızayım ki?"

"Bilmiyorum... Evli değilim. Bir işim yok. Bebek sahibi olmak için pek de uygun bir zaman değil."

"Camilla, sen benim kızsımsın. Seni ciğerlerime çekeceğim bir sonraki nefesten daha çok seviyorum. Ama en kötüsünü beklemekten, herkesin seni hayal kırıklığına uğratmasını beklemekten vazgeçmelisin. Bu bebek için mutlu musun?"

Bu sözler hedefine ulaştı. Onları sadece kafamda değil, kalbimde de hissediyorum. Ondan ve Cal'dan en kötüsünü bekliyordum.

"Çok mutluyum."

"O zaman önemli olan tek şey bu. Gerisinin kendi kendine hallolacağını bilecek kadar hayat yaşadım."

"Çok mutlu olmadan önce, anne, Calvin'in bunun bir parçası olmak istemediğini bilmelisin. Bana birçok kez hiç çocuk istemediğini söyledi, bu yüzden onu suçlayamam. Bu... bir tür mucizeydi."

"Mucize nedir?" Babam elinde iki alışveriş torbasıyla mutfağa girerken soruyor.

"Bırak onları Tom. Bu çok önemli."

Babamın tetikte ve meraklı bakışları beni buluyor. "Ne oldu?"

"Hamileyim."

Babamın bir dakikasını alıyor. Parlak beyaz bir gülümsemeyle, "Bu harika bir haber," diyor.

"Calvin'in ayakları üşüyor," diye ekliyor annem.

"O korkmuyor, anne. O kesinlikle çocuk istemiyor. Bana milyonlarca kez söyledi."

"Bunu daha önce düşünmeliydi--"

"Thomas," diye araya giriyor annem.

"Bu onun hatası değil, baba. Calvin vazektomi yaptırmıştı. Bunun olmasına ikimiz de çok şaşırdık."

Şaşkınlık babamın yüzünü kaplıyor. "Bu bir şaka mı? Bu bir tür Youtube yarışması falan mı?"

"Bu bir şaka değil baba. Youtube yarışması da değil. Bazen vazektomiden sonra... umm... vasa'da spermin geçmesine izin veren bir açıklık oluşabilir."

Kahretsin, bu çok garip.

"Yani bir bebeğimiz mi olacak?" Babam tekrarlıyor. "Evet."

"Calvin yola gelecektir. Göreceksin."

"Buna güvenme anne. O çok inatçı ve istediği şeye çok bağlı. Bunu hafife almaz. Eğer asla yola gelmezse onu suçlamayı istemiyorum."

"Camilla, bazen insanlar sahip olana kadar ne istediklerini bilmezler."

"Umarım haklısındır anne. Gerçekten öyle umuyorum."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Heylül geceleri, ekim günlerine dönüşüyor. Tüm Palisades boyunca, güçlü Hudson Nehri'nin yukarısında, Ağaçlar Pantone'yi utandıracak kadar farklı kırmızı ve sarı tonlarına bürünüyor. Cal'ın ziyaretinden kısa bir süre sonra Titanlar kaybetmeye başladı. Yine de sezonları henüz tamamen kayıp değil; kendi liglerinde hala ikinci sıradalar.

Cal'in sıkı çalıştığını, işine odaklandığını, ne yapacağını bilemediği duygularını yönetmek için her zaman yaptığını yaptığını biliyorum. Çoğu gün onu seviyor, özlüyor ve endişeleniyorum, zamanla aklının başına gelmesi için dua ediyorum. Diğer günler ise bir kar maskesi alıp siyahlar giymek ve evine girip onu vahşi bir domuz gibi parçalamak istiyorum.

Amber'ın evindeki olaydan bu yana üç haftadan fazla zaman geçti. Bu süre zarfında ondan tek bir mesaj ya da e-posta almadım. Annem onun "İsa'ya gelme" anını yaşamak için zamana ihtiyacı olduğuna inanıyor. Ben o kadar emin değilim. Calvin'in bir özelliği varsa o da inatçı ve kararlı olmasıdır. Bir konuda karar verdiğinde hiçbir şey ona engel olamaz. Beni en çok endişelendiren de bu.

"Camilla Ava Maria DeSantis." Seksi ve erkeksi bir ses duyunca dönüyorum. Kıkırdayarak karşılık veriyorum, "Ethan

Fancy McButterPants Vaughn." Amber'ın yeni takma adını kullandığım için bana ters ters baktı.

Sarabeth'e giderken Central Park'ta tembelce yürürken yanıma gelip bana sarılıyor ve ağır kolunu boynuma doluyor.

Ethan harikaydı. Cal'in onu görevlendirip görevlendirmedeğinden emin değilim ama bana yarı zamanlı bir öğretmenlik pozisyonu buldu. Ve şimdiden tam zamanlı pozisyonlar için birkaç görüşmeye katıldım. Bunun ne kadar imkansız bir başarı olduğunu anlattığımda sırtı ve insanları küçümsemeyi bırakmam gerektiğini söyledi. Haklı olabilir.

"Şişmanlıyorsun," diyor ve minicik yumrumu okşuyor. Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Seni bu kadar çok sevmeseydim, Amber'a taşaklarını tekmeletirdim." Korkmuş gibi yapıyor ve ben de onun dramatizmine gülüyorum. "Bu şekilde en iyi arkadaş olduk, biliyorsun. Benim için Jimmy Murphy'yi dövdü. Eminim hâlâ bunu hissediyordur."

"İş nasıl?" Yarı zamanlı bir iş, şehir dışında bir özel okulda. Maaşı iyi ve daha da önemlisi, sevdiğim işi yapmaya geri döndüm. Bebekle birlikte zaman ve para azalacak.

Central Park tıklım tıklım. Etrafımızda patenciler ve bisikletçiler hızla geçiyor, kadınlar koşu yaparken tasarım bebek arabalarını itiyor ve insanlar köpeklerini gezdiriyor. Çocuklarıyla dışarı çıkan tüm çiftleri fark etmeden edemiyorum. Ethan da fark etti.

"İnanılmaz. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Merak etme, bana teşekkür etmen için bir yol bulacağım." Müstehzi bir şekilde sırtıyor ve ben de ona vuruyorum. Onun anlayışlı bakışlarından kaçınarak, "Bana sorduracak mısın?" diyorum.

Ethan yüksek sesle nefes verir ve ensesini ovuşturur. "İyi değil. Geçen gün antrenmanda Harper'la kavga etti." Bunun üzerine başımı ona doğru çeviriyorum, yüzümde şok ifadesi beliriyor. Calvin'in tüm huysuzluğuna rağmen asla şiddete başvurmaz. Etrafında bir kargaşa olabilir ama o sakin ve kontrollü kalmayı başarır; şüphesiz bunun bir evde sekiz kardeşle büyümekle bir ilgisi var.

çift genişlikte karavan. "Onu hiç böyle görmemiştim, Kim'in birileriyle yattığını öğrendiğinde bile."

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Barry'nin telefonlarına da cevap vermiyor. Bu durum takım arkadaşlarını endişelendirmeye başladı." Ethan yürümeyi bıraktı ve dönüp bana baktı. "Babalık testini zorlamama izin ver. Hadi, Cam."

"Hayır." Tekrar yürümeye başladım. Özür dilemeye ya da babalık testiyle uzlaşmaya zorlamamın imkânı yok. Bu karara kendi başına varmak zorunda. "Bana güvenmesi gerekiyor. Eğer bunu yapamazsa beni tanımıyor demektir. Ve eğer beni tanımıyorsa, beni gerçekten sevmiyor demektir."

Cal'la aramızda bariz güven sorunları var, buna şaşırmamak gerek - geçmişimize bakınca, olmaması mümkün değil - ancak bunun geleceğimi etkilemesine izin vermemek için bilinçli bir çaba sarf ettim. Matt'in yaptıklarını Cal'a asla ödetmem ve Kim'in günahlarının bedelini de ödemeyeceğimden eminim. Ethan'ın artık yanımda yürümediğini fark ettiğimde dönüyorum. "Geliyor musun?"

"Cumartesi gecesi bir hayır işim var," diye homurdandı. "Eşim olur musun?"

"Bir davete kolunda hamile bir kadınla gidersen nasıl biriyle yatabilirsin ki?" Hayatın mizah anlayışı kusursuz bir zamanlamayla ortaya çıkıyor. Uzun boylu, sarışın, mükemmel vücutlu bir piliç patenle yanımdan geçerken kafasını çevirip ateşli arkadaşına bakıyor. "Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Sevişmeyeceğimi kim söyledi?"

Yüzümdeki saf sevinçli şaşkınlık ifadesi onu kontrol etti.

"Oooo, bana tüm iğrenç detayları anlat," diye mırıldanıyorum, ellerimi sıkarak. "Ve gerçekten iğrenç kısımları atlama." Bunun üzerine acı çekmiş görünüyor.

"O kadar da pis değiller."

"O zaman biraz uydurun, Tanrı aşkına!"

Kolunu omuzlarıma atıyor ve "Tamam, ama bunu doğru yapacaksam yakıta ihtiyacım var" diyor.

Sarabeth'e koşarak gidiyorum. Çünkü bekar ve umutsuzca azgın hamile kadınların her şekilde bunu elde etmeleri gerekiyor.

"ŞIŞMAN MI GÖRÜNÜYORUM?"

En iyi arkadaşım "Sadece göbek çevresinde" diyor. Ona parmağımı gösteriyorum çünkü yapabiliyorum. Kendimi savunmasız ve iri hissederken ve giyinmeye zorlanırken sinirli olmaya iznim var. Boy aynasına baktığımda, bunun olabileceği kadar iyi olduğuna karar veriyorum. Yıllardır üzerime tam oturan siyah jarse Donna Karan elbisem hâlâ üzerimde, ortası hariç her yerim. Saçımı açık bıraktım. Yine de dikkatimi dağıtacağını sanmıyorum.

Amber, sabırla cep telefonumu bulmamı bekleyen zavallı Ethan'a, "N'aber, Süslü McButterPants," diye bağılıyor. Yatak odasından mutfığa kadar üzerinde süper küçük bir tişört şort ve ince bir atletle yürüyor. Vücudu konusunda her zaman oldukça kaygısız olmuştur çünkü fazla bir şey yoktur.

Cep telefonumu almak için çantamı karıştırırken, Ethan'ın gözlerinin, yüzünde çıplak bir korku ve hayranlığın eşit bir karışımıyla onu odada takip etmesini izliyorum. Bu konuda ihtiyatlı davrandığını sanıyor. Evet, bir balyoz kadar ihtiyatlı. Erkekler, smh. Amber Ethan'ın öz değerine onarılamaz bir zarar vermeden önce çantamı kapıp onu kapıdan dışarı itiyorum.

"Hangi etkinlikti bu?" Audi'sine güvenli bir şekilde bindiğimde ve yola koyulduğumuzda ona soruyorum.

"Biliyorsun, pediatri kanser araştırmaları için bir etkinlik. Bu arada hiç bu kadar güzel görünmemiştin." İçimde bir şeyler rahatsız edici bir şekilde çalkalanıyor ve bu bir bebek değil. Daha çok şüphe.

"İyi deneme, danışman. Ama bu saçmalıkların benim üzerimde işe yaramadığını biliyorsun." Sırtışı kulaktan kulağa yayılıyor. "Bayan Davis'in kurduğu mu?" Bayan Davis, Titans'ın sahibinin karısı. Cevap olarak küçük bir baş sallaması aldım. Metropolitan Club'a adımımızı atar atmaz şüphelerim doğrulandı. Titans oyuncularının çoğu oradaydı.

"Ne haltlar dönüyor? Bu adamlar neden burada?"

Ethan suçlu görünme nezaketini gösterdi. "Bayan Davis bunu ara hafta için planladı."

Odanın öbür ucunda, günah kadar güzel bir adam tek başına bir köşede durmuş, dalgın dalgın boşluğa bakıyor - dünyanın ağırlığı geniş omuzlarında.

Oh aşkına...

Başını çeviriyor ve bir çift kırpışmayan kristal berraklığında gri göz beni tepeden tırnağa içine alıyor. Ona bakarken bile midem bulanıyor. Kimse size aşık olmanın yemek hazırlamaya çok benzediğini söylemez. Saçlarını yeniden kestirmesi gerekiyor, kulaklarının etrafında kıvrılıyor ve çenesi kırıksıklarla kaplı. Tanrı korusun, gerçekten jilet kullanmalı. Gözlerimi ondan alamıyorum tabii ki.

"Ben bara gidiyorum," diye mırıldanıyor Ethan. Ona saldıracak zamanım bile yok; korkak herif patinaj izleri bırakıyor. Cal yaklaştıkça gözünün etrafındaki silik sarıyeşil halkayı görebiliyorum. Görünüşe göre Harper iyi bir atış yapmış. Bundan gizliden gizliye memnunum. Cal bana ulaşmadan önce, genç oyunculardan birinin karısı yaklaşıyor, takım tesislerinde düzenlenen yardım karnavalında tanıştığımı hatırladığım çok neşeli bir sarışın. Gözleri karnıma kayarken konudan konuya atlayarak gevezelik ediyor. Ya karnımı gösteren bir elbise giyecektim ya da beni balinaya benzetecek bir çadır. Artık görmüyormuş gibi davranamayacağını hissediyorum.

"Sen... hamile misin?"

Garip. Tebrikler başladığında ne diyeceğim? Calvin'in olduğunu kabul edecek miyim? Şu anda koşarak Ethan'ın suratına bir yumruk atmak istiyorum.

"Sekiz hafta," diye cevap veriyorum ve öylece bırakmasını umuyorum. Odayı tararken Ethan'ı buluyorum ve bar alanına doğru ilerliyorum. "Cindy, bana biraz izin verir misin? Sevgilime bir şey sormam gerekiyor." Cevap vermeye fırsat bulamadan gidiyorum, şüphesiz arkamda bir kafa karışıklığı bırakarak.

Barda Ethan'ın dirseğine dokunuyorum. Barmen ona bir bira uzatıyor ve dönerek kolunu boynuma doluyor. Gözetim altında olduğumuzu düşününce, ilk kez bu kadar açık bir sevgi gösterisi beni biraz rahatsız ediyor.

"İzliyor," diye mırıldandım.

"Biliyorum," diye fısıldıyor kulağıma. Tanrım, bu adam çok sinsî. Onu ve Amber'ı gerçekten bir araya getirmeliyim. Gerçi bu kaos ve kargaşayı ya da şok ve dehşeti ya da Cagney ve Lacy'yi eşleştirmek gibi bir şey olabilir.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Gözlerim Cal'in bize doğru yaklaşırken yüzünde beliren fırtınalı ifadeye takılıyor. Cal bize ulaştığında savunma oyuncularından biri Ethan'a bir şey söylemek üzereydi.

"Defol, Simms." Bakışlar işe yaradı. Simms başını sallayarak uzaklaştı. Gözleri Ethan'ın koluyla benim aramda gidip geliyor. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Hayır, yapmadı.

Bacaklarını iki yana açmış, kollarını kavuşturmuş, takım elbisesinin ince yününden pazıları kabarmış bir şekilde duruyor. Şu anda en çok neyi istediğimden emin değilim, onu anlamsızca öpmeyi mi yoksa hadım edip taşaklarını boynuma takmayı mı?

"Cal--"

"Kapa çeneni, E." Yine de kaşları bana dönüktü. "Ethan git buradan."

"Ethan sakın buna cüret etme."

"Avukatınızdan henüz haber almadım."

Ve işte, açılış salvosu. Beni kızdırmaya çalıştıysa, başardı. "Gerçekten mi? Yapmak istiyorsun

Burada mı? Bay ve Bayan Davis izlerken mi?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Planın bu değil miydi?"

Yapamam... Mantıksız bir adamla mantıklı bir şekilde uğraşmaya devam edemem.

"Planım mı?" Öfke kontrolü ele geçiriyor. Bunu hissedebiliyorum. Hulk'u kışına sokacağım. "Planım sessiz, dramasız bir hayat yaşamaktı. Ama sonra sen mükemmel kışınla, somurtkan ağzınla ve kahrolası sızdıran borularınla çıkageldin! Birini mi suçlamak istiyorsun, Cal? O kalitesiz cerrahını suçla!"

Şu anda o kadar kızgın ve sinirliyim ki pişman olacağım bir şey yapabilir ya da söyleyebilirim, bu yüzden Ethan'a dönüp "Ben gidiyorum. Lütfen bu cüsseden büyük puşa söyle, elindeki tüm kırmızı kurusları alıp gitsin. Bundan sonraki her türlü iletişim sizin aracılığınızla yapılabilir." Sonra söz konusu şerefsizliğe dönüp Ethan'ı göstererek, "Avukatımla tanış," diyorum ve yürüyüp gidiyorum.

Vestiyere kadar gelmiştim ki, hızla hareket eden iri yarı bir adamın gürültüsü beni buldu. Bir eliyle paltomu zavallı vestiyerci kızın elinden kapıp onu ürkütüyor, diğer eliyle de kolumu tutuyor.

"Çek o pis ellerini üzerimden." Biraz geri çekildi ve kolumu bıraktı. Ondan ceketimi alıyorum ve o da beni kaldırıma kadar takip ediyor. Limuzinler ve cipler dışında cadde bomboş.

"Seni eve bırakayım." Tavrı çok daha sakin.

İyi seçim.

Taksi çağırmak için kolumu kaldırarak, "Lanet olsun, çağıracaksın," diyorum.

"Aptal olma. Bu halinle taksiye binemezsin."

"Bu nasıl bir koşul olabilir?!"

"Sakin ol."

Whhhhhyyyy? Neden akli başında biri öfkeli ve hormonlu bir kadına sakin ol desin ki?

"Harper aklının son zerresini de mi kaçırdı? İki aydır deli gibi davranırken bana sakinleşmemi söyleme!"

Parmakları gözünün altındaki morluğa gidiyor, nazikçe dokunuyor. Cevap vermiyor, sadece bir şey bekliyormuş gibi bakıyor. Tanrı'dan bir ilham mı? Bu adamın kafasının içinde neler döndüğünü kim bilebilir ki, ama sessizlik devam ediyor. Bıkkınlık içinde ona sırtımı dönüyorum.

İhtiyacınız olduğunda Manhattan'daki taksiler hangi cehennemde?

"Seni özledim." Sesi alçak ve sessiz. Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. "Beni duydun mu? Seni o kadar çok özledim ki fiziksel olarak acı çekiyorum."

"Kimin suçu bu?" Tamam, şirretlik yapıyorum. Ama hadi ama... Bana yaşattıklarından sonra. Yakınımda duruyor, vücut ısısı ve duygu yoğunluğu yayıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

Dönüp onu seyrederken içimdeki arzu, irademden ve sağduyumdan daha büyük. O kadar çaresiz görünüyor ki neredeyse onun için üzüleceğim. Neredeyse. Bu adamı seviyorum, belki de hiçbir zaman kendine gelemeyecek, bize nasıl bir armağan verildiğinin farkına varamayacak bu adamı. Kollarımı önde kavuşturmaya çalışıyorum ama yeni devasa göğüslerimle bunu imkânsız buluyorum, bu yüzden onları bırakıyorum.

"İyiyim. Sadece... şişmiş," diye homurdandım.

"Görünüyorsun..." Derin bir nefes alıyor, burun delikleri açılıyor. "Hiç bu kadar güzel görünmemiştin."

Neden sadece kalbime yumruk atmıyor? Daha fazla acıtamazdı. Bu adam iltifat etmez. Onun bu özelliğini kabul ettim. Ve açıkçası, buna büyük saygı duyuyorum, çünkü çok az iltifat ettiği iltifatların anlamı çok daha büyük.

Orada bir süre daha sessizce duruyoruz; pes eden taraf olmayı reddediyorum. Bu arada gözleri her santimimde geziniyor, tüm değişiklikleri not ediyor. Elleri iki yanında yumruk haline geliyor. Sonra, ben daha ne yapacağımı düşünmeden

İzin versin ya da vermesin, bana doğru uzanıyor, sıcak elini boynuma doluyor ve beni şimdiye kadar verdiği en tatlı öpücük için yerinde tutuyor.

Kararsız ve arayış içinde, ham acı ve aşk tadında. Beynim kısa devre yapıyor. Muhakeme yeteneğimi tamamen kaybediyorum ve onun kollarında eriyorum. Tüm hatalarına rağmen onu hala akıllıca ve gururumdan daha fazla seviyorum. Ancak, aşk güven olmadan gelişemez ve onun bana güvenmediği düşüncesi aşk dolu ruh halimi öldürüyor. Geri çekiliyorum ve o da bana izin veriyor. Beni dikkatle izleyerek konuşmamı bekliyor. Ya şimdi ya da asla.

"En çok ne acıtıyor biliyor musun? Beni tanımaman, para için seni aldatacağıma inanman - para için, Cal." Ben daha cümlemi bitirmeden başını sallıyor. Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve şakaklarını ovuşturuyor.

"Çıldırılmışım. Yapmayacağımı biliyorum--"

"Calvin," diyerek sözünü kestim. "Seni ölçsüz bir şekilde seviyorum. Burada riske girdiğimi biliyorum ama düşme riskini göze almaya hazırım çünkü pişmanlıkla yaşayamam. Zaten çok fazla pişmanlıkla yaşadım ve bunun bedeli benim kanım için çok ağır. Geçmiş ne olursa olsun, sana güvenmeyi seçiyorum. Bu seçimi insan olduğunu ve beni hayal kırıklığına uğratarak incitebileceğini bilerek yapıyorum ve bu da sorun değil çünkü sen buna değersin.

"Bu bebeği kesinlikle planlamamıştım. Ama yalan söylemeyeceğim, bundan daha mutlu olamazdım. Şimdi ya gemiye binersin ya da temelli gidersin. Seçim sizin. Ama hiç kuşkunuz olmasın, hiçbir şey beni bu çocuğun sevildiğini ve değer verildiğini hissetmesini sağlamaktan alıkoyamaz - bununla dalga geçmenize izin vermeyeceğim. Anladın mı? Bir seçim yap ve ona bağlı kal."

Cal'ın yüzünden sayısız duygu geçer. Bu gece şans benden yana. Tam uzaklaşmak üzereydim ki bir taksi yanaştı. Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, kapıyı kapatırken ne bir hareket yapıyor ne de bir şey söylüyor.

Yine de içimden bir ses, sözlerimin ben öldükten çok sonra da onunla kalacağını söylüyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

İki gün sonra, Amber ve ben onun kanepesine uzanmış, Pazartesi Gecesi'ni beklerken akşam yemeğimizi yiyorduk. Başlamak için futbol. O kanallar arasında hızla gezinirken ben bir elimle brokolili makarnamı içime çekerken diğer elimle de yumruğumu ovmakla meşgulüm. Son zamanlarda bunu çok yapıyorum. Bu da ne demek oluyor? Her neyse, tanıdık bir ses dikkatimi çektiğinde bir şeyler yapmakla meşguldüm. Çok zeki arkadaşım hiçbir şeyi kaçırmadan ESPN'e geri dönüyor.

"Mirasım mı?" Calvin muhabire mırıldanıyor. Antrenman formasını giymiş, kaskı parmak uçlarından sarkıyor. Terli alnını siliyor ve gözlerini kısarak uzaklara bakıyor. Kaybolmuş, dümensiz ve akıntıya kapılmış görünüyor. Mutsuz. Onu böyle görmek beni öldürüyor. "Buna karar vermek bana düşmez. Benim mirasım herkes tarafından nasıl hatırlandığımdır... sevdiğim insanlar ve beni sevenler tarafından."

Onu doğru mu duydum? Midemin dibi düştü. Makarnanın tadı yukarı çıkarken aşağı inerken olduğu kadar güzel değil.

"Onu doğru mu duydum?" Ağzımı kapatarak söylüyorum. Amber sadakatle, "Eğer sevdiğim insanların yorumlarını kastediyorsanız, evet," diyor.

Doğrudan kameraya bakıyor ve sanki doğrudan bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Sonra ekrandan çıkıp gidiyor ve muhabir onun ani gidişi karşısında şaşkına dönüyor.

"Erkekler çok aptal. Dünyayı yönettiklerine inanmalarına şaşmamalı."

Kıkırdayarak yanağımdan süzülen yaşı siliyorum. Küçük sarışın arkadaşşıma bakmak için döndüğümde yanaklarının yemekle dolu olduğunu görüyorum.

"Neden hâlâ bekâr olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü ben akıllıyım, işte bu yüzden" diyor, hâlâ pizzasını çiğnerken. "Bu dramaya kimin ihtiyacı var?" Bu konuda onunla tartışmam. Ben de drama hayranı değilim. Aslına bakarsanız, zaten hayatım boyunca katlanabileceğimden fazlasını yaşadım. "Tahmin ediyorum ki hindi--" yağlı parmağıyla televizyon ekranını işaret ediyor, "üç gün sonra kapımı çalacak."

Ne kadar akıllı bir ağız. Gülüyorum tabii ki. "Umarım haklısındır... Umarım bunu doğru bir sebep için yapıyordur."

Amber alaycı maskesini düşürür. "Anlıyorum," diyor, havası birden ciddileşiyor.

Bildiğim bir şey varsa, o da hepimizin kendi hızımızda öğrendiğimizdir. Birine yol gösterebilirsiniz, ancak sonuçta bunu kendi başlarına çözmeleri gerekir. Belki hüsnükuruntu olacak ama Cal bunu anlamaya başlıyor gibi görünüyor.

"GERÇEKTEN MI? Giydiğin şey bu mu?" Amber elinde bir senaryoyla kendini yatağa atıyor.

"Bütün öğretmenler giyiniyor. Başka ne olarak gitmem gerekiyor? Seksi hizmetçi mi? Seksi kedi yavrusu mu? Ya da karaya vurmuş balina?" Kare şeklindeki pembe burnumu ve yüzümdeki beyaz şeridi boyamayı bitiriyorum. "Seçmelerin ne zaman?"

Mercedes'in kızı Stella bana bir iyilik yaptı ve Amber'ı zamanda yolculukla ilgili yeni bir televizyon dizisi için

seçmelere soktu. En iyi arkadaşının Delia Law olduğu ortaya çıktı,

Dizinin kitaplarından uyarlandığı çok satan romantizm yazarı, bu yüzden bazı ipleri çekebildi.

"On... Gerginim. Ve bu tür şeyler için asla gergin olmam."

"Bu farklı hissettiriyorsa iyi bir alamet olabilir." Bana bakıyor, savunmasız ve güvensiz - Amber'ın nadiren olduğu bir şey. "Ambs, bunu hak ediyorsun. Başına gerçekten harika bir şey gelmesini hak ediyorsun. Bu sadece bir zaman meselesi." Tam o sırada kahvaltı yaptığımdan beri karnımda giderek büyüyen baskı artıyor. Küçük şişkinliğimi yavaş daireler çizerek ovuyorum ve nefes alış verişimi ölçüyorum.

Narin yüz hatları kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

"Muhtemelen bir şey yoktur ama kahvaltıdan beri artan bir ağrım var. Ve çok fazla baskı hissediyorum... muhtemelen bir şey yok."

Yirmi dakika sonra, işe gitmek için yola çıkmak üzereyken, artık acıyı görmezden gelemiyorum. "Amber, hastaneye gitmem gerek. Okulu ara ve gelemeyeceğimi söyle. Ange'yi de ara."

"Ben de seninle geliyorum."

"Hayır. Sadece aramaları yap. Repliklerinin üzerinden geçmeli ve seçmelere hazırlanmalısın. Ayrıca, hastane sadece beş blok ötede."

Çantamı ve anahtarlarımı alıp dışarı çıkıyorum ve bir taksi çağırıyorum.

"NYU Tıp Merkezi." Taksi şoförü boynunu büküyor ve bana parlak bir sırıtış atıyor.

"Güzel kostüm."

"Teşekkürler," diye ciyaklıyorum çünkü evden çıktığımdan beri acı ve baskı katlanarak artıyor.

"İyi misiniz hanımefendi?"

"Tabii ki hayır! Neden hastaneye gittiğimi sanıyorsun?" İki büküm olmuş, ter içinde kalmış ve korkudan aklımı kaçırmış bir halde bağıriyorum. Bu da onun arabayı son sürat sürmesine neden oluyor. İki dakika sonra hastanenin önünde durduk.

Acil serviste. Hala tek parça olmamın bir mucize olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Görünüşe göre bugün şanslı günüm çünkü acil servis boş - New York'ta asla olmayan bir şey. Umalım da bu galibiyet serisi devam etsin.

Kayıt yaptırdıktan ve kadın doğum doktorumun kim olduğunu söyledikten sonra testler için götürüldüm. Evden ayrıldığımdan beri ilk kez bu bebeği kaybedebileceğim düşüncesine kapılıyorum ve boyutlarını ölçmeye bile başlayamadığım bir korku beni ele geçiriyor.

Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver. Tanrım, lütfen, iyi olacağım. Söz veriyorum. Sadece bu bebeği benden alma.

"ABDOMİNAL DISTANSİYON, aşırı flatus hacmi ve kokusu... semptomlar açıldı," diyor Dr. Levine, altmışlı yaşlarının sonlarında sevimli bir adam olan OBGYN'im. Acil servis doktorunun yanında duruyor, kendisi de çok seksi. Kutsal Musa. Keskin elmacık kemikleri ve daha da keskin çenesi, dağınık kahverengi saçları ve her iki koluna uzanan ve önlüğünün altında kaybolan dövme kolları. Harika. Neden beni en kötü halimle gören yaşlı, dişsiz bir adam bulamıyorum ki?

İkisi de sırtıyor. İlaçları verdiklerinden beri kendimi çok daha iyi hissediyorum.

"Bu sabah ne yedin?" diyor Doktor Hotness. "Kavun ve tam buğday tostı."

"Ne kadar kavun?" "Çok."

Tekrar sırtıyor, parlak yeşil gözleri hilale dö n ü ş ü y o r . "Güzel kostüm."

"Teşekkürler... Yani osurmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Bu konuda naz yapmanın bir anlamı yok. Utançla yüzleşmeliyim.

"Klinik terimi tercih ederim ama evet. Suçlu kavun. Bu fermentler ve döner içine Gaz. İşte bu değil

hamile kadınlarda nadir görülür."

"Camilla!!!" Bağırış o kadar yüksek ki, acil servislerin tipik kaosundan bile duyabiliyorum. Sonra, bir scuffling sesi. "Çekil üstümden!" Daha fazla scuffling. Doktor Hotness kaşlarını çatarken doktorum kargaşanın ne olduğunu görmek için perdeyi kenara itiyor. İşte o zaman onu fark ettim.

Gözleri yüzünde kocaman. Koyu renk saçları bile teninin solgunluğunu gizleyemiyor. Göz temasını hiç kesmeden bana doğru koşuyor, iki güvenlik görevlisi de hemen peşinde. Etrafıma bakındım. Tüm acil servis bu oyunu izliyor.

"Olabildiğince çabuk geldim--" diye söze girdi. Bunu görebiliyorum. Hâlâ antrenman formasını, kramponlarını ve her şeyini giyiyor. Ayrıca terden sırılsıklam olmuş.

"Bayım, arabanızı acil servisin önünde bu şekilde bırakamazsınız," diyor bir numaralı memur.

"O zaman çek! Karımın bana ihtiyacı olduğunu görmüyor musun!"
Karın mı? Ne sikim?

Calvin bir adım daha yaklaşıyor ve Doktor Hotness aramıza giriyor. "Whoa, dostum."

Sonra Calvin, Doktor Hotness'a en ölümcül Karanlıklar Prensi bakışını atmaya devam ediyor.

"Sorun yok doktor. O uysal, çoğunlukla."

Calvin yavaşça bana doğru yürüyor. Sanki ağlayacakmış gibi görünüyor. Yüzümü nazıkçe okşuyor.

"Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, seni sevmemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum. Ve sana daha önce söylemediğim için dünyanın en büyük pisliğiyim, ama ben..." Omzunun üzerinden etrafımızda toplanan gruba kaşlarını çatarak bakıyor. "Biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Kalabalık bir anda dağılır.

Oturduğum sedyenin önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Korkmuştum." Alt dudağını ısırtıyor ve ben kendi dudağımla onu yatıştırmak istiyorum. "Üzerimde sahip olduğun güçten korktum. Çünkü sen--" diyor,

başını sallayarak. "Hissediyorsun. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Mesele şu ki... sen tanıdığım en iyi insansın. Her şeyini veriyorsun ve karşılığında hiçbir şey istemiyorsun ve..."

"Calvin--"

"Daha bitirmedim," diyor ve bana hızlı bir öpücük konduruyor. "Bir yetişkin olduğumu sanıyordum. Bir şeylerle ilgilenmenin, sorumluluk sahibi olmanın beni bir erkek yaptığını sanıyordum ama yanılmışım. Sen yaptın... seni sevmek beni bir erkek yaptı." Gözlerini tekrar tekrar kırıştırıyor, yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla savaşıyor, çenesi gergin. Bir an için çenesinin kırılacağından korkuyorum. "Bebeği kaybettiğin için üzgünüm. Hazır olduğunda tekrar deneyebiliriz... eğer beni hâlâ istiyorsan. Lütfen beni hâlâ istediğini söyle."

Yüzündeki gözyaşlarını siliyorum ve her bir yanağına, burnuna, dudaklarına birer öpücük konduruyorum. Beni göğsüne bastırıyor ve o kadar sıkı sarılıyor ki oksijen kaynağımı kesmeden önce onu itmek zorunda kalıyorum.

Buğulu gözlerine bakarak, "Bebeği ben kaybetmedim. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Yüz ifadesi bir anda şoktan şaşkınlığa ve sevince dönüşüyor. "Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?"

"Bugün Cadılar Bayramı, 1 Nisan şakası değil. Hayır, seninle dalga geçmiyorum," diyorum yüzünü ellerimin arasında tutarak.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyor, derin bir nefes veriyor. Ve sanki aşkın kapıları bir anda açılıyor. Öpücöklere boğuluyorum. Sarılıp sıkılıyorum, elleri siyah beyaz kürkümün her santimetrekaresinde geziniyor. Sonra beni kucağına çekerek yüzünü kostümle kaplı boynumun kıvrımına saklıyor.

"Güzel kostüm," diye mırıldanıyor bir süre sonra.

"Beğendin mi?"

"İnekleri çok severim."

"Reginald?"

"Ne var tatlım?"

"Neden bebeği kaybettiğimi düşündün?"

"Amber aradı. Düşük yaptığını ve bunun benim hatam

olduğunu söyledi. Sonra da çete kurmamı umduğunu söyledi.

karanlık bir sokakta homoseksüel katırlar tarafından
tecavüze uğradı." "Çok yaratıcı."

"Bebek bakıcılığı yapmasına asla izin verilmez."

Hayattan daha çok sevdiğim adamı öpüyorum. "Artık
benim misin?"

"Seni gördüğüm andan beri seninim, benim küçük yıkım
topum."

"Ve baba olmak senin için sorun değil mi?"

Geri çekiliyor ve ciddi gözleri benimkilerle buluşuyor. İki
kez başını sallıyor. "Evet. Çünkü bunu seninle yapıyorum.
Hayatım boyunca bir şeyin beni aşağı çektiğini hissettim.
Ama seninleyken bu ağırlık yok oluyor." Cal bizi ayağa
kaldırdı ve pembe memelerimi öpmek için eğildi. "Benimle
evlenir misin?"

Gülümsemem kulaktan kulağa yayılıyor. "Boobear, hiç
sormayacaksın sanmıştım."

EPILOG

"W ne kadar sürecek?" diyor, sesi alçak ve seksi.

Bakışlarım, kemirmeyi sevdiğim tuzakların üzerinde kayıyor. Her gece beni sıcak tutan geniş göğsünden karnının kıvrımlı kaslarına kadar. Onun duyulara hitap eden harikası dikkatimi dağıtırken nasıl tutarlı bir düşünce oluşturabilirim ki? Ve unutmayalım ki onun geri kalanını kaplayan pek bir şey yok.

Yadigâr sayılabilecek kadar eski bir çift yırtık pırtık boxer külotla ortalıkta dolaşması şaşırtıcı değil. Bazı şeyler asla değişmez. Bir gün onları atmaya çalıştım ve bunun için dayak yedim. Çok yakında bunu tekrar denemeyeceğimi söyleyemem. İri eli, omzuyla boynu arasına sokulmuş minik bir fasulye torbasına benzeyen kızımın sırtını okşuyor ve sıvazlıyor.

"Bebeğim, uyuyor. Git onu yatır."

"Birazdan."

"Bana bir tane daha vermen için ne gerekiyor?" O şehvetli dudaklarını kıvrıran hınzır gülümseme benim için iyiye işaret değil.

"Sende olmayan bir şey - emzirme yeteneği." Eğilip dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor ve çekilmeye başlıyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu bir kez daha yerinde tutmaktan kendimi alamıyorum. Ne zaman ki

Kızım uyandığında birbirimizden ayrılıyor. Nazikçe, dik duran ipeksi siyah saçlarını okşuyor, ince yüz hatları ve rengi babasınınkinin birebir kopyası.

Bu adamın beni şaşırtmayı başardığı tüm yollar arasında, babalığı üstlenme şekli açık ara en şok edici olanıydı. Tek bir ritmi bile kaçırmadı. Oğlumuz dünyaya gelir gelmez bebeğe bir kez baktı, iki damla gözyaşı döktü ve sorumluluğu üzerine aldı. İlk birkaç ay, emzirebilmem için bebeği vermesi konusunda onu tehdit etmek zorunda kaldım. Sonra gidip vazektomiye tersine çevirdi.

Titans'la olan sözleşmesinin bitmesine bir yıl daha var. Yakında emekli olacak. Ne kadar rahatladığımı itiraf etmem korkunç mu? İlk başta işi ve çocuklarla arkadaşlığı ne kadar özleyeceği konusunda endişeliydim. Ancak bana koçluk yapmak istediğini söylediğinde iyi olacağını biliyordum. Shaw Takımı iyi olacaktı.

Ona başka bir şampiyonluk kazanamadığı için pişman olup olmadığını sorduğumda, kendisi için bir şey istemeyi bıraktığını ve diğer insanların hayallerini gerçekleştirmelerine yardımcı olmayı dört gözle beklediğini söyledi. Hayatın, siz daha ne istediğinizi bilmeden size ne istediğinizi göstermenin komik bir yolu olduğunu söylüyor. Ona katılıyorum.

"Bunu daha yeni aldık."

Onun ısrarcılığı beni deli ederdi. Şimdi sevimli olduğunu düşünüyorum. Göz devirmeyi ekle. Ama bu sizin için aşk. Dünyanızı alır, alt üst eder ve g-kuvveti nefesinizi keserken sizi gülümsetir.

"Bir süredir hamakta yapmamıştık," diye mırıldanıyor başımı birden fazla kez belaya sokan o gülünç derecede seksi sesiyle. Ardından siyah kaşını hafifçe kaldırıyor. "Çocuklar uyuyor."

"İkimiz de biliyoruz ki hamakta iyi değilsin. Geçen sefer tehlikeli oldu."

"Çünkü Connor ve Christian'a küçük bir kardeş vermeye çalışıyorduk--"

"Abla. Kardeşim. Ve açıklığa kavuşturalım, bu evde bir daha asla penis olmayacak. Anladın mı?" Söylemeye gerek yok, çocuklar ele avuca sığmıyor.

"Demek istediğim, daha iyi bir kaldıraca ihtiyacım vardı."

"Neredeyse beyin sarsıntısı geçiriyordun."

"Yeteneklerimi mi sorguluyorsun kadın? Çünkü sana bir gösteri sunmaya hazırım."

"Kimse senin bebek yapma yeteneğini tartışmıyor, aşkım." Yatağıımıza doğru sinsice emeklemeye başladığında kıkırdamama engel olamıyorum. "Reginald, sakın o bebeği uyandırırım deme."

"Bunun bedelini ödeyeceksin." On dakika sonra, Caroline'ı beşiğine yatırdıktan sonra, iyi şeylerin yaklaştığını haber veren bir bakışla geri döndü. "Şimdi nerede kalmıştık? Evet, sana dilimle işkence edecektim."

Üzerime atlarken kıkırdıyorum. Ve sonra onun ağırlığı kalçalarımın arasına yerleşirken rahat bir nefes alıyorum. "Unutma, artık penis yok," diye fısıldıyorum kulağına.

"Elimden geleni yapacağım, tatlım."

Ve bunu kastettiğini biliyorum. Bu muhteşem adam elinden gelenin en iyisini yapmaktan başka bir şey yapmaz.

TEŞEKKÜRLER

Umarım Cam ve Cal'ın hikâyesini beğenmişsinizdir. Biz yazarlar, nasıl olduğumuzu bize bildirmek için siz okuyuculara gerçekten güveniyoruz. Eğer bir dakikanızı ayırıp bir yorum yazarsanız, gerçekten minnettar olurum!

[AMAZON'DA İNCELEMEK İÇİN TIKLAYIN](#)

AYRICA GOODREADS, IBOOKS VEYA NOOK'TA DA İNCELEYİN

YAZAR HAKKINDA

P. Dangelico her biçim, şekil ve boyutta romantizmi, sevimli yaratıkları (dört ayaklı ve iki ayaklı), tuğla fırın pizzayı, NY Jets'i (bu sezondan sonra bunu yeniden düşünebilir) ve günü ahırda geçirmeyi seviyor.

Kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmekten ve sosyal medyadan pek hoşlanmıyor. Ancak medeni dünyanın geri kalanına ayak uydurmak için artık ona şu adresten ulaşabilirsiniz...

[Goodreads](#)
[Instagram](#)

p.dangelico

www.pdangelico.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.